

Univerzita Karlova v Praze

Právnická fakulta

Bc. Miroslav Kupka

**PRODEJ PODNIKU JAKO ZPŮSOB
VÝKONU ROZHODNUTÍ (EXEKUCE)
NA PENĚŽITÉ PLNĚNÍ**

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce: JUDr. Tomáš Pohl

Katedra: občanského práva

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): 20.11.2013

Čestné prohlášení

„Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci vypracoval samostatně a že jsem v ní vyznačil všechny prameny, z nichž jsem čerpal, způsobem, ve vědecké práci obvyklým. Prohlašuji, že tato diplomová práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.“

V Praze dne 20.11.2013

Bc. Miroslav Kupka

„Děkuji vedoucímu mé diplomové práce, JUDr. Tomáši Pohlovi, za jeho cenné rady a připomínky a účinnou pomoc při zpracování. Zároveň děkuji za přínosné rady a podněty JUDr. Milanovi Makariovi. Děkuji také své rodině za podporu a pomoc nejen při psaní mé diplomové práce, ale i během celého studia.“

V Praze dne 20.11.2013

Bc. Miroslav Kupka

Obsah

Seznam použitých zkratk	6
I. Úvod	7
II. Prodej podniku	9
2.1. Rozdíl mezi výkonem rozhodnutí prodejem podniku a exekucí	9
2.2. Prodej podniku – úvodní pojednání	10
2.3. Nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku	13
2.3.1. Nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soudem	13
2.3.1. a) <i>Podmínky nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku</i>	13
2.3.1. b) <i>Náležitosti návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku</i>	16
2.3.1. c) <i>Účastníci řízení</i>	18
2.3.1. d) <i>Okamžik zahájení</i>	20
2.3.1. e) <i>Exekuční titul</i>	20
2.3.1. f) <i>Rozhodování a zásady</i>	22
2.3.1. g) <i>Nepřípustnost provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku</i>	23
2.3.2. Vydání exekučního příkazu soudním exekutorem	24
2.3.2. a) <i>Podmínky před vydáním exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku</i>	24
2.3.2. b) <i>Zásady, kterými je soudní exekutor vázán při vydání exekučního příkazu</i>	25
2.3.2. c) <i>Odkaz na přešlé kapitoly</i>	27
2.3.3. Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku	28
2.3.3. a) <i>Náležitosti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku</i>	28
2.3.3. b) <i>Doručení usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku</i>	31
2.3.3. c) <i>Ostatní souběžně probíhající výkony rozhodnutí</i>	33
2.3.4. Exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku	34
2.4. Správce podniku	39
2.4.1. Osoba správce podniku	39
2.4.2. Vyloučení správce podniku	43
2.4.3. Práva a povinnosti správce podniku	44
2.4.4. Dohled soudu na činnost správce	47
2.4.5. Odměna správce podniku	48
2.5. Určení ceny podniku	49
2.5.1. Předběžná zpráva o ceně podniku	50
2.5.2. Správa podniku	52
2.5.3. Prodej podniku	53
2.5.3. a) <i>Zpráva o ceně podniku</i>	53
2.5.3. b) <i>Cena podniku</i>	55
2.5.4. Zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku	56
2.6. Dražba podniku	59
2.6.1. Dražební vyhláška	59

2.6.1. a) <i>Náležitosti dražební vyhlášky</i>	59
2.6.1. b) <i>Doručení dražební vyhlášky</i>	67
2.6.2. <i>Dražební jednání</i>	69
2.6.3. <i>Příklep</i>	72
2.6.4. <i>Další dražební jednání</i>	76
2.6.5. <i>Rozvrh rozdělované podstaty</i>	77
2.6.5. a) <i>Rozvrhové jednání</i>	77
2.6.5. b) <i>Usnesení o rozvrhu</i>	80
III. Závěr	82
Seznam použité literatury	84
Abstrakt	87
Abstract	88

Seznam použitých zkratek

EŘ	Zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění pozdějších předpisů
NOZ	Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů
OBCHZ	obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů
OSŘ	Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů
OZ	Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů
Sb.	Sbírka zákonů
SJM	Společné jmění manželů
sp. zn.	Spisová značka

I. Úvod

Výkon rozhodnutí prodejem podniku byl zaveden novelou občanského soudního řádu č. 30/2000 Sb., (§ 338f a násl. OSŘ) jako nový způsob výkonu rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité částky. Do exekučního řádu byl tento způsob provedení exekuce včleněn hned v jeho počátcích v roce 2001.

Tento nový způsob provedení výkonu rozhodnutí/exekuce rozšířil stávající možnosti, které bude mít oprávněný k vydobytí své peněžité pohledávky. V roce 2001 se jednalo o zcela nový prostředek, který měl zvýšit šance věřitelů k lepšímu vymožení jejich pohledávek. Tento institut měl sloužit jako efektivní způsob obměny neúspěšných podnikatelů, kteří podnik zadlužili.

Jak jsem výše uvedl, v té době se jednalo o nový způsob výkonu rozhodnutí, který dřívější právní úpravy neznaly.

Soudní/exekuční praxe v průběhu 12-ti let ukázala, že se jedná o nepříliš obvyklý způsob výkonu rozhodnutí/exekuce v tom smyslu, neboť (věřitel) oprávněný sice bude uspokojen na své pohledávce, ale zároveň pro případného vydražitele přibudou starosti a další rizika s nově nabytým podnikem. Tímto způsobem provedení výkonu rozhodnutí/exekuce by měly být postihovány pouze takové podniky¹, které se např. díky konkrétním okolnostem (špatné vedení atd.) dostaly do platební neschopnosti i u více věřitelů, nicméně mají dostatek majetku k uspokojení svých závazků. Celkové provedení výkonu rozhodnutím/exekucí prodejem podniku prováděné soudy/soudními exekutory, jež vyústilo do závěrečné fáze prodeje podniku, nebylo moc častým jevem, neboť většina takto postižených podniků buď skončila v konkurzu dle zák. č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, nebo v insolvenční dle zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) a výkon rozhodnutí sice nebyl přerušen, avšak nelze ho provést², případně soud předluženost podniku zjistil sám a pro tento důvod výkon rozhodnutí zastavil³.

Novelou občanského soudního řádu a exekučního řádu č. 396/2012 Sb., byl přeměněn tento způsob výkonu rozhodnutí / exekuce na postižení podniku. Celý tento způsob výkonu rozhodnutí, tedy prodej / postižení podniku povinného, zasahuje ze všech způsobů provedení

---

¹ Např. podnik, jež se zabývá zemědělstvím a kvůli neúrodě nemůže splnit své závazky vůči dodavatelům energií.

² Srovnej ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

³ Srovnej např. ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ.

výkonu rozhodnutí nejvíce do majetkové sféry povinného. I z tohoto důvodu jsem si toto téma Výkon rozhodnutí / exekuce prodejem (postižením) podniku vybral.

Cílem mé diplomové práce je přiblížit právní úpravu i praxi tohoto zásahu do majetkové sféry povinného, dále porovnat současnou právní úpravu a úpravu před novelou občanského soudního řádu a exekučního řádu platnou do dne 31.12.2012.

Nejprve se pokusím obecně vytyčit rozdíly mezi výkonem rozhodnutí prodejem podniku a exekucí, dále přiblížím pojem podniku a poté se již budu věnovat vlastnímu průběhu postižení podniku povinného od nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku, ustanovení správce podniku, určení ceny podniku po samotnou dražbu podniku povinného.

Současně budu v průběhu upozorňovat na některé podobnosti a odlišnosti s výkonem rozhodnutí prodejem nemovitosti a dále se pokusím upozorňovat na další praktické poznámky získané praxí.

Tato práce vychází z právního stavu účinného ke dni 20.11.2013.

II. Prodej podniku

2.1. Rozdíl mezi výkonem rozhodnutí prodejem podniku a exekucí obecně

Cílem této kapitoly rozhodně není srovnávání právní úpravy výkonu rozhodnutí prováděné soudy a exekuce prováděné soudními exekutory. Cílem této kapitoly je přiblížení pouze některých rozdílů mezi výkonem rozhodnutí a exekucí týkající se zejména prodeje (postižení) podniku. Hlavním právním předpisem pro soudy provádějící výkon rozhodnutí, je občanský soudní řád, dále vyhláška č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, dále, zák. č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), taktéž zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů. Na exekuční řízení prováděné soudními exekutory se jako hlavní právní předpis použije exekuční řád, dále zák. č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí, vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem a vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, dále ostatní výše uvedené předpisy pro soudy.

Vztah občanského soudního řádu a exekučního řádu je vyjádřen zejména v ustanovení § 52 odst. 1 EŘ, který stanoví princip subsidiarity občanského soudního řádu v exekučním řízení, tzn. je třeba jej přiměřeně použít, tam kde exekuční řád nestanoví něco jiného (exekuční řád odkazuje na použití občanského soudního řádu také dalšími ustanoveními např. § 60, § 65, § 69, § 71 a § 73 EŘ)⁴. Použití občanského soudního řádu není omezeno jen na jeho část šestou, ale podle ustanovení § 254 odst. 1 OSŘ lze v exekučním řízení dle exekučního řádu přiměřeně aplikovat rovněž i ustanovení předcházejících částí občanského soudního řádu. Exekuční řád na řadě míst pouze opakuje ustanovení občanského soudního řádu (např. § 42, § 43), zároveň však také některé procesní instituty upravuje samostatně (např. exekuční tituly dle § 40) či v zájmu úspěšnosti exekučního řízení zakládá exekutorovi některá práva, která exekuční soud v exekuci podle občanského soudního řádu bohužel nemá (např. § 33 a násl. EŘ). Veřejnoprávní povahu postavení soudního exekutora a jeho oprávnění

---

⁴ Srovnej ustanovení § 60, § 65, § 69, § 71 a § 73 zák. č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů.

rozhodovat o právech a povinnostech soukromých subjektů pak zakládá ustanovení § 28 odst. 2 EŘ, podle něhož se úkony exekutora považují za úkony exekučního soudu. Toto ustanovení má praktické důsledky zejména v rozdělení rozhodovacích kompetencí mezi soudy a exekutory. Ustanovení § 52 odst. 2 EŘ pak následně obsahuje oprávnění exekutora činit v rámci exekuce veškeré úkony a rozhodnutí, které vysloveně nejsou svěřeny exekučním řádem soudu. Rozhodnutí exekutora je pak nutno považovat za rozhodnutí soudu prvního stupně a funkčně příslušný soud k projednání odvolání je soud nadřízený soudu prvního stupně, který v daném případě exekutora pověřil.

Výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku je obsažen zejména v občanském soudním řádu v části 6., hlavě sedmé (§ 338f – § 338zr). Exekuce prodejem (postižením) podniku je obsažena v exekučním řádu v hlavě čtvrté, díl 5. (§ 70 – § 71). Avšak v těchto dvou ustanoveních je výslovný odkaz na přiměřené použití ustanovení občanského soudního řádu vztahující se k výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Z tohoto vyplývá, že i soudní exekutoři při provádění exekuce prodejem (postižením) podniku postupují zejména podle ustanoveních § 338f až § 338zr OSŘ avšak s odchylkami týkající se exekučního řízení. I z tohoto důvodu bude větší část mé práce věnována právní úpravě obsažené v občanském soudním řádu, kdy u jednotlivého výkladu budu srovnávat různé odchylky exekuce prováděné soudními exekutory od výkonu rozhodnutí prováděné exekučními soudy.

2.2. Prodej podniku – úvodní pojednání

Předmětem postižení je podnik ve smyslu ustanovení § 5 OBCHZ, na který přímo odkazuje poznámka v ustanovení § 338f odst. 1 OSŘ. Dle ustanovení § 5 odst. 1 OBCHZ: „Podnikem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání. K podniku náleží věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které patří podnikateli a slouží k provozování podniku nebo vzhledem k své povaze mají tomuto účelu sloužit. Dle odstavce 2. stejného ustanovení zákona: „podnik je věc hromadná. Na jeho právní poměry se použijí ustanovení o věcech v právním smyslu. Tím není dotčena působnost zvláštních právních předpisů vztahujících se k nemovitým věcem, předmětům průmyslového a jiného duševního vlastnictví, motorovým vozidlům apod., pokud jsou součástí podniku“⁵.

Z toho ustanovení zákona přímo vyplývá, že podnik je objekt obchodně právních vztahů a nikoliv jejich subjekt, jak je často toto slovo veřejností chápáno a používáno.

---

⁵ Viz ustanovení § 5 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb., Obchodní zákoník.

V odstavci 2. je podnik vymezen jako věc hromadná a to i přes skutečnost, že jak současný zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „OBCHZ“), tak ani současný občanský zákoník tedy zák. č. 40/1964 Sb., (dále jen „OZ“) nedefinují pojem věci hromadné, nicméně zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný ode dne 1.1.2014 (dále jen „NOZ“) ve svém ustanovení § 501 vymezil věc hromadnou jako: „soubor jednotlivých věcí náležejících jedné osobě, považovaný za jeden předmět a jako takový nesoucí společné označení, pokládá se za celek a tvoří hromadnou věc“⁶. V této souvislosti stojí za zmínku, že nový občanský zákoník již nezná slovo „Podnik“ a nově je tento výraz nahrazen pojmem „Obchodní závod“. Dle ustanovení § 502 NOZ: „Obchodní závod (dále jen „závod“) je organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Má se za to, že závod tvoří vše, co zpravidla slouží k jeho provozu.“⁷

Základem definice podniku, tak jak je vymezen dle současné právní úpravy, je, že podnik je jistý celek podnikání, podnikatelské činnosti, který je organizovaný a jehož účelem je dosahování zisku. Z tohoto tedy plyne, že ač organizovaný celek, který má povahu jinou než dosahování zisku, nemůže být podnikem. Každá jednotlivá složka slouží podnikání, nebo alespoň vzhledem k své povaze tomuto účelu sloužit má⁸.

Druhým a pro výkon rozhodnutí, pojmovým znakem podniku je, že podnikateli náleží všechny jednotlivé složky. Hmotnou složku podniku představují budovy, stroje, materiál a jiné věci. Osobní složku tvoří především úroveň řídicích pracovníků podnikatele a taktéž kvalifikace, kvalita a zkušenosti zaměstnanců a dalších jiných osob podílejících se na podnikání. Nehmotná složka je tvořena právy a jinými majetkovými hodnotami. Jde hlavně o klientelu, prodejnost výrobků, umístění podniku, pohledávky, ochrannou známku, průmyslový vzor, obchodní firmu a obchodní tajemství. Cena podniku se pak určí jako souhrn všech jeho složek

Občanský soudní řád nevylučuje z možnosti prodeje žádný podnik mimo banky. Podle výslovného ustanovení § 338g odst. 3 OSŘ: „Výkonem rozhodnutí nemůže být postižen podnik, jedná-li se o banku“. Toto omezení zmíněné v ustanovení § 338g odst. 3 OSŘ navazuje přímo na ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, které umožňuje koupi či prodej podniku, jež je bankou jen s předchozím souhlasem České národní banky. Tomuto nezbytnému úkonu by nebylo možné dobře vyhovět v soudní dražbě, když by se dražba musela konat za přítomnosti zástupců České národní banky a poté, kdy by dražitel

---

⁶ Srovnej ustanovení § 501 NOZ.

⁷ Srovnej ustanovení § 502 NOZ.

⁸ Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 13-14, srovnej komentář k ustanovení § 5 OBCHZ.

učinil nejvyšší podání, soud před udělením příklepu (tedy vyslovení slova potřetí a klepnutí úředním kladívkem), by se musel dotazovat zástupců České národní banky, zda budou souhlasit s případným udělením příklepu tomuto konkrétnímu dražiteli. Při takovémto postupu by pak dražba ztratila svůj účel a mohlo by dojít k nerovnosti účastníků dražby. I z tohoto důvodu bylo zařazeno do občanského soudního řádu výslovné ustanovení zakazující prodej podniku, jenž je bankou. Domnívám se, že řešení toho, aby se podnik, jenž je bankou, mohl někdy v budoucnosti dražit, by bylo nutné například do podmínek účasti v dražbě, jež je stanovena v dražební vyhlášce, uložit zájemcům o účasti v dražbě nejenom podmínku složení dražební jistoty, ale taktéž vyžádání si předchozího souhlasu od České národní banky, že podnik, který je bankou, po udělení příklepu soudcem či soudním exekutorem, může přejít na vydražitele. Pokud by zákonodárce podobné ustanovení do současné právní úpravy zakomponoval, mohlo by se i ustanovení týkající se prodeje (postižení) podniku týkat i banky. Při dražbě movitých věcí jako například zbraní judikatura dovodila, že zbraně může vydražit pouze dražitel, který je držitelem příslušného zbrojního průkazu a dále musí být splněny všechny podmínky, jež předepisuje zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních, a soud, případně soudní exekutor nemůže učinit příklep ve prospěch dražitele, který by tyto podmínky nesplnil. Obdobně lze taktéž odkázat na novelu občanského soudního řádu provedenou zák. č. 396/2012 Sb., a to konkrétně na ustanovení § 320a až 320ab OSŘ, když lze v dražbě prodat i obchodní podíl, který je omezeně převoditelný. V takovém případě může být udělen příklep jen tomu, kdo prokáže před dražbou, že splňuje požadavky stanovené zákonem, společenskou smlouvou nebo stanovami pro nabytí podílu.⁹

Výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nepostihuje pouze jednotlivé movitosti nebo nemovitosti tak jak známe z výkonu rozhodnutí prodejem movitých či nemovitých věcí, ve kterých podnik povinného figuruje. Jde o postižení podniku jako celku, tedy jeho hmotných i nehmotných složek majících majetkovou povahu, co tvoří obchodní majetek. Zahrnuje však i složky osobní a patří do něj i závazky¹⁰. V případě vydražení přejdou všechny uvedené složky, tedy i závazky, na vydražitele.¹¹ Prodáváný podnik tedy přejde do majetku vydražitele ve stejné podobě, jako měl ve svém majetku podnik povinný. I z tohoto důvodu si každý vydražitel musí uvědomit, že pokud vydraží podnik, tak, jak do pohledávek povinného, tak i do jeho závazků, které nebyly při výkonu rozhodnutí uspokojeny. Toto je charakteristické pro výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku na

---

⁹ Srovnej ustanovení § 320ab odst. 5 OSŘ.

¹⁰ Tripes A., Exekuce v soudní praxi. 3. vydání, Praha: C.H. Beck, 2006, s. 587.

¹¹ Srovnej ustanovení § 338zk OSŘ.

rozdíl od ostatních způsobů výkonu rozhodnutí, jenž jsou obsaženy v občanském soudním řádu.

Výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku probíhá v obdobných fázích, jako výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí, když první fází je řízení o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením podniku), poté je vydáno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, ve kterém je ustanoven správce podniku, který zjistí cenu podniku. V případě prodeje nemovitostí je ustanoven soudní znalec k odhadu ceny nemovitosti. Novelou občanského soudního řádu provedenou zák. č. 396/2012 Sb., byl zaveden nový způsob výkonu rozhodnutí, a to správa nemovitosti upravená v ustanovení § 320b až § 320j OSŘ. Touto novelou občanského soudního řádu je za určitých podmínek možné, aby namísto dřívějšího prodeje podniku v dražbě byl podnik povinného spravován pod dohledem soudu a správce a jeho zisk byl vyplácen přímo oprávněnému¹². Další fází, stejně jako u výkonu rozhodnutí, je stanovení ceny usnesením soudu. Po právní moci tohoto usnesení soud může nařídit dražbu. Další fází bude rozvržení výtěžku z dražby mezi oprávněného, dalšího oprávněného a přihlášené věřitele.

2.3. Nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku

2.3.1. Návrh a nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soudem

2.3.1. a) Podmínky nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku

Dle ustanovení § 9 odst. 1 OSŘ platí, že pro výkon rozhodnutí jsou věcně příslušné okresní (obvodní) soudy. Dle ustanovení § 252 odst. 4 písm. a) OSŘ je místně příslušným soudem pro nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku či jeho části soud, v jehož obvodu se podnik nachází. Obdobně tomu je i u výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí¹³. Zákon tu upřednostnil soud, v jehož obvodu podnik je, namísto obecného soudu povinného, i z důvodu důležitosti nejvíce zasahujícího způsobu provedení výkonu rozhodnutí do majetkové sféry povinného.

Místo, kde se podnik povinného nachází, je třeba chápat jako sídlo podnikatele, jenž je právnickou osobou či místo podnikání, u podnikatele, jenž je fyzickou osobou. Dle

---

¹² Srovnej ustanovení § 338ma odst. 1 a 2 OSŘ.

¹³ Srovnej ustanovení § 252 odst. 4 písm. b) OSŘ.

ustanovení § 19c OZ je sídlo právnické osoby, které má v okamžiku zahájení řízení¹⁴ zapsáno v obchodním rejstříku či v jiném, zákonem stanoveném rejstříku. Sídlem právnické osoby a místem podnikání fyzické osoby je adresa zapsaná jako její sídlo nebo místo podnikání v obchodním rejstříku nebo v jiné zákonem upravené evidenci. Dle § 2 odst. 3 ve spojení s § 7 OBCHZ je sídlo organizační složky podniku chápáno jako adresa jejího umístění. V bytě může být umístěno sídlo podnikatele – právnické osoby pouze, pokud to umožňuje charakter předmětu podnikání. Dle § 2 odst. 3 OBCHZ je místem podnikání fyzické osoby adresa zapsaná jako místo podnikání v obchodním rejstříku nebo v jiné zákonem upravené evidenci. Do obchodního rejstříku se povinně zapisuje u právnických osob jejich sídlo a u fyzických osob místo podnikání nebo, jde-li o fyzickou osobu, jež není podnikatelem, její bydliště¹⁵. U podnikatele, jenž je fyzickou osobou, a který je zapsán do živnostenského rejstříku, bude zde povinně zapsáno nejenom jeho místo podnikání, ale i bydliště, které tedy nemusí být nutně na stejné adrese¹⁶. Otázka jak postupovat, nastane, pokud podnikatel nebude mít zapsané ani sídlo či místo podnikání. V tomto případě je potřeba předpokládat, že příslušným soudem pro nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku bude obecný soud povinného, tedy ten soud, v jehož obvodu má povinný své bydliště¹⁷.

Jedna z důležitých podmínek, jež soud musí zkoumat před vydáním usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, je právě zkoumání věcné a místní příslušnosti, neboť ve věcech výkonu rozhodnutí se plně uplatňuje zásada perpetuatio fori (trvání místní příslušnosti)¹⁸. Pro určení místní příslušnosti k nařízení a poté i provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku povinného jsou až do skončení řízení vždy rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení, tj. v době podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. I bez návrhu může soud, u něhož byl podán návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, rozhodnout o své nepřislušnosti. Soud v této fázi rozhoduje vždy usnesením, proti kterému je přípustné odvolání. Odvolání může podat jak oprávněný, tak i povinný. Při řešení sporů o věcnou a místní příslušnost ve věcech výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soud postupuje dle ustanovení § 104a a 105 OSŘ. Pokud soud rozhodne o své místní nepřislušnosti a postupuje věc místně příslušnému soudu, nesmí být takovýmto jednáním zmařen účel vykonávacího řízení. I z tohoto důvodu se povinnému doručují všechna vydaná rozhodnutí o

---

¹⁴ Srovnej ustanovení § 11 odst. 1 OSŘ.

¹⁵ Srovnej ustanovení § 35 písm. a) OBCHZ.

¹⁶ Srovnej ustanovení § 60 odst. 2 písm. a) zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon).

¹⁷ Viz ustanovení § 252 odst. 1 OSŘ.

¹⁸ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 2084.

místní a věcné příslušnosti společně s usnesením o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, ledaže by dřívějším doručením nebyl zmařen účel provedení výkonu rozhodnutí¹⁹. Soud může z úřední povinnosti zkoumat místní příslušnost k nařízení a provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku pouze do vydání usnesení, kterým bude rozhodnuto o návrhu oprávněného na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Po vydání rozhodnutí může soud zkoumat místní příslušnost pouze k námitce povinného, jen je-li uplatněna jako první úkon ve věci. Obvykle tímto úkonem bude odvolání povinného proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Místní příslušnost soudu už nelze posuzovat ve fázi řízení, kdy již usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nabylo právní moci. Místní příslušnosti již není proto možné zkoumat v této fázi řízení a soud se tak stane vždy soudem místně příslušným, i kdyby jiné významné skutečnosti nebyly pro stanovení místní příslušnosti soudu naplněny²⁰. Pokud je zde nedostatek podmínek pro určení místní příslušnosti nebo zcela tyto chybějí a nejde je zjistit, tak dle ustanovení § 11 odst. 3 OSŘ Nejvyšší soud ČR stanoví, který z okresních soudů nařídí výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku a zároveň ho provede.

Ve fázi, kdy již usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižení) podniku nabylo právní moci, může být účinnou obranou tzv. „procesní obstrukcí“ ze strany povinného, podání námítky věcné nepřislušnosti dle ustanovení § 104a odst. 5 OSŘ, neboť námítku věcné příslušnosti soud zkoumá kdykoliv v průběhu řízení a samotný exekuční soud o námitce nemůže rozhodnout a dle ustanovení § 104a odst. 2 OSŘ zajistí od oprávněného vyjádření k námitce věcné nepřislušnosti, jež podal povinný, a poté věc musí předložit vrchnímu soudu. Současně by měl povinný podat s námitkou věcné nepřislušnosti návrh na zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) OSŘ, když jako důvod by měl uvést právě skutečnost, že je zřejmé, že o výkonu rozhodnutí rozhodoval věcně nepřislušný soud a výkon rozhodnutí by tak měl být zastaven. Taktéž by měl povinný podat návrh na odklad výkonu rozhodnutí dle ustanovení § 266 odst. 2 OSŘ do doby rozhodnutí o návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí. Lze očekávat, že exekuční soud, jenž bude rozhodovat o návrhu povinného na odklad výkonu rozhodnutí a o návrhu povinného na zastavení výkonu rozhodnutí, posečká s rozhodnutím do rozhodnutí vrchního soudu o námitce věcné nepřislušnosti. S vytížeností vrchních soudů lze očekávat rozhodnutí nejdříve ve lhůtě osmi až deseti měsíců. Toto rozhodnutí vrchního soudu je

---

¹⁹ Srovnej Stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 200/2005 [R 31 III/2006 civ.].

²⁰ Srovnej ustanovení § 11 odst. 1 OSŘ.

konečné a nelze se proti němu odvolat ani podat dovolání či žalobu pro zmatečnost nebo žalobu na obnovu řízení. Lze poté očekávat, že soud postupně zamítne návrh na odklad výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku a návrh na zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Nicméně proti těmto rozhodnutím exekučního soudu je přípustné odvolání a krajské soudy o tomto odvolání rozhodnou nejdříve v horizontu tří až pěti měsíců. Po dobu pravomocného rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nemůže soud ani ustanovený správce podniku ve věci konat. Povinný touto „flagrantně procesní obstrukcí“ může získat cenných dvanáct až patnáct měsíců.

2.3.1. b) Náležitosti návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku

Pouze na návrh oprávněného může být nařízen výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. V návrhu musí být přímo obsažen požadavek provést výkon rozhodnutí tímto způsobem, tedy prodejem (postižením) podniku. V návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí být zákonem stanovené náležitosti²¹. Návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí být podán písemně, v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě, telegraficky nebo telefaxem. Dále je možno dle ustanovení § 42 odst. 2 OSŘ podat návrh ústně do protokolu u kteréhokoliv okresního (obvodního) soudu a tento je povinen je postoupit bez průtahu příslušnému soudu. Pokud by byl podán návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku telegraficky, telefaxem případně v elektronické podobě bez uznávaného elektronického podpisu, je potřeba takovýto návrh doplnit ve lhůtě tří dnů v listinné (písemné) podobě. V případě, že by oprávněný návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nedoplnil v listinné (písemné) podobě, soud by k němu nepřihlížel.

V návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí být v první řadě uvedeny obecné náležitosti podání. Dle ustanovení § 42 odst. 4 OSŘ musí být z každého podání zřejmé, kterému soudu je podání určeno, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje a musí být podepsáno a datováno. Jelikož je návrh nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku současně návrhem na zahájení řízení, musí být v návrhu též náležitosti uvedené v § 79 odst. 1 OSŘ, jimiž jsou jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje),

---

²¹ Srovnej ustanovení § 261 OSŘ.

popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává a musí z něj být patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Dále musí být návrh podepsán a měl by být datován. Neuvedení data nemá za následek nedostatek, který by bránil pokračování v řízení, neboť významné je, kdy návrh došel soudu.²² Novelou občanského soudního řádu č. 396/2012 Sb., byla stanovena povinnost pro oprávněného uvést v návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí rodné číslo povinného, je-li mu známo.²³

Náležitostí návrhu není označení manžela povinného, byť je navrhováno nařízení výkonu rozhodnutí postižením majetku patřícího do společného jmění povinného a jeho manžela, nebo který se pro účely nařízení výkonu rozhodnutí považuje za jeho součást; manžel povinného se stává účastníkem řízení nařízením takového výkonu rozhodnutí.²⁴

Oprávněný dle soudní praxe může podat návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku i proti dlužníkovi (povinnému), který zemřel, a v dědickém řízení doposud nebylo zjištěno, kdo se stane dědicem zůstavitelova majetku. Oprávněný by tímto způsobem účinně zabránil promlčení či dokonce prekluzi práva přiznaného exekučním titulem. Oprávněný v takovém případě podává návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku proti neznámým dědicům zemřelého dlužníka. Jestliže je zemřelý dlužník (povinný) správně označen a návrh splňuje všechny požadované náležitosti, nemůže ho soud odmítnout s poukazem na to, že povinný zemřel. Pokud jsou však dědicové známi, typicky potomci povinného, je potřeba návrh podat proti všem známým dědicům. Povinný nakonec bude ten z nich, který podnik povinného zdědil.

Dle ustanovení § 261 odst. 1 OSŘ Návrh na nařízení výkonu rozhodnutí musí tedy obsahovat přesné pojmenování oprávněného a povinného, označení exekučního titulu, který je podkladem pro výkon rozhodnutí, tvrzení oprávněného, že povinný dobrovolně nesplnil povinnost uloženou mu exekučním titulem a dle ustanovení § 338f odst. 1 OSŘ označení podniku (jeho části), jehož prodej se navrhuje a oprávněný musí doložit, že podnik je skutečně majetkem povinného. V označení podniku bude třeba uvádět i sídlo podniku, místo podnikání, případně prostory, kterých užívá k podnikání. Oprávněný splní povinnost uloženou mu dle ustanovení § 338f odst. 1 OSŘ, a to doložit, že podnik je ve vlastnictví povinného tak, že připojí k návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí výpis z obchodního rejstříku, registru živnostenského podnikání nebo jiného rejstříku. Výpis z katastru nemovitostí, jenž dokládá

---

²² Srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2156.

²³ Srovnej ustanovení § 261 odst. 1 OSŘ.

²⁴ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2156.

skutečnost, že součástí podniku jsou i nějaké nemovitosti, není nezbytný v této fázi řízení, neboť nemovitost je jen určitá složka podniku povinného. Vlastnictví povinného k podniku může být doloženo i jinými listinami vydanými nebo ověřenými státními orgány (např. rozhodnutím soudu o určení vlastnictví nebo smlouvou o prodeji podniku, podle které povinný podnik získal do vlastnictví) nebo veřejnými listinami notáře. Není-li povinný jako vlastník evidován v obchodním rejstříku nebo jiném rejstříku, je možno jeho vlastnictví doložit rozhodnutím soudu o určení vlastnictví podniku, rozsudkem o vypořádání společného jmění, rozhodnutím o vypořádání dědictví, osvědčením notáře apod.²⁵

Jelikož soud při nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku neprovádí dokazování, tak nemusí být vlastnické právo povinného k podniku vždy prokázáno, proto postačí, když oprávněný vlastnické právo povinného k podniku ve svém návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku alespoň osvědčí. V případě, že má soud za to, že vlastnictví povinného k podniku není dostatečně prokázáno, vyzve oprávněného k předložení listin, jež prokážou vlastnické právo povinného k podniku. Přitom je soud povinen přihlídnout ke všem listinám, jež oprávněný předložil a stávají se tak obsahem soudního spisu. Pokud se oprávněnému nepodaří doložit listiny, které by dostatečně prokázaly vlastnické právo povinného k podniku, nebo přes písemnou výzvu soudu, ve kterém bude oprávněný dostatečně poučen o následcích neodstranění vad návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, a i přesto vady neodstraní, soud vydá usnesení, kterým zamítne návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku a řízení se tak zastaví.

2.3.1. c) Účastníci řízení

Účastníky řízení ve fázi nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku jsou oprávněný, další oprávněný a povinný. V dalších fázích výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku jsou účastníkem řízení také i jiné osoby, kterým je výslovně toto postavení občanským soudním řádem přiznáno nebo kterým se ukládají procesní povinnosti. Jestliže povinný vlastní pouze spoluvlastnický podíl k podniku, jehož prodej oprávněný navrhuje, tak již samotný návrh oprávněného na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí obsahovat velikosti spoluvlastnického podílu, jehož prodej je navrhován. Jelikož spoluvlastník podniku není účastník řízení ve fázi nařízení výkonu

---

²⁵ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2587.

rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, soud mu doručuje usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku až po právní moci. Je-li podnik součástí společného jmění manželů, tak dle ustanovení § 262a OSŘ je účastníkem řízení i manžel povinného. Manžel povinného se stane účastníkem řízení již dnem nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Oprávněný, další oprávněný a povinný jsou účastníky ve všech fázích výkonu rozhodnutí. Manžel povinného přestává být účastníkem řízení právní mocí usnesení o příklepu, neboť v této fázi je podnik povinného prodán a přestane tak být součástí společného jmění manželů. Pokud se bude domáhat manžel povinného svého vlastnictví podniku, o němž bude tvrdit, že nespadá do společného jmění manželů, bude to muset uplatnit pouze jenom právě přes institut vylučovací žaloby dle ustanovení § 267 odst. 1 nebo 2 OSŘ proti oprávněnému.

Správce podniku má v řízení specifické procesní postavení. Účastníkem řízení se stává při rozvrhu rozdělované podstaty, neboť zde soud rozhoduje o výši jeho odměny. Ve fázi řízení, kdy je u soudu podán návrh na nahrazení souhlasu správce k úkonu potřebnému k řádnému provozování podniku nebo pokud soud při výkonu dohledu provede různá opatření, má správce podniku procesní práva účastníka řízení.

U výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku platí stejná zásada jako u výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí, a to že současně nemůže probíhat více řízení o výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku (prodejem nemovitostí). I z tohoto důvodu bude návrh jiného (dalšího) oprávněného do doby nabytí právní moci usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku posuzován jako návrh na přistoupení k řízení ode dne podání návrhu. Zákonodárce tak zde vyjádřil zásadu hospodárnosti řízení. V případě, že další návrh jiného oprávněného bude podán u nepřislušného soudu, bude se tento návrh posuzovat jako další návrh od dne, kdy dojde příslušnému soudu. Dle ustanovení § 338f odst. 2 OSŘ musí další oprávněný přijmout stav řízení, v němž je při jeho přistoupení. Soud bude rozhodovat o všech návrzích oprávněného a dalších oprávněných, tak že u každého oprávněného stanoví výši jeho pohledávky včetně příslušenství a rozhodne o nákladech výkonu rozhodnutí a uloží k jejich úhradě povinnému, aniž by určil lhůtu k jejich zaplacení. Pokud by v řízení nastala skutečnost, že soud již vydá usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, které doposud nenabude právní moci a k soudu přijde návrh dalšího oprávněného na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) téhož podniku, vydá soud doplňující usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Jakmile usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nabude právní moci, nelze podat s úspěchem další návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) téhož podniku.

V této fázi řízení se jedná o věci rozsouzené (res judicata). Soud by řízení o takovémto dalším návrhu zastavil. Věřitelé za tohoto stavu mohou dle ustanovení § 338s OSŘ, podat přihlášku pohledávky u soudu nejpozději do 5-ti dnů před dnem případné dražby podniku povinného.

Dle ustanovení § 338f odst. 3 OSŘ oprávněný může vzít zpět svůj návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku až do právní moci usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Soud však řízení zastaví jen tehdy, souhlasí-li s tím všichni oprávnění, kteří přistoupili do řízení.

2.3.1. d) Okamžik zahájení

Dle ustanovení § 338g odst. 1 OSŘ je pro nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku rozhodující stav v době zahájení řízení. Tato zásada je obdobně vyjádřena i u výkonu rozhodnutí prodeje nemovitostí²⁶ nebo u zřízení soudcovského zástavního práva.²⁷ Tato zásada, tedy že okamžikem zahájení řízení u výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku znamená, že v tuto chvíli podnik existuje v určitém rozsahu a s majetkem. V průběhu provádění výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se může samozřejmě majetkový stav podniku měnit na základě úkonů povinného. Tyto úkony však musí být odsouhlaseny správcem podniku, jinak jsou neplatné.²⁸ Udělením příklepu podnik povinného přechází na vydražitele samozřejmě ve stavu ke dni dražby. Veškeré podmínky, jež jsou nezbytné pro nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, musí být splněny ke dni, v němž byl u soudu podán návrh na jeho nařízení.

2.3.1. e) Exekuční titul

Výkon rozhodnutí prodejem podniku lze nařídit pouze za předpokladu, že ke dni podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku byl doložen vykonatelný exekuční titul pro výkon rozhodnutí, oprávněný doložil svoji aktivní legitimaci a pasivní legitimaci povinného. K tomuto dni posuzuje soud také předpoklad, zda bylo oprávněným doloženo, že k prodeji navržený podnik je ve vlastnictví povinného. Pro posouzení vlastnictví povinného, který převedl podnik na jiného smlouvou o prodeji podniku, je nerozhodné, kdy byla změna zapsána do obchodního rejstříku, ale to, kdy nastaly právní

---

²⁶ Srovnej ustanovení § 335a odst. 1 OSŘ.

²⁷ Srovnej ustanovení § 338b odst. 2 OSŘ.

²⁸ Srovnej ustanovení § 338k odst. 2 OSŘ.

účinky převodu vlastnictví, neboť zápis do obchodního rejstříku má pouze deklaratorní charakter. V případě, že nastaly právní účinky převodu vlastnictví až po podání návrhu na výkon rozhodnutí, nemá změna vlastníka na nařízení prodeje podniku vliv²⁹. Novému vlastníkovi podniku, který je postižen výkonem rozhodnutí prodejem (postižením) podniku dává občanský soudní řád obranu, a to podat přímo proti oprávněnému tzv. vylučovací žalobu dle ustanovení § 267 odst. 1 OSŘ. Do doby rozhodnutí o vylučovací žalobě nesmí být podnik prodán v dražbě. Je zde namístě připomenout i skutečnost, že soud, jenž provádí výkon rozhodnutí, musí za stavu řízení, kdy je podána vylučovací žaloba, doručovat veškeré písemnosti, jež se týkají podniku, nejenom povinnému, ale i „údajnému“ vlastníkovi podniku, jenž podal vylučovací žalobu, neboť soud zde není oprávněn posuzovat vlastnictví podniku. Toto posuzuje soud v řízení o vylučovací žalobě. Pro rozhodnutí o vylučovací žalobě je rozhodující stav v době rozhodnutí soudu o této žalobě, nikoliv v době zahájení řízení o výkon rozhodnutí. Pravomocné rozhodnutí soudu o vyloučení podniku z výkonu rozhodnutí dle ustanovení § 267 odst. 1 OSŘ, je potom důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. f) OSŘ³⁰. Účinnou obranou oprávněného proti takovému to postupu povinného v řízení o vyloučení podniku z výkonu rozhodnutí je domožení se neplatnosti smlouvy, kterou povinný převedl vlastnické právo na jiného s úmyslem zkrátit věřitele. Zde soud bude posuzovat také neplatnost právního úkonu dle ustanovení § 39 OZ, neboť tento právní úkon svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu, obchází jej a taktéž se dá dovodit rozpor s dobrými mravy. Případně oprávněný může podat dle ustanovení § 42a OZ odpůrčí žalobu a odporovat převod podniku povinného na třetí osobu a dovolat se neúčinnosti tohoto úkonu.

K návrhu na řízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku je potřeba taktéž připojit stejnopis rozhodnutí, opatřený potvrzením o jeho vykonatelnosti. Potvrzením o vykonatelnosti opatří rozhodnutí soud, který o věci rozhodoval, jako soud prvního stupně. Stejnopis rozhodnutí není třeba připojit, jestliže se návrh na výkon rozhodnutí podává u soudu, který o věci rozhodoval jako soud prvního stupně. Podá-li oprávněný návrh na výkon rozhodnutí u soudu, který o věci rozhodoval jako soud prvního stupně, potvrdí tento soud vykonatelnost rozhodnutí přímo na návrhu, a není-li sám příslušný k výkonu rozhodnutí, postoupí návrh příslušnému soudu³¹. Ve fázi návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí je soud obsahem exekučního titulu vázán a nepřísluší mu posuzovat v této fázi řízení správnost jeho

---

²⁹ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2158.

³⁰ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2159.

³¹ Srovnej ustanovení § 261 odst. 2 a 3 OSŘ.

obsahu. Nicméně soud může zkoumat správnost vyznačení doložky vykonatelnosti a samotnou vykonatelnost v této fázi řízení, tedy může posoudit, zda je exekuční titul vykonatelný po formální a materiální stránce³². Na druhou stranu je potřeba připomenout, že doložka vykonatelnosti, která je vyznačena na exekučním titulu, má charakter veřejné listiny a potvrzuje pravost v ní uvedených údajů. V případě námitky povinného o nevykonatelnosti exekučního titulu, kdy bude nejčastěji namítat skutečnost, že mu nikdy nebyl tento exekuční titul doručen, bude muset své tvrzení v podaném odvolání i doložit potřebnými důkazy.

2.3.1. f) Rozhodování a zásady

O nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se dle ustanovení § 254 odst. 1 OSŘ rozhoduje vždy usnesením, proti kterému je přípustné odvolání. O nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku rozhoduje soudce. Zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, neumožňuje vyššímu soudnímu úředníkovi či jinému zaměstnanci soudu rozhodovat o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku.³³ Vyšší soudní úředník však může být pověřen předsedou senátu k provedení úkonů v probíhajícím výkonu rozhodnutí, avšak s výjimkou jednání a rozhodování ve věci samé. Dle ustanovení § 338u odst. 1 OSŘ pouze soudce může řídit dražební jednání. Avšak i zde je umožněno, aby vykonavatel či jiný zaměstnanec soudu mohl provádět na základě pověření soudce jednotlivé úkony, kterými se nerozhoduje. Takovými úkony bude například sepsání protokolu o účastnících dražby, vydání usnesení o ceně podniku nebo dražební vyhlášky atd. Při těchto úkonech se řídí pověřený zaměstnanec soudu pokyny soudce.

Oprávněný by při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku měl mít na paměti, že dle ustanovení § 263 odst. 1 OSŘ výkon rozhodnutí lze nařídit jen v takovém rozsahu, jaký oprávněný navrhl a jaký podle rozhodnutí stačí k jeho uspokojení, a pokud by oprávněný navrhl k uspokojení své pohledávky více způsobů provedení výkonu rozhodnutí a k uspokojení by stačil pouze některý z navržených, tak soud bude postupovat v souladu s ustanovením § 263 odst. 2 OSŘ a nařídil by pouze ten způsob, který by stačil k uspokojení pohledávky oprávněného. Současně občanský soudní řád stanovil omezení v § 264 odst. 1 OSŘ a to, že pokud oprávněný navrhne provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, jde-li o zřejmě nevhodný způsob vymáhání

³² Viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/98 (R4/2000).

³³ Srovnej ustanovení § 10 odst. 1 písm. g) a § 11 písm. a) zák. č. 121/2008 Sb.

dlužných pohledávek, soud výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nenařídí. Je zde chráněn dlužník před „šikanózními“ návrhy věřitelů, kteří by se snažili omezovat provoz podniku dlužníka, ač je zde jiný postižitelný majetek, který by stačil k jejich uspokojení.

Současně pokud je při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku zřejmé, že výtěžek, kterého by se dosáhlo, nepostačí ani ke krytí nákladů výkonu rozhodnutí, soud dle § 264 odst. 2 OSŘ takovýto návrh zamítne. Toto většinou nastane v situaci, kdy věřitel navrhne opětovně výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku v krátkém časovém horizontu po neúspěšném předchozí provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku téhož povinného, který byl zastaven v souladu s ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ nebo dle ustanovení § 338w odst. 3 OSŘ.

Nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se vztahuje přímo na všechny věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit. Podnik povinného je provozován po celou dobu průběhu výkonu rozhodnutí. Je to z důvodu minimalizace případných škod, které by způsobily zastavení provozu podniku a zároveň je zde snaha lepším vedením podniku, dosáhnout zisku, kterým by pak mohla být uspokojena pohledávka oprávněného. I z tohoto důvodu majetkový stav podniku není stejný od doby nařízení výkonu rozhodnutí až do příklepu uděleného v dražbě. Proto je stanoveno, že podnik se všemi věcmi, právy a jinými majetkovými hodnotami přechází na vydražitele ve stavu ke dni udělení příklepu. Vydražitel vstupuje do všech práv a závazků povinného, které nebyly výkonem rozhodnutí uspokojeny. S tímto je každý zájemce o nabytí podniku v dražbě seznámen již v dražební vyhlášce.

2.3.1. g) Nepřípustnost provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku

Výkonem rozhodnutí nelze dle ustanovení § 338g odst. 3 OSŘ postihnout banku, neboť dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zák. č. 21/1992 Sb., je prodej a koupě banky možný jen s předchozím souhlasem České národní banky. Výkonem rozhodnutí prodejem podniku nelze postihnout byty, nebytové prostory, nebo domy ve vlastnictví, popřípadě ve spoluvlastnictví družstva, jestliže se v nich nacházejí byty, nebytové prostory, garáže a ateliéry, ke kterým mají právo k výlučnému nabytí vlastnictví fyzické osoby – členové družstva podle § 23 a 24 zák. č. 72/1994 Sb. Na druhou stranu zákon připouští, aby bylo možno postihnout i takový podnik, který povinný potřebuje ke své podnikatelské činnosti. Pro prodej podniku neplatí zákazy a omezení, jež jsou vymezeny v ustanovení § 321 a § 322 OSŘ.

2.3.2. Vydání exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku soudním exekutorem

2.3.2. a) Podmínky před vydáním exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku

Exekuční příkaz je nový typ procesního rozhodnutí, jež vydává soudní exekutor, a který byl do českého právního řádu zaveden až exekučním řádem. Exekučním příkazem postihuje soudní exekutor majetek povinného. Při vydání exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku soudním exekutorem je namíste upozornit, že soudní exekutor tímto způsobem nezahajuje novou exekuci, ale v rámci probíhající exekuce stanovuje způsob provedení této exekuce.

Soudní exekutor je povinen provádět úkony v exekučním řízení neprodleně po svém pověření a to i bez návrhu účastníků. Podle informací, které zjistí o povinném, zvolí jeden či více způsobů k provedení exekuce a pokračuje v exekuci až do celkového vymožení pohledávky oprávněného včetně příslušenství a nákladů exekuce. Soudní exekutor tedy může a zároveň musí činit úkony směřující k vymožení pohledávky oprávněného až poté, kdy mu bude exekučním soudem doručeno pověření k provedení exekuce. Volba způsobu provedení exekuce k vynucení peněžitého plnění je exekučním řádem zásadně svěřena exekutorovi. Soudní exekutor vykonává exekuční činnost nezávisle, ale současně je při výkonu exekuční činnosti vázán Ústavou ČR, zákony a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu³⁴.

Soudní exekutor poté, co mu bude doručeno pověření od soudu (před novelou občanského soudního řádu a exekučního řádu provedenou zák. č. 396/2012 Sb., soud vydával a doručoval usnesení o nařízení exekuce, proti kterému bylo možno podat odvolání)³⁵, začne zjišťovat majetkové poměry povinného, zejména adresu jeho pobytu, bankovní účty povinného u banky, zaměstnavatele povinného a jeho příjmy, dále postižitelné movité a nemovité věci a samozřejmě veškeré informace týkající se podniku povinného. Soudní exekutor tyto informace zjišťuje od oprávněného, případně může povinného vyzvat k prohlášení o majetku, případně k tomuto úkonu podá návrh k exekučnímu soudu, aby tento úkon provedl exekuční soud. Před těmito úkony by však měl soudní exekutor zaslat povinnému výzvu společně s návrhem na nařízení exekuce a s vyrozuměním o zahájení exekuce dle ustanovení § 46 odst. 6 EŘ a vyzvat povinného k dobrovolnému splnění

³⁴ Srovnej ustanovení § 95 odst. 1 Ústavy ČR.

³⁵ Srovnej ustanovení § 44 odst. 3 až 7 EŘ ve znění účinném do dne 31.12.2012.

vymáhané pohledávky oprávněného včetně příslušenství a nákladů exekuce. Výzva musí obsahovat poučení o tom, že pokud povinný dobrovolně zaplatí ve lhůtě 30-ti dnů od doručení výzvy vymáhanou pohledávku včetně zálohy na nákladech exekuce tj. snížené náklady exekuce³⁶, vydá neprodleně soudní exekutor příkaz k úhradě nákladů exekuce a právní mocí příkazu k úhradě nákladů exekuce bude exekuce provedena. Jinak soudní exekutor exekuci provede.

Jak je výše uvedeno, soudní exekutor může získat informace o majetku povinného od oprávněného postupem upraveným dle ustanovení § 50 odst. 1 EŘ či od povinného postupem upraveným dle ustanovení § 50 odst. 2 EŘ případně od exekučního soudu postupem upraveným dle ustanovení § 50 odst. 3 EŘ ve spojení s ustanovením § 260a násl. OSŘ. Nicméně soudní exekutor zejména získá veškeré informace o majetku povinného od třetích osob součinnostními dotazy dle ustanovení § 33 a násl. EŘ. Podle zjištění o majetku a podle velikosti vymáhané pohledávky, pak soudní exekutor rozhodne o způsobech, kterými bude exekuce provedena a vydá příslušné exekuční příkazy dle ustanovení § 47 a násl. EŘ.

2.3.2. b) Zásady, kterými je soudní exekutor vázán při vydání exekučního příkazu

Exekuce prodejem (postižením) podniku je nejvážnější zásah do majetkové sféry povinného³⁷. Soudní exekutor v exekuci postupuje rychle a účelně. Soudní exekutor činí i bez návrhu úkony směřující k provedení exekuce. Pokud se soudní exekutor rozhodne provádět exekuci prodejem (postižením) podniku povinného, musí mít za prokázané, že podnik je skutečně ve vlastnictví povinného nebo jeho manžela. Je však třeba zdůraznit, že dle ustanovení § 28 a § 52 odst. 1 a 2 EŘ se úkony soudního exekutora v exekuci považují za úkony exekučního soudu. Stát tak vybavil soudního exekutora pravomocemi v rámci výkonu státní (soudní) moci a soudního exekutora postavil do pozice „soudu“. Proto i soudní exekutor při provádění exekuce zejména při vydávání exekučního příkaz prodejem (postižením) podniku, ale i samozřejmě u ostatních exekučních příkazů, je vázán základními zásadami občanského soudního řízení. Jedna ze základních zásad celého občanského soudního řízení je zásada hospodárnosti. Tato zásada hospodárnosti řízení souvisí též se zásadou proporcionality, ze které vyplývá nezbytnost minimalizace legitimního zásahu do základních práv účastníků řízení, jimž nesmí být vedením řízení způsobena větší než nezbytná újma. Soudní exekutor proto musí volit taková řešení, která by minimalizovala zásah do základních

³⁶ Srovnej ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovení § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb.

³⁷ Srovnej ustanovení § 58 odst. 2 EŘ.

práv účastníků řízení. Z tohoto vyplývá, že i soudní exekutor je povinen respektovat základní práva účastníka řízení a to i povinného a poskytnout mu soudní ochranu a právo na spravedlivý proces dle ustanovení čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Soudní exekutor je proto povinen zajistit spravedlivou ochranu práv a oprávněných zájmů účastníků. Soudní exekutor proto postupuje v součinnosti se všemi účastníky a dbá při tom, aby nedocházelo k porušování práv a právem chráněným zájmům³⁸.

Soudní exekutor by měl postihnout majetek povinného jen v rozsahu, který odpovídá výši vymáhaného nároku a nákladů. Musí samozřejmě k výši vymáhaného nároku přičíst i případné budoucí náklady exekuce, které mohou vzniknout v dalším průběhu exekuce.

Proti exekučnímu příkazu prodejem (postižením) podniku není přípustný opravný prostředek³⁹. Jedinou obranou povinného je podání návrhu na částečné zastavení exekuce co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) a odst. 4 OSŘ. Povinný v tomto návrhu na částečné zastavení exekuce co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku bude nejčastěji namítat nepřiměřenost exekuce, když vlastní hodnota podniku několikanásobně převyšuje vymáhanou pohledávku. Jak jsem již výše uvedl, tak soudní exekutor může postihnout majetek povinného v takové míře a takovými způsoby, aby dosáhl uspokojení pohledávky oprávněného včetně nákladů exekuce. Tato zásada je vyjádřena i v ustanovení § 47 odst. 1 věta 3. EŘ, dle které je soudní exekutor povinen v exekučním příkazu zvolit takový způsob provedení exekuce, který není zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše závazků povinného a ceny předmětu, z něhož má být splnění závazků povinného dosaženo. Nicméně jako nepřiměřené se nepovažuje, když soudní exekutor zvolí právě provedení exekuce prodejem (postižením) podniku hned jako první způsob provedení exekuce, a to i za situace, kdy hodnota podniku přesahuje výši vymáhané pohledávky. Soudní exekutor může zvolit i tento postup v situaci, kdy lze předvídat, že povinný vlastní postižitelné movité či nemovité věci, avšak tyto způsoby by nemusely vést k úplnému uspokojení pohledávky oprávněného včetně nákladů exekuce. Takový to postup musí pak soudní exekutor v případné obraně povinného náležitě zdůvodnit. Je třeba si však uvědomit, že vydání exekučního příkazu prodejem (postižením) postižením podniku, se hned podnik povinného neprodává v dražbě. Soudní exekutor tak zajišťuje podnik povinného, aby ho povinný nemohl zcizit či případně zmařit provedení exekuce znehodnocením podniku, jako například rozprodáním jednotlivých částí podniku pod cenou. Neblahý důsledek takto účelového majetkového postihu podniku povinného je zcela

---

³⁸ Srovnej ustanovení § 1, § 2 a 6 OSŘ.

³⁹ Viz ustanovení § 47 odst. 3 EŘ.

legitimní, neboť je to právě povinný, kdo porušil svoji povinnost zaplatit oprávněnému jeho pohledávku a nesplnil tak ani po vydání exekučního titulu soudem v nalézacím řízení.

Ustanovení § 58 odst. 2 EŘ sice naznačuje, jak by měl soudní exekutor volit způsoby provedení exekuce, když provedení exekuce prodejem (postižením) podniku je uvedeno až na posledním místě. Nicméně jak je výše uvedeno, je to pouze soudní exekutor, který na základě poznatků o majetkových poměrech zvolí ten nejúčelnější způsob provedení exekuce, a to i vydáním exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku, jakožto prvního zvoleného způsobu provedení. Toto rozhodnutí nemůže exekutor učinit svévolně. Základním kritériem pro volbu a časování způsobů exekuce je v konkrétním případě to, aby bylo dosaženo uspokojení pohledávky oprávněného. Rozhodujícím kritériem bude tedy účel exekuce, kterým je dosažení uspokojení oprávněného, a samozřejmě i faktické okolnosti konkrétní exekuce, zejména to, kdy exekutor vypátrá, který majetek povinného a jak složité po věcné i po právní stránce jsou procedury postižení těch či oněch majetkových hodnot povinného. I zde však soudní exekutor musí dbát, aby nepřiměřeně nezasahoval do práv a oprávněných zájmů účastníků, tedy i povinného. Nejvyšší soud ČR například v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.8.2002, sp. zn. 20 Cdo 1919/2001, obdobně usnesení ze dne 1.12.2006, sp. zn. 20 Cdo 1827/2006 nebo usnesení ze dne 28.3.2012, sp. zn. 20 Cdo 334/2012, konstatoval, že případný nepoměr výše pohledávky a ceny dražené věci, je pouze jedním kritériem vhodnosti navrženého způsobu výkonu (exekuce). Je totiž třeba také uvážit, zda je vůbec možné nařídit výkon jiným způsobem, který v přiměřené době povede k naplnění účelu soudní exekuce, jímž je uskutečnění subjektivního práva oprávněné osoby (uspokojení vymáhané pohledávky). V případě, že jiným způsobem nelze pohledávku oprávněného vůbec nebo v přiměřené době uspokojit, není navrhovaný způsob zřejmě nevhodný ani tehdy, jestliže cena předmětu, z něhož má být uspokojení pohledávky dosaženo, značně převyšuje výši pohledávky⁴⁰

2.3.2. c) Odkaz na přešlé kapitoly

Co se týká účastníků exekučního řízení lze odkázat na kapitolu 2.3.1. c. Co se týká nepřípustnosti postižení podniku exekučním příkazem k (prodeji) postižení podniku, lze odkázat na kapitolu 2.3.1. g).

---

⁴⁰ Srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.8.2002, sp. zn. 20 Cdo 1919/2001, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1.12.2006, sp. zn. 20 Cdo 1827/2006 nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.3.2012, sp. zn. 20 Cdo 334/2012.

2.3.3. Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku

2.3.3. a) Náležitosti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku

Soud nařídí výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku podle vykonatelného rozhodnutí. Jsou-li splněny všechny předpoklady, soud nařídí výkon rozhodnutí vydáním usnesení. Dle ustanovení § 63a vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí obsahovat přesné označení podniku, který má být prodán, a upozornění, že nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje na všechny věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, a to podle stavu, jaký tu bude ke dni příklepu. V usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soud označí podnik povinného tak, aby byl jednoznačně identifikován a aby jej nebylo možné zaměnit s jiným podnikem. Podnik povinného bude tedy označen obchodní firmou, právní formou, sídlem, předmětem podnikání a identifikačním číslem, je-li podnik povinného zapsán v obchodním rejstříku. Jedná-li se však o podnik povinného, který je veden v registru živnostenského podnikání označí jej soud obchodní firmou, jménem a příjmením podnikatele, místem podnikání, předmětem podnikání a identifikačním číslem, popř. rodným číslem nebo datem narození podnikatele. Pokud je podnik zapsán v jiném příslušném rejstříku či evidenci, uvedou se údaje, kterými je podnik povinného identifikován v příslušném zápisu. Přitom je potřeba zdůraznit, že ač soud nařizuje výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, ke kterému náleží práva, pohledávky, věci a jiné majetkové hodnoty, tak soud v usnesení jejich označení neuvádí, neboť v této fázi řízení většinou nejsou známy. Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nicméně musí obsahovat upozornění, že se výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku postihuje všechny věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, a to podle stavu, jaký tu bude ke dni příklepu⁴¹.

Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí taktéž obsahovat dle ustanovení § 338h odst. 1 OSŘ a) zákaz povinnému, aby po doručení usnesení podnik nebo část podniku převedl na někoho jiného; b) uloží se povinnému, aby soudu do 15

---

⁴¹ Srovnej ustanovení § 63a vyhlášky 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy.

dnů od doručení usnesení oznámil, zda a kdo má k podniku, k jeho části nebo k věcem, právům nebo jiným hodnotám patřícím k podniku předkupní právo s poučením, že při neoznámení povinný odpovídá za škodu tím způsobenou; c) zakáže povinnému, aby po doručení usnesení věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, převedl na jiného, zatížil je nebo s nimi jinak nakládal bez souhlasu správce; d) přikáže povinnému, aby správci umožnil kdykoliv nahlížet do účetní evidence a dalších písemností týkajících se podniku a bez omezení vstupovat do všech prostor podniku.

Tyto zákazy uvedené v ustanovení § 338h odst. 1 písm. a), b) a c), jsou významově shodné s těmi, které soud ukládá povinnému v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí.⁴² Soud tak povinnému zakáže, aby podnik nebo jeho část převedl na jiného nebo ho zatížil a aby bez souhlasu správce podniku převedl, zatížil nebo jinak nakládal s věcmi, právy a jinými majetkovými hodnotami, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit. Povinný nesmí zejména převádět jednotlivé věci nebo jiné majetkové hodnoty patřící k podniku na jiného, nemůže je zatížit zástavním právem a není oprávněn k nim zřídit věcné břemeno nebo je pronajmout bez souhlasu správce podniku. I když to zákon výslovně neuvádí, soud povinnému zakáže, aby bez souhlasu správce zatížil podnik nebo jeho část.⁴³

Jakmile soud doručí povinnému usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, tak od tohoto okamžiku povinný nesmí provádět ani jeden právní úkon, kterým by porušil zákazy a omezení mu stanovené v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Tyto zákazy a omezení uvedené v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku mají zamezit povinnému hlavně zatížení podniku nebo jeho části či případně zcizení podniku a znemožnit tak účinné uspokojení pohledávky oprávněného. Bez souhlasu správce podniku, tak má povinný zakázáno nejenom zatěžovat či převádět podnik, ale tyto zákazy a omezení dopadají taktéž na věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování podniku nebo které vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit. Právní úkony, kterými povinný porušil tyto zákazy a omezení, by byly neplatné, neboť by obcházely zákon.⁴⁴ Po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku je podnik povinného stále provozován, ale povinný může činit jednotlivé úkony týkající se obchodního majetku jen se svolením správce. Zákon požaduje

---

⁴² Srovnej ustanovení § 335b odst. 1 OSŘ

⁴³ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2592

⁴⁴ Srovnej ustanovení § 39 OZ

v ustanovení § 338 odst. 2 OSŘ, aby byl tento souhlas správce podniku udělen písemně, a dokonce u písemných úkonů musí být souhlas správce podniku udělen na téže listině. V případě neudělení souhlasu s úkonem povinného správcem podniku, může dle ustanovení § 338k odst. 5 OSŘ povinný požádat exekuční soud o udělení souhlasu.

V usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se povinnému přikazuje, aby umožnil kdykoliv v průběhu provádění tohoto výkonu rozhodnutí nahlížet správci podniku do účetní evidence a dalších písemností týkajících se podniku a bez omezení vstupovat do všech prostor podniku. Nesplnění této povinnosti, může být chápáno jako hrubé ztěžování postupu v řízení zejména tím, že povinný neuposlechne příkazu soudu a může mu být soudem (předsedou senátu) uložena pořádková pokuta až do výše 50.000,- Kč a to i opakovaně⁴⁵. Pořádková pokuta připadá státu. Než byla provedena novela občanského soudního řádu a exekučního řádu zák. č. 396/2012 Sb., tak se zvažovalo, že by pořádková pokuta přímo připadla konkrétnímu soudu a v případě exekuce soudnímu exekutorovi, který by pořádkovou pokutu uložil. Od tohoto záměru se naštěstí upustilo, neboť bylo zřejmé, že soudní exekutoři by ukládali pořádkové pokuty i za sebemenší prohřešky a neúměrně by zatěžovali povinné. Co se týká soudů, tak záměr byl zcela zřejmý, a to pokud někdo ztěžuje postup konkrétního soudu, tak tento soud musí vynaložit větší úsilí a náklady jak personální, tak materiální, aby si s tímto rušením poradil. Z tohoto důvodu se uvažovalo, že právě pořádková pokuta by připadla soudu, který ji uložil a vynaložil náklady k překonání rušení v řízení. Nicméně i od tohoto záměru se upustilo a ustanovení § 53 odst. 3 věta 1. OSŘ zůstala novelou nedotčena. Byla zde totiž obava o případnou nezávislost soudů, když soudy by těmito prostředky mohly suplovat chybějící peněžní částky na odměny soudců a dalších zaměstnanců soudů.

Pokud by i přes uložení pořádkové pokuty povinný neumožnil správci podniku nahlédnout do účetnictví, tak dle ustanovení § 338m odst. 1 písm. a) OSŘ na návrh správce zjedná soud přístup k těmto účetním záznamům. Je třeba upozornit na to, že veškeré příkazy a zákazy jsou vůči povinnému účinné a vykonatelné až doručením usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. I z tohoto důvodu se správce podniku může ujmout spravování podniku a jeho kontroly až poté, kdy je povinnému doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Hlavním úkolem a cílem správce podniku je zabránění ve zmenšování majetkové hodnoty podniku a snažit se zajistit zvýšení majetkové hodnoty podniku.

---

⁴⁵ Srovnej ustanovení § 53 odst. 1, 2 a 3 OSŘ.

Povinnému je v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku přikázáno soudem, aby povinný do 15-ti dnů od doručení usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku oznámil, zda a zda a kdo má k podniku, jeho části nebo k jednotlivým věcem, právům nebo jiným majetkovým hodnotám, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají k tomuto účelu sloužit, předkupní právo. Dále soud v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku musí povinného poučit, že v případě neoznámení této povinnosti, bude povinný přímo této oprávněné osobě z předkupního práva za případnou škodu odpovídat. Tato povinnost oznámení předkupního práva vyplývá zejména z toho, že soud a ani správce podniku se o předkupním právu smluvním, které nebude sjednáno jako věcné právo k některé nemovitosti, jež bude náležet podniku, nemají jak dozvědět.

2.3.3. b) Doručení usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku

Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se dle ustanovení § 338h odst. 2 OSŘ doručuje oprávněnému, těm, kdo přistoupili do řízení jako další oprávnění, povinnému, manželu povinného, správci podniku, příslušnému rejstříkovému soudu nebo orgánu, který vede jiný rejstřík, v němž je povinný zapsán. V občanském soudním řádu, není výslovně stanoveno, aby bylo usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku doručeno povinnému do vlastních rukou. Nicméně pokud to soud (předseda senátu) bude považovat za nutné, tak dle § 49 odst. 1 OSŘ nařídí doručení do vlastních rukou. Doručení do vlastních rukou je občanským soudním řádem požadováno u dražební vyhlášky, kde v ustanovení § 338p odst. 2 OSŘ je výslovně uvedeno, že určitým osobám a orgánům se dražební vyhláška doručí do vlastních rukou. Pokud toto porovnáme s výkonem rozhodnutí prodejem nemovitostí, tak u doručení usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí taktéž není požadavek doručení usnesení do vlastních rukou⁴⁶ a naopak je výslovně stanoveno, že dražební vyhláška prodejem nemovitostí musí být doručena do vlastních rukou určitým osobám⁴⁷.

Po právní moci soud doručí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku v souladu s ustanovením § 338h odst. 3 OSŘ, tedy osobám, o nichž je známo, že mají k podniku nebo k jednotlivým věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto

---

⁴⁶ Srovnej ustanovení § 335b odst. 2 OSŘ

⁴⁷ Srovnej ustanovení § 336c odst. 2 OSŘ

účelu sloužit, předkupní, zástavní nebo zadržovací právo, osobám, kterým práva patřící k podniku byla postoupena k zajištění pohledávky věřitele povinného nebo byla převedena k zajištění závazku povinného ve prospěch jeho věřitele. Dále finančnímu úřadu, v jehož obvodu je podnik a finančnímu úřadu, v jehož obvodu má povinný své bydliště (sídlo, místo podnikání). Soud také doručí po právní moci usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku obecnímu úřadu, v jehož obvodu je podnik a obecnímu úřadu, v jehož obvodu má povinný své bydliště (sídlo, místo podnikání). Po právní moci se usnesení též vyvěsí na úřední desce soudu. Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se vyvěsí na úřední desku soudu v den, kdy bylo zjištěno, že nabylo právní moci, a sejme se z ní v den, kdy na ní byla vyvěšena dražební vyhláška⁴⁸.

Soud dále postupuje, tak, že musí dle ustanovení § 338h odst. 3 OSŘ vyrozumět o právní moci usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku příslušný rejstříkový soud nebo orgán, který vede jiný rejstřík, v němž je povinný zapsán.

Občanský soudní řád v podstatě velmi obdobně stanovil okruh osob, jimž je usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku doručeno s okruhem osob, jimž se doručuje usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti, a to ať již jde o doručování usnesení ihned po nařízení výkonu rozhodnutí, nebo až po právní moci tohoto usnesení. Jak je výše uvedeno, tak se doručuje usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, jak finančnímu úřadu, v jehož obvodu se podnik nachází tak finančnímu úřadu, v jehož obvodu má povinný své bydliště (sídlo, místo podnikání). K doručení finančním úřadu dochází z důvodu, aby mohli tyto orgány uplatnit v rozvrhovém řízení dle § 338ze odst. 1 písm. g) OSŘ pohledávky daní a poplatků. Finanční úřad uplatní pohledávky nejenom na daně z nemovitosti, pokud jsou ve vlastnictví podniku, ale také i jiné daně. Správcem daně z příjmu fyzických a právnických osob jsou finanční úřady, v jejichž obvodu mají osoby své bydliště (pobyt) či sídlo anebo místo podnikání. I z tohoto důvodu se doručuje usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku také finančním úřadům, v jejichž obvodech má povinný hlášen trvalé bydliště (místo pobytu) či sídlo nebo místo podnikání. Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se doručuje, jak je výše uvedeno taktéž obecnímu úřadu, v jehož obvodu se nachází podnik a také obecnímu úřadu, v jehož obvodu má povinný své bydliště (svůj pobyt) či sídlo popřípadě místo podnikání. Pojem obecní úřad, kterému se doručuje usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, je potřeba chápat ve smyslu zák. č.

---

⁴⁸ viz. ustanovení § 63e odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy

128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) a zák. č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Z tohoto je zřejmé, že vedle (namísto) obecních úřadů se bude doručovat usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku městským úřadům, obvodním úřadům nebo městským částím v územně členěných statutárních městech, magistrátům územně členěných statutárních měst.

Dalšími osobami, kterým se bude doručovat pravomocné usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, jsou spoluvlastníci podniku. Dále osobám, které mají předkupní právo, osobám, v jejichž prospěch je zřízen zajišťovací převod práva podle ustanovení § 553 OZ, nebo došlo k zajištění postoupením pohledávky podle ustanovení § 554 OZ.

Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soud vyvěsí taktéž na úřední desce soudu. Usnesení bude vyvěšeno v den, kdy bude zjištěno, že nabylo právní moci. Usnesení se z úřední desky sejme v den, kdy bude vyvěšena na úřední desku soudu dražební vyhláška.

U výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí soud o tom, že byl podán návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí dle ustanovení § 335 odst. 1 OSŘ, vyrozumívá příslušný katastrální úřad a dle ustanovení § 335b odst. 2 OSŘ soud doručí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí příslušnému katastrálnímu úřadu. U výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku je situace trochu odlišná. Výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se vztahuje na podnik jako věc hromadnou, nikoliv přímo na konkrétní nemovitost. O tom, že k podniku povinného náleží určité nemovitosti soud v době nařízení výkonu rozhodnutí ani neví. Povinnost vyrozumět katastrální úřad je přesunuta na správce podniku, který dle ustanovení § 338k odst. 1 OSŘ ihned poté, co se dozví, že součástí podniku je i nemovitost, tak vyrozumí neprodleně příslušný katastrální úřad o tom, že byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku a že povinný nesmí bez jeho souhlasu nemovitost převést na jiného, zatížit ji nebo jinak s ní nakládat.

2.3.3. c) Ostatní souběžně probíhající výkony rozhodnutí

Při provádění výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, může nastat situace, kdy dojde souběžně i k jinému výkonu rozhodnutí, jež bude postihovat věci, které jsou součástí podniku. Dojde tak ke kolizi výkonů rozhodnutí. Tyto kolize jsou řešeny zák. č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí. Nařízením výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se přerušují přímo

ze zákona již nařízené výkony rozhodnutí nebo exekuce prováděné soudním exekutorem, kterými byly postiženy movité věci, nemovitosti a jiné pohledávky než z účtu u peněžního ústavu, pokud jsou součástí podniku. Dle ustanovení § 16 odst. 1 zák. č. 119/2001 Sb. mají oprávnění z těchto výkonů rozhodnutí (exekucí) jakožto věřitelé povinného právo na uspokojení z rozdělované podstaty, aniž by museli vymáhanou pohledávku přihlásit. Toto platí i tehdy, jestliže vymáhaná pohledávka nepatří k podniku.

Výkony rozhodnutí prodejem movitých věcí, nemovitostí či příkázáním jiné pohledávky než z účtu u peněžního ústavu patřící k podniku, které soud nařídil po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nebo po vydání exekučního příkazu o prodeji (postižením) podniku soudním exekutorem, nelze až do skončení řízení soudem nebo soudním exekutorem provést. Možnost oprávněných z těchto výkonů rozhodnutí a exekucí přihlásit svou pohledávku dle ustanovení § 338s OSŘ tím není dotčena. Nebyla-li však pohledávka oprávněných uvedených v ustanovení § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 119/2001 Sb. uspokojena při rozvrhu rozdělované podstaty získané prodejem podniku, pokračuje se po pravomocném skončení výkonu rozhodnutí (exekuce) prodejem podniku v řízení. V případě, že podnik byl prodán v dražbě a že jde o pohledávku patřící k podniku, nastupuje do řízení místo povinného vydražitel.

2.3.4. Exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku

Soudní exekutor, poté co byla exekuce zapsána do rejstříku zahájených exekucí, posoudí, jakým způsobem bude exekuce provedena, a vydá nebo zruší exekuční příkaz ohledně majetku, který má být exekucí postižen. K podmínkám vydání exekučního příkazu soudním exekutorem a k zásadám, kterými je soudní exekutor při vydání exekučního příkazu vázán lze odkázat na kapitoly 2.3.2. a) Podmínky před vydáním exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku a 2.3.2. b) Zásady, kterými je soudní exekutor vázán při vydání exekučního příkazu.

Soudní exekutor vydá exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku povinného pouze v tom případě, když má zjištěno, že postižený podnik nebo jeho část, je majetkem povinného, případně je součástí společného jmění manželů a vymáhaný závazek vznikl za trvání manželství⁴⁹. Dle ustanovení § 70 odst. 1 EŘ k exekuci prodejem (postižením) podniku nebo části podniku povinného, může soudní exekutor přistoupit, jen jestliže bude doloženo, že

---

⁴⁹ Srovnej komentář k ustanovení § 42 EŘ viz. Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání, Praha 2010, s. 159-161.

podnik nebo část podniku je majetkem povinného. Slovní spojení „jen jestliže bude doloženo“ nelze vykládat dle gramatického výkladu či za použití občanského soudního řádu, kde se uvádí, že právě oprávněný v návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku označí podnik povinného a tuto skutečnost musí taktéž doložit⁵⁰. Toto slovní spojení je třeba vykládat dle teleologického výkladu a s přihlédnutím k základním zásadám celého exekučního řízení, zejména pak k té, která je vyjádřena v ustanovení § 46 odst. 2 EŘ, tedy že exekutor činí i bez návrhu úkony směřující k provedení exekuce. Soudní exekutor tak od počátku exekučního řízení sám zjišťuje majetkové poměry povinného v rámci součinností dotazů adresovaným třetím osobám a orgánů dle ustanovení § 33 až 34 EŘ a dle toho postihuje majetek povinného exekučními příkazy. Slovní spojení „jen jestliže bude doloženo“, tak znamená, že soudní exekutor postihne podnik nebo část podniku povinného, když sám bude mít za prokázané, že podnik či část podniku jsou majetkem povinného. Nicméně soudní exekutor tuto informaci může získat i jak od oprávněného, tak i povinného.⁵¹

Soudní exekutor tedy jakmile zjistí a bude-li to účelné, vydá exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku nebo části podniku povinného. Soudní exekutor postihne část podniku povinného pouze v tom případě, že tato část je samostatnou organizační složkou podniku. Tou bude zpravidla odštěpný závod, případně i jiná organizační složka podniku, jestliže zákon stanoví, že se zapisuje do obchodního rejstříku⁵². Exekuce prodejem podniku je v podstatě nucená smlouva o prodeji podniku. Z tohoto důvodu lze aplikovat na exekuci prodejem podniku stanovisko Nejvyššího soudu ČR ohledně toho, jaké součásti podniku lze prodat smlouvou o provedení části podniku. Tyto názory jsou zejména vyjádřeny v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. 33 Cdo 1199/98, ze kterého vyplývá, že za samostatnou organizační složkou podniku lze pokládat takovou součást podniku, u níž je vedeno samostatně (odděleně) účetnictví, týkající se této organizační složky, z něhož především vyplývá, které věci, jiná práva, popř. jiné majetkové hodnoty slouží k provozování této části podniku, jakožto samostatné organizační složky⁵³. Z toho tedy zcela jednoznačně plyne, že předmětem provedení exekuce prodejem části podniku bude samostatná organizační složka podniku. Tou bude nejčastěji odštěpný závod, popř. jiná organizační složka, která se zapisuje do obchodního rejstříku. Nicméně provedením exekuce prodejem části podniku mohou být i jiné organizační složky podniku, které se sice nezapisují do obchodního rejstříku,

---

⁵⁰ Srovnej ustanovení § 338f odst. 1 OSŘ.

⁵¹ Srovnej ustanovení § 50 odst. 1, 2 a 3 EŘ.

⁵² Viz ustanovení § 7 odst. 1 a 2 ObchZ.

⁵³ Viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. 33 Cdo 1199/98

a které mohou být různě nazvány, např. závod, provoz atd., ale podmínkou však je, aby se jednalo o složku samostatnou podniku.

Exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku vydává soudní exekutor. Nicméně exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku může za určitých podmínek vydat i svým jménem exekutorský kandidát, který k tomu bude zmocněn⁵⁴. Dle § 21 odst. 2 EŘ soudní exekutor nemůže pověřit (zmocnit) exekutorského koncipienta k vydání exekučního příkazu. Exekutorský koncipient nemůže taktéž vykonat dražbu podniku nebo vydávat rozhodnutí v exekuci prodejem (postižením) podniku. Dle ustanovení § 47 odst. 2 EŘ má exekuční příkaz účinky nařízení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu. Exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku má ve vazbě na pověření k provedení exekuce⁵⁵ účinky nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Je tedy stanovena rovnost usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku vydaného soudem a exekučním příkazem k provedení exekuce prodejem (postižením) podniku vydaným soudním exekutorem ve spojení s pověřením k provedení exekuce. Tato rovnost znamená, že všude tam, kde právní předpisy spojují zvláštní právní účinky s vydáním usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, tak nastávají i vydáním exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku stejné právní následky.

V písemném vyhotovení exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku soudní exekutor musí v záhlaví uvést exekuční soud (včetně spisové značky soudu), označení exekutora, který je pověřen provedením exekuce, exekuční titul a orgán, který jej vydal, nebo osobu, která jej vyhotovila, označení účastníků, označení povinnosti, která má být exekucí vymožena. Dále exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku musí obsahovat způsob provedení exekuce, tedy označení, že se jedná o exekuci prodejem (postižením) podniku. Současně exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku bude obsahovat i označení osob, kterým se doručuje exekuční příkaz a také výrok, poučení o odvolání, den a místo jeho vydání a podpis exekutora⁵⁶. Výslovně není v žádném právním předpise uvedena grafická forma pro exekuční příkazy. Soudní praxe a praxe soudních exekutorů dovodila, že formální stránka exekučního příkazu bude odvozena od formy usnesení soudu. Nicméně i z tohoto důvodu exekuční příkaz musí obsahovat výrazné označení druhu rozhodnutí, tedy, že se jedná právě o exekuční příkaz. O obsahových náležitostech exekučního příkazu, jež jsou uvedeny v záhlaví a které musí dle ustanovení § 48 písm. a) až e) EŘ exekuční příkaz obsahovat, soudní

---

⁵⁴ Srovnej ustanovení § 16, § 17, § 25 EŘ.

⁵⁵ Před novelou EŘ provedenou zák. č. 396/2012 Sb., vydával exekuční soud namísto pověření k provedení usnesení o nařízení exekuce, kterým byl pověřen soudní exekutor k provedení exekuce.

⁵⁶ Srovnej ustanovení § 48 EŘ.

exekutor nerozhoduje a proto by se od nich neměl v exekučním příkazu odchylovat. Tyto náležitosti vyplývají jak z pověření k provedení exekuce dle ustanovení § 43a odst. 4 EŘ, tak z vyrozumění o zahájení exekuce dle ustanovení § 44 odst. 3 EŘ. Exekuční příkaz musí obsahovat číslo jednací, které je tvořeno spisovou značkou exekutorského spisu a čísla listu, na kterém je exekuční příkaz zažurnalizován v exekučním spisu. Dle ustanovení § 48 písm. f) EŘ ve spojení s ustanovením § 59 odst. 1 písm. d) EŘ exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku obsahuje výrok o způsobu provedení exekuce, který zvolí soudní exekutor, tedy rozhodne o provedení exekuce prodejem (postižením) podniku povinného nebo části podniku povinného. Součástí výroku, kterým je určen způsob provedení exekuce, je také uvedení povinnosti, která má být exekucí vymožena. Výrok exekučního příkazu prodejem (postižením) podniku bude vedle výše uvedených obecných náležitostí obsahovat další zvláštní náležitosti, a to dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. g) EŘ označení podniku nebo části podniku povinného anebo podílu povinného jako spolumajitele podniku, který má být prodán, jde-li o provedení exekuce prodejem podniku nebo části podniku povinného anebo podílu povinného jako spolumajitele podniku. Dále dle ustanovení § 49 odst. 6 EŘ bude exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku ve výroku obsahovat zákazy, příkazy a výzvy, které podle zvoleného způsobu provedení exekuce musí obsahovat usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu.

V exekučním příkazu prodejem (postižením) podniku musí být obsažen zákaz povinnému učiněný dle ustanovení § 47 odst. 4 EŘ, tedy že nesmí majetek, který je postižen exekučním příkazem, převést na jiného, zatížit nebo s ním jinak nakládat. Právní úkon, kterým by povinný tuto povinnost porušil, bude neplatný. Tento zákaz stanovený v ustanovení § 47 odst. 4 EŘ je potřeba vykládat v souladu s obecným zákazem dle ustanovení § 44a odst. 1 EŘ, kterým je stanoveno tzv. generální inhibitorium. Zde se jedná o obecný zákaz povinnému s nakládáním s majetkem po doručení vyrozumění o zahájení exekuce mimo běžné obchodní a provozní činnosti, uspokojování základních životních potřeb svých a osob, ke kterým má vyživovací povinnost, a udržování a správy majetku, pokud ovšem exekutor nevydá rozhodnutí dle ustanovení § 44 odst. 4 EŘ.⁵⁷ Porušení generálního inhibitoria je stíháno relativní neplatností onoho právního úkonu. Počátek generálního inhibitoria je vázán na doručení vyrozumění o zahájení exekuce povinnému. Nicméně zákaz stanovený v exekučním příkazu prodejem (postižením) podniku učiněný dle ustanovení § 47 odst. 4 EŘ doplňuje tzv. generální inhibitorium, jež se vztahuje na veškerý majetek povinného, o

---

⁵⁷ Srovnej ustanovení § 44 odst. 4 EŘ

speciální inhibitorium, které se vztahuje právě pouze jenom na podnik povinného, který je označen v exekučním příkazu v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 písm. g) EŘ. Právní úkon, kterým by povinný porušil toto speciální inhibitorium bude absolutně neplatný, na rozdíl od generálního inhibitoria, které je spjato pouze s relativní neplatností. Soudní exekutor doručí exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku určitým registrům, které vedou evidenci o podniku povinného nebo k jeho součástem. Těmi bude zpravidla obchodní rejstřík či živnostenský rejstřík, bude-li povinný podnikatel ve smyslu obchodního zákoníku či živnostenského zákona, případně příslušnému katastru nemovitostí bude-li součástí podniku povinného nemovitost, taktéž příslušnému registru motorových vozidel, budou-li součástí podniku motorová vozidla. Tyto registry poznamenají poznámku o probíhající exekuci a omezí se tak možnost povinného s podnikem či jeho součástmi nakládat.

Soudní exekutor dle ustanovení § 70 odst. 2 EŘ musí v exekučním příkazu (prodejem) postižením podniku ustanovit správce podniku povinného. Blíže k tomuto tématu odkazují na kapitolu 2.4. Správce podniku., když soudnímu exekutorovi přísluší ve vztahu ke správci podniku pravomoci a kompetence, které občanský soudní řád dává soudu ve výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Z tohoto důvodu bude toto téma projednáváno v následující kapitole.

V dalších kapitolách se již budu věnovat společné úpravě pro výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku a pro exekuci prodejem (postižením) podniku a nebudu tuto problematiku dělit na jednotlivé oddělené kapitoly, a to z důvodu, že právní úprava prodejem podniku je od tohoto obdobná a je komplexně upravena v občanském soudním řádu a tato úprava se použije s drobnými odchylkami i pro exekuci prodejem (postižením) podniku. V dalších částech této práce budu na tyto jednotlivé odchylky upozorňovat. Pokud se bude v dalších částech práce uvádět pojem výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, bude se jím myslet i exekuce prodejem (postižením) podniku, pokud výslovně nebude uvedeno, že se jedná pouze o výkon rozhodnutí či exekuci. Dále pokud se v dalších částech bude mluvit o soudu či soudci (o úkonech soudu či soudce), bude se toto vztahovat i na soudního exekutora při provádění exekuce prodejem (postižením) podniku, pokud však nebude výslovně stanoveno, že se jedná pouze o úpravu, jež se týká pouze a jenom soudu či soudce či soudního exekutora. Taktéž pokud se bude mluvit v dalších částech práce o usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, bude se tím myslet i exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku, pokud nebude výslovně uvedeno, že se jedná buď pouze o usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nebo o exekuční příkaz.

2.4. Správce podniku

2.4.1. Osoba správce podniku

Výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se od jiných způsobů provedení výkonu rozhodnutí do jisté míry značně odlišuje jedním procesním subjektem, který je pro tento způsob provedení výkonu rozhodnutí specifický. Tímto zvláštním procesním subjektem je správce podniku. Je třeba připomenout, že správce podniku není účastník řízení. Účastníkem řízení je správce podniku pouze v té fázi řízení, když soud rozhoduje o jeho odměně a nákladech. Správce podniku soud ustanovuje v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku⁵⁸. Stejně jako soud v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku, tak soudní exekutor ustanovuje správce podniku v exekučním příkazu⁵⁹. Správce podniku je do své funkce ustanoven hlavně k zajištění řádného chodu podniku.

Správce se své funkce ujímá ihned po doručení usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, a to proto, že toto rozhodnutí je ihned vykonatelné, neboť případné odvolání nemá suspenzivní účinek.

Dle ustanovení § 338i odst. 1 OSŘ soud ustanoví správcem podniku osobu zapsanou podle zvláštních právních předpisů v seznamu insolvenčních správců. Dle zák. č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích může být insolvenčním správcem fyzická osoba, která je oprávněna vykonávat činnost insolvenčního správce, veřejná obchodní společnost, zahraniční obchodní společnost nebo zahraniční sdružení, které poskytuje stejné záruky ručení společníků jako veřejná obchodní společnost a je založena podle práva členského státu Evropské unie, členských států Dohody o evropském hospodářském prostoru, a která taktéž má oprávnění vykonávat činnost insolvenčního správce. Pokud je insolvenčním správcem ustanovena veřejná obchodní společnost, musí oznámit soudu, který společník bude jménem společnosti funkci insolvenčního správce vykonávat. Dle § 21 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona se za insolvenčního správce považuje i hostující insolvenční správce, tj. státní příslušník členského státu Evropské unie, členských států Dohody o evropském hospodářském prostoru nebo Švýcarské konfederace, který vykonává funkci insolvenčního správce v některém z uvedených států a má v úmyslu dočasně nebo příležitostně vykonávat funkci insolvenčního správce na území České republiky a je oprávněn činnost insolvenčního

---

⁵⁸ Srovnej ustanovení § 338h odst. 1 OSŘ.

⁵⁹ Viz ustanovení § 70 odst. 2 EŘ.

správce vykonávat. Hostujícím insolvenčním správcem může být i zahraniční společnost, poskytující stejné záruky ručení společníků jako veřejná obchodní společnost, která vykonává funkci insolvenčního správce v některém z uvedených států, má v úmyslu dočasně nebo příležitostně vykonávat funkci insolvenčního správce na území České republiky a je oprávněna činnost insolvenčního správce vykonávat⁶⁰. Z tohoto tedy zcela jasně plyne, že správce podniku nemusí být pouze fyzická osoba, ale může jím být i osoba právnická. Správce podniku může soud dokonce ustanovit osobu, která není příslušníkem České republiky, ba dokonce správcem podniku může soud dle výše uvedeného ustanovit tzv. hostujícího insolvenčního správce. Soud však vždy musí zvážit, zda ustanovený správce podniku bude mít dostatečné schopnosti ke správě podniku.

Dle ustanovení § 21 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona jsou insolvenční správci zapsáni v seznamu insolvenčních správců, který vede Ministerstvo spravedlnosti. Tento seznam je součástí insolvenčního rejstříku⁶¹. Náležitosti seznamu insolvenčních správců, údaje do něj zapisované, jeho členění, vedení a podmínky zápisu do něj jsou upraveny pak v zákoně č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích. Do seznamu insolvenčních správců může být na návrh zapsána pouze ta fyzická osoba, která je bezúhonná a způsobilá k právním úkonům, má vysokoškolské vzdělání a prokáže odbornou způsobilost v insolvenčním právu. Zapsat lze také veřejnou obchodní společnost, která bude činnost insolvenčního správce vykonávat prostřednictvím svých společníků, o kterých prokáže, že jako fyzické osoby splňují podmínky zapsání do seznamu.

Dle ustanovení § 338i odst. 1 OSŘ nemusí být správcem podniku ustanoven pouze insolvenční správce, ale ve výjimečném případě může soud ustanovit i osobu do seznamu insolvenčních správců nezapsanou, splňuje-li tato osoba podmínky pro zapsání do seznamu insolvenčních správců, jestliže s ustanovením tato osoba souhlasí⁶². Z tohoto ustanovení nevyplývá, zda takto ustanovený správce může být právnická či fyzická osoba. Lze se ale domnívat, že tento správce podniku může být pouze fyzická osoba, když takto ustanovený správce odpovídá zcela ustanovení „insolvenčního správce ad hoc“, tedy fyzickou osobu, která splňuje obecné a kvalifikační předpoklady pro zápis do seznamu a se svým ustanovením souhlasí⁶³. Soud správcem podniku ustanoví takovou to osobu zejména za situace, kdy všichni insolvenční správci zapsaní v seznamu insolvenčních správců své ustanovení z důležitých

---

⁶⁰ Srovnej ustanovení § 21 odst. 2 a 3 zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

⁶¹ Srovnej ustanovení § 419 odst. 2 zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

⁶² Srovnej ustanovení § 338i odst. 1 věta druhá OSŘ.

⁶³ Srovnej § 6 zák. č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích.

důvodů odmítli, či se lze domnívat, že by zde existoval důvod podjatosti insolvenčních správců, nebo řízení podniku vyžaduje takovou kvalifikaci či specializaci správce, jakou žádná osoba zapsaná v seznamu insolvenčních správců nespĺňuje.

Soud je povinen vždy přihlédnout k tomu, zda osoba správce podniku s ohledem na povahu podniku má potřebné předpoklady k řádnému výkonu správy a provozu podniku⁶⁴. Současně by měl soud při výběru správce přihlédnout k dalším okolnostem jako například k bydlišti nebo sídlu správce vůči umístění podniku, neboť soud i zde je vázán procesní zásadou hospodárnosti řízení a pokud by soud ustanovil správcem podniku osobu, jejíž sídlo (místo podnikání) či bydliště je „na druhém konci republiky“, než je umístěn podnik, vznikaly by tak správcovi podniku neúměrně vysoké cestovní náklady, které nesou účastníci řízení.

Ustanovený správce podniku, jenž je osobou, která je zapsána v seznamu insolvenčních správců, může funkci správce dle ustanovení § 338i odst. 2 věta druhá OSŘ z důležitých důvodů odmítnout. Správce podniku, jenž je insolvenčním správcem, může, na rozdíl od správce podniku, který není osobou zapsanou v seznamu insolvenčních správců, z důležitých důvodů funkci správce podniku odmítnout. Je tomu proto, že správce podniku, který není zapsán v seznamu insolvenčních správců, musí vyslovit se svým ustanovením do funkce správce podniku souhlas dříve, než soud rozhodne o ustanovení této osoby do funkce správce podniku. Správce podniku, který je insolvenčním správcem, funkci správce podniku insolvenční správce odmítne odvoláním proti výroku, kterým byl ustanoven v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. O tomto odvolání bude rozhodovat odvolací (krajský) soud⁶⁵. Insolvenční správce, který byl soudem ustanoven v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku správcem podniku, tak má odvolací právo v této části řízení pouze proti výroku, kterým byl ustanoven, oproti ostatním účastníkům, neboť zde je rozhodováno o jeho právech a povinnostech, tedy že musí vykonávat funkci správce podniku. Toto odvolací právo je dáno insolvenčnímu správcovi, jakožto správcovi podniku, neboť jej soud před svým rozhodnutím o tom, že právě tento správce bude vykonávat správu podniku, ustanovil, aniž by potřeboval jeho souhlas. Odvolací právo však v žádném případě nepřísluší správcovi podniku, který není osobou zapsanou v seznamu insolvenčních správců, neboť než soud rozhodne o ustanovení této osoby do funkce správce podniku, tak je povinen mít souhlas této osoby, že souhlasí s tím, aby byla ustanovena do funkce správce podniku.

---

⁶⁴ Viz ustanovení § 338i odst. 1 věta první OSŘ.

⁶⁵ Srovnej Tripes A., Exekuce v soudní praxi. 3. vydání, Praha: C.H. Beck, 2006, s. 594.

Správce podniku, který je insolvenčním správcem, funkci správce podniku může také odmítnout, když se domnívá, že funkci správce vykonávat nemůže. Tuto skutečnost sdělí (exekučnímu) soudu a požádá soud (podá návrh) o zproštění funkce správce. O tomto návrhu rozhoduje exekuční soud (pokud jej neposoudí jako odvolání proti výroku usnesení o ustanovení správce), a to tak, že návrh buď zamítne, nebo funkce správce zproští a současně ustanoví nového správce podniku. Proti tomuto usnesení je však přípustné odvolání⁶⁶.

V exekuci je situace trochu složitější, neboť soudní exekutor ustanovuje správce podniku v exekučním příkazu, kterým rozhodne o prodeji (postižení) podniku jako způsobu provedení exekuce a dle ustanovení § 47 odst. 3 EŘ a ustanovení § 55c odst. 3 písm. b) EŘ není proti exekučnímu příkazu přípustné odvolání. Soudní praxe a judikatura však dovedla např. v usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 14 Co 90/2006, [R 26/2007 civ.], že exekuční příkaz prodejem (postižením) podniku je pouze nástroj (způsob) provedení exekuce k vymožení pohledávky oprávněného. V ustanovení § 47 odst. 3 je vyjádřen princip, že povinný není oprávněn zasahovat do rozhodnutí exekutora o tom, jakým způsobem exekuci provede. Nicméně jestliže ve výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku může účastník řízení hodnotit osobu správce podniku, hodnotit její nezájatost nebo i odbornost, může podávat dle ustanovení § 338l odst. 3 OSŘ návrh na zproštění funkce správce podniku, nebo může navrhnout vyloučení správce podniku dle ustanovení § 338j OSŘ a jestliže je přípustné odvolání proti zproštění správce a ustanovení správce podniku dle ustanovení § 338l odst. 3 OSŘ, tak logickým a systematickým výkladem dospěla soudní praxe k závěru, že nepřipustnost odvolání proti exekučnímu příkazu dle ustanovení § 47 odst. 3 EŘ potažmo ustanovení § 55c odst. 3 písm. b) EŘ je upravena v ustanoveních týkajících se volby způsobu provedení exekuce a odděleně je upraveno určení správce podniku. Nepřipustnost odvolání se vztahuje na výroky rozhodnutí o způsobu provedení exekuce, nikoliv na volbu správce podniku. Osoby zapsané do seznamu insolvenčních správců mohou funkci správce dle ustanovení § 338i odst. 2 věta druhá OSŘ odmítnout jen z důležitých důvodů. Ustanovený správce tak učiní odvoláním proti výroku exekučního příkazu, kterým byl do funkce ustanoven, o němž bude rozhodovat odvolací soud, který posoudí důvody odmítnutí⁶⁷.

Správce podniku je povinen při výkonu své funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí. Je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby byli uspokojeni v co nejvyšší možné míře pohledávky oprávněného, dalšího oprávněného, popřípadě i dalších věřitelů. A dále je správce povinen vyvarovat se toho, aby s jeho správou

⁶⁶ srovnej Kurka, V., Drápal, L. Výkon rozhodnutí v soudním řízení. 1. vydání, Praha: Linde, 2004, s. 595-596

⁶⁷ srovnej Usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 14 Co 90/2006, [R 26/2007 civ.]

podniku nedošlo k porušení nebo ohrožení práv náležejících k podniku. Je třeba připomenout, že na činnost správce podniku dle ustanovení § 338l OSŘ dohlíží soud (v exekuci soudní exekutor). Správce podniku odpovídá za způsobenou škodu účastníkům řízení, případně i třetím osobám dle ustanovení § 420 a násl. OZ. Tuto škodu musí však správci podniku prokázat v samostatném nalézacím řízení. Správce podniku, který je zapsán v seznamu insolvenčních správců je povinen na svůj náklad uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem jeho funkce nebo s činností jeho zaměstnanců pro celou dobu trvání jeho funkce⁶⁸. Minimální limity pojistného plnění a minimální standardy těchto pojistných smluv jsou stanoveny vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 314/2007 Sb., o minimálním limitu pojistného plnění a minimálních standardech pojistných smluv insolvenčních správců. Pro insolvenční správce, kteří jsou fyzickými osobami, činí minimální limit pojistného 1.000.000 Kč; pro veřejné obchodní společnosti a zahraniční společnosti se tento minimální limit stanoví částkou 1.000.000 Kč násobenou počtem ohlášených společníků. Správce podniku, který není zapsán do seznamu insolvenčních správců, musí tuto podmínku taktéž splňovat, neboť se jedná o podmínku, aby mohl být insolvenční správce zapsán do seznamu insolvenčních správců⁶⁹. V případě, že správce podniku je ustanovena veřejná obchodní společnost a takový to správce podniku způsobí škodu, tak se poškozený může domáhat náhrady škody proti všem společníkům, neboť dle ustanovení § 86 OBCHZ společníci veřejné obchodní společnosti ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně a celým svým majetkem.

2.4.2. Vyloučení správce podniku

Jak již bylo výše uvedeno, tak správce podniku je zvláštní procesní subjekt, který je nadán zvláštními pravomocemi a jako takovýto procesní subjekt musí být nezaujatý. V opačném případě bude správce podniku ze své funkce vyloučen. Dle ustanovení § 338j odst. 1 OSŘ je správce podniku ze výkonu své funkce vyloučen, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti. O tom, zda je správce vyloučen, rozhodne soud, jenž si před rozhodnutím

---

⁶⁸ viz. ustanovení § 23 zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů

⁶⁹ srovnej ustanovení § 6 odst. 1 písm. f) zák. č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, obdobně ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) zák. č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích a ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) zák. č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích

zpravidla vyžádá vyjádření správce. Proti jeho usnesení není přípustný opravný prostředek⁷⁰. Důvod, pro který lze vyloučit správce podniku, je totožný s důvody, pro něž by mohl být v řízení vyloučen soudce⁷¹ nebo soudní exekutor⁷². Správce podniku by měl soudu sdělit případný důvod, pro který by mohl být vyloučen, ještě před tím, než je soudem ustanoven, jestliže se jedná s správce podniku, který není zaspán v seznamu insolvenčních správců, neboť právě jeho žádá soud před jeho ustanovením, zda s funkcí správce bude souhlasit. Správce podniku, který je zaspán do seznamu insolvenčních správců, pokud zjistí důvod, pro který by mohl být vyloučen, tak je povinen tuto skutečnost neprodleně soudu sdělit. Bude tomu hned, jak mu bude doručeno usnesení, kterým byl do funkce ustanoven. Pokud však namítne některý z účastníků výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, že by správce podniku při výkonu své funkce mohl být podjatý či že je zde důvod se domnívat, že nebude nepodjatý, tak dle ustanovení § 15a odst. 3 OSŘ ve své námitce musí uvést vedle obecných náležitostí pro podání⁷³, v čem je spatřován důvod pochybnosti o jeho nepodjatosti, popřípadě kdy se o něm účastník podávající námitku dozvěděl, a jakými důkazy může být prokázán. I když ustanovení § 338 odst. 1 a 2 OSŘ neobsahuje žádné časové omezení k uplatnění námitky podjatosti, tak analogií dle ustanovení § 254 odst. 1 OSŘ ve spojení s ustanovením § 15a odst. 2 OSŘ lze podat námitku do 15-ti dnů ode dne, kdy se o důvodu pro vyloučení správce dozvěděl. Dříve, než soud o vyloučení správce rozhodne, vyžádá si zpravidla vyjádření správce podniku. Rozhodne-li soud, že správce je ze své funkce vyloučen, současně jej zproští funkce a ustanoví nového správce.⁷⁴ Důvody pro své případné vyloučení ovšem může uvažovaný správce podniku sdělit soudu předem, jestliže soud ještě před jeho ustanovením bude si vyžadovat od něho souhlas s ustanovením do této funkce.

2.4.3. Práva a povinnosti správce podniku

Dle § 338k odst. 1 věta první OSŘ postupuje správce podniku při výkonu své funkce v souladu se zákonem, jinými právními předpisy a pokyny soudu. Správce podniku musí dbát tohoto, aby při správě podniku nedošlo k bezdůvodnému zmenšení majetku postiženého podniku a současně jeho úkolem je snaha, aby se případně majetek podniku očekávaným způsobem zvýšil. Správce podniku nenahrazuje statuární orgány podniku či jeho vedoucí

⁷⁰ viz. ustanovení § 338j odst. 2 OSŘ

⁷¹ srovnej ustanovení § 14 odst. 1 OSŘ

⁷² srovnej ustanovení § 29 odst. 1 EŘ

⁷³ viz. ustanovení § 42 odst. 4 OSŘ

⁷⁴ srovnej ustanovení § 338j odst. 3 OSŘ

orgány. Tito, i po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku stále vedou, spravují a řídí podnik, nicméně jejich dispoziční volnost při nakládání s majetkem podniku je omezena a je vázána na souhlas správce podniku. Dosavadní vedoucí orgány podniku a by měly po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku činit pouze úkony k zajištění běžné obchodní a provozní činnosti podniku⁷⁵. Správce podniku je povinen po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku (po jeho doručení správci) učinit vhodné opatření, kterými zabezpečí, aby žádná osoba nemohla nakládat s majetkem podniku bez písemného souhlasu správce podniku a aby nevznikly žádné škody na majetku podniku. Všechny úkony správy a řízení chodu podniku tak i nadále zůstávají v rukou povinného či obchodního vedení podniku, nicméně k platnosti takových to úkonů zákon vyžaduje písemný souhlas správce podniku⁷⁶. Správce podniku tedy nemůže sám činit za povinného jakékoli úkony. Správce může činit pouze takové úkony za povinného, které mu výslovně dovoluje zákon. Pokud by správce podniku toto zákonné zmocnění překročit, tak by se jednalo o absolutně neplatný právní úkon⁷⁷. Správce podniku je dle ustanovení § 338k odst. 4 OSŘ oprávněn ba dokonce povinen učinit úkon k odvrácení hrozící škody pouze v případě, že takový úkon neprovedl sám povinný. Tento úkon provádí jako zástupce povinného. Dále je správce oprávněn povinného zastupovat ve sporech a jiných řízeních, která probíhají v době od nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku až do skončení činnosti správce podniku. Toto zastupování se však týká pouze řízení, které se nějakým způsobem vztahuje k podniku povinného a jehož účastníkem je povinný. Souhlas povinného k zastupování v takových to řízení se nevyžaduje, neboť správce má na základě ustanovení § 338k odst. 6 zvláštní oprávnění k zákonnému zastoupení povinného, když v řízení bude mít obdobné postavení jako zástupce účastníka na základě procesní plné moci dle ustanovení § 28a odst. 1 OSŘ. Je třeba zdůraznit, že zastupování povinného správce podniku ve výše uvedených řízení, není povinnost správce, ale jeho oprávnění. Správce se tedy sám rozhodne, zda bude povinného zastupovat či nikoli. Správce musí ale zvážit to, aby případným nezastupováním povinného v řízení nemohlo dojít ke zmenšení majetku podniku. Je třeba upozornit na ustanovení § 24 odst. 1 OSŘ, tedy na to, že v řízení může mít účastník pouze jednoho zástupce. Vstupem do řízení správcem podniku jakožto zástupcem povinného, plná moc případného předešlého zástupce povinného nezaniká, tak jako například v řízení insolvenčním, když je prohlášen konkurz na dlužníka. Dojde pouze po tuto dobu, kdy správce

---

⁷⁵ srovnej např. ustanovení § 44a odst. 1 EŘ

⁷⁶ srovnej ustanovení § 338k odst. 2 OSŘ

⁷⁷ srovnej ustanovení § 39 OZ

podniku zastupuje povinného v řízení k tomu, že jiní zástupci nemohou za povinného v tomto řízení jednat (zastupovat). I kdyby byl správce podniku současně advokát či notář, tak se v těchto řízeních nemůže nechat dát zastoupit třetí osobou, neboť v tomto řízení mu zmocnění vzniklo z postavení správce podniku a nikoli z pozice advokáta či notáře⁷⁸. Správce podniku tak v řízení, kde zastupuje povinného, musí jednat (zastupovat) osobně.

Jednou z hlavních povinností správce podniku je tedy snaha o zajištění řádného chodu podniku a zamezení případných škod a zmenšení majetku podniku povinného. Správce podniku proto dle § 338k odst. 1 OSŘ učiní vhodná opatření, kterými by tomuto zamezil, zejména vyrozumí peněžní ústav, že s prostředky na účtu povinného, které slouží k provozování podniku, může povinný nakládat jen se souhlasem správce. Dále správce podniku může vyzvat dlužníky povinného, aby plnění svých peněžitých dluhů skládali na účet povinného, který za tím účelem zřídil. Vyzve-li takto správce podniku dlužníka povinného, aby plnění svého peněžitého dluhu skládal na účet, který za tím účelem zřídil, nesmí dlužník po doručení výzvy dluh plnit jinak, a to ani, kdyby si s povinným ve smlouvě ujednal jinak. Nesplní-li dlužník povinného dluh v souladu s výzvou správce, je správce oprávněn domáhat se jako zástupce povinného řádného splnění dluhu⁷⁹. Zjistí-li správce, že součástí podniku je nemovitost, vyrozumí bez zbytečného odkladu příslušný katastrální úřad, že byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku a že povinný nesmí bez jeho souhlasu nemovitost převést na jiného, zatížit ji nebo s ní jinak nakládat.

Veškeré výše uvedené oprávnění správce podniku mají za cíl zabránit tomu, aby s majetkem podniku povinný či jiné osoby nenakládali bez souhlasu správce, a předejít možnému zmenšování majetku podniku. Povinný sice může i po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku provádět právní úkony, jimiž bude nakládat s majetkem podniku. Nicméně tyto úkony by se měly týkat pouze běžné obchodní a provozní činnosti. Typickými úkony budou např. platby dodavatelům za služby a zboží či údržba strojového zařízení atd. Tyto úkony musí být ku prospěchu chodu podniku. Pro všechny úkony povinného týkající se podniku, aby byly platné, musí být dle ustanovení § 338k odst. 2 OSŘ odsouhlaseny správcem podniku a tento souhlas musí být udělen písemně a to i pro úkony, pro které není zákonem vyžadována písemná forma. U písemných úkonů musí být souhlas správce podniku obsažen na stejné listině jako úkon povinného. Pokud by povinný učinil nějaký právní úkon týkající se podniku bez souhlasu správce, bude tento právní úkon

---

⁷⁸ ustanovení § 25 až 26a OSŘ obsahuje taxativní výčet osob - zástupců, kteří se mohou v řízení dát zastoupit třetí osobou

⁷⁹ viz. ustanovení § 338k odst. 3 OSŘ

absolutně neplatný dle ustanovení § 39 OZ⁸⁰. Stejná situace nastane, pokud by správce podniku dal povinnému pouze ústní souhlas. Správce nemusí vždy povinnému udělit k úkonu, jež se týká podniku povinného souhlas, neboť je to právě správce podniku, kdo odpovídá za případnou škodu. Pokud správce podniku odmítne udělit souhlas povinnému k úkonu potřebnému k řádnému provozování podniku, může se povinný obrátit s návrhem na soud, aby svým usnesením souhlas správce nahradil. Soud o návrhu rozhodne po slyšení správce a povinného tak, že souhlas správce podniku svým rozhodnutím nahradí nebo návrh zamítne. Proti jeho usnesení není odvolání přípustné⁸¹.

2.4.4. Dohled soudu na činnost správce

I když zákon vybavil správce podniku poměrně značnými pravomocemi při výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, tak nejdůležitější úloha byla zákonem ponechána soudu, neboť právě soud činí v tomto řízení nejdůležitější rozhodnutí, kterým bude rozhodovat např. o tom, zda výkon rozhodnutí bude pokračovat správou podniku nebo rozhodne o zpeněžení podniku v dražbě⁸², případně bude rozhodovat o zastavení výkonu rozhodnutí prodejem podniku⁸³. Správce v tomto výkonu rozhodnutí plní funkci „pomocníka“ soudu. Soud však dohlíží na činnost správce, jak vykonává své povinnosti. Soud tak dle dohlédací činnosti, kterou provádí jak z podnětu účastníků výkonu rozhodnutí, tak i z vlastního podnětu, provádí šetření, jak je nakládáno s majetkem podniku. Soud je dle ustanovení § 338l odst. 1 OSŘ oprávněn vyžádat si od správce zprávu o jeho činnosti, nahlížet do listin správce a povinného a provádět potřebná šetření. Jedná se o demonstrativní výčet oprávnění, které má soud v rámci svého dohledového oprávnění. Dohledová činnost soudu bude směřovat především k tomu, aby správce podniku shromáždil relevantní informace o celkové majetkové hodnotě podniku, na základě, které bude moci soud rozhodnout o dalším průběhu výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku⁸⁴. Pokud soud zjistí, že správce podniku neplní řádně své povinnosti, uloží správci podniku, aby je odstranil. Učiní tak usnesením, proti kterému není odvolání přípustné⁸⁵.

Pokud by soud zjistil, že porušení povinností správce je zcela zásadní, může uložit správci i pořádkovou pokutu podle § 53 OSŘ, tedy až do výše 50.000,- Kč. Ustanovení § 338l

⁸⁰ srovnej ustanovení § 338k odst. 2 poslední věta OSŘ

⁸¹ viz. ustanovení § 338k odst. 5 OSŘ

⁸² srovnej ustanovení § 338ma odst. 1 OSŘ

⁸³ srovnej ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ obdobně ustanovení § 338w odst. 3 OSŘ

⁸⁴ srovnej ustanovení § 338m odst. 1 a 2 OSŘ a ustanovení § 338ma odst. 1 OSŘ

⁸⁵ viz. ustanovení § 338l odst. 1 OSŘ

odst. 2 OSŘ výslovně nestanoví, že by soud měl nejprve vyzvat usnesením správce podniku k odstranění nedostatků dle ustanovení § 338l odst. 1 OSŘ, než mu udělí pořádkovou pokutu. Z tohoto důvodu se lze domnívat, že pokud soud bude spatřovat v konání či spíše nečinnosti správce podniku takové nedostatky, které hrubě ztěžují postup v řízení, může uložit usnesením i bez předchozí výzvy správci podniku pořádkovou pokutu.

Neplní-li správce podniku řádně své povinnosti uložené mu zákonem, právními předpisy nebo soudem anebo z jiných vážných důvodů, může soud na návrh některého z účastníků nebo správce podniku anebo i bez návrhu zprostit správce funkce⁸⁶. Jiný vážný důvod, pro který může být správce podniku zproštěn své funkce, bude zejména dlouhodobá nemoc správce podniku či ztráta způsobilosti vykonávat činnost insolvenčního správce či přestane splňovat podmínky pro zapsání do seznamu insolvenčních správců, tedy např. zemře-li správce podniku či bude prohlášen za mrtvého, nebo bude zbaven způsobilosti k právním úkonům, či bude pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody a tento trest začne odpykávat. Soud zproští funkce správce vždy, když zjistí, že je zde důvod pro vyloučení správce z důvodu podjatosti. Zproští-li soud správce podniku jeho funkce, tak ustanoví současně nového správce. Správce, který byl funkce zproštěn, je povinen řádně předat funkci novému správci a poskytnout mu všechny potřebné informace a doklady.⁸⁷

2.4.5. Odměna správce podniku

Správce podniku má dle ustanovení § 338i odst. 4 OSŘ nárok na odměnu a na náhradu hotových výdajů. Na úhradu hotových výdajů, vynakládaných zejména v souvislosti s přibráním znalce, soud poskytne správci na jeho žádost zálohu. Hotové výdaje hrazené z této zálohy se považují za náklady výkonu rozhodnutí⁸⁸. Ministerstvo spravedlnosti bylo zmocněno ustanovením § 374a písm. d) OSŘ k vydání vyhlášky, která stanoví výši odměny správců podniku, způsobu jejího určení a určení náhrady jejich hotových výdajů. Vyhláška č. 485/2000Sb., o výši odměny správců podniku, způsobu jejího určení a určení náhrady jejich hotových výdajů stanovila odměnu správce podniku procentní částkou ze zjištěné ceny podniku. Pokud v řízení nebyla cena podniku zjištěna, tam odměna správce podniku činí 45.000,- Kč. Správce podniku má taktéž právo na úhradu účelně vynaložených hotových

---

⁸⁶ viz. ustanovení § 338l odst. 3 věta první OSŘ

⁸⁷ viz. ustanovení § 338l odst. 3 OSŘ

⁸⁸ viz. ustanovení § 338i odst. 5 OSŘ

výdajů, které jsou zejména cestovní výdaje, poštovné, znalecké posudky, překlady, opisy a fotokopie.⁸⁹ Odměna a náklady správce podniku se uspokojují dle ustanovení § 338ze odst. 1 písm. b) OSŘ v druhé skupině z rozdělované podstaty. V případě, že dojde k zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku a bude již stanovena cena podniku, tak odměnu a hotové výdaje správce podniku hradí ten z účastníků, který zastavení výkonu rozhodnutí prodejem podniku způsobil. Vyhláška č. 485/2000Sb., o výši odměny správců podniku, způsobu jejího určení a určení náhrady jejich hotových výdajů však neřeší situaci, z jaké částky má soud vycházet při určení odměny správce podniku, když bude podnik předlužen. Hrozí tak nebezpečí, že správce podniku nebude mít nárok na odměnu a jeho hotové výdaje nemusí být plně uspokojeny a to zejména v situaci, když dojde k zastavení výkonu rozhodnutí prodejem podniku a povinnost hradit náklady správce podniku bude uložena předluženému povinnému. Ústavní soud ČR došel ve svém nálezu Pl. ÚS 20/04, [203/2005 USn.], že skutečnost, správce podniku nebude vždy ve svých nárocích na úhradu nákladů plně uspokojen, není protiústavní jev, neboť správcem podniku může být pouze osoba zapsaná do seznamu insolvenčních správců nebo osoba, která splňuje podmínky k zápisu do seznamu insolvenčních správců a tím, že podá návrh k zápisu do seznamu, tak již dává předběžný souhlas k tomu, že může být ustanovena do funkce správce podniku a nese tedy rizika, že ne ve všech případech dosáhne správce podniku upokojení svých zákonných nároků. Tyto podstupované rizika v souvislosti s výkonem určité profese, kam spadá i riziko neuhrazení odměny za odvedenou práci, jsou vyvažována výhodami souvisejícími s touto profesí⁹⁰.

2.5. Určení ceny podniku

První fáze výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku končí stejně jako výkon rozhodnutí prodejem nemovitých věcí, a to právní mocí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku se tak dostává do druhé fáze, jejíž hlavní cíl je stále i po novele exekučního řádu a občanského soudního řádu provedený zák. č. 396/2012 Sb., určit cenu podniku. Nicméně novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu provedenou zák. č. 396/2012 Sb., byla tato druhá fáze, tedy stanovení ceny podniku, rozdělena na tzv. předběžnou fázi, ve které bude

---

⁸⁹ viz. ustanovení § 4 odst. 1 vyhl. č. 485/2000Sb., o výši odměny správců podniku, způsobu jejího určení a určení náhrady jejich hotových výdajů

⁹⁰ srovnej náleží Ústavního soudu ČR Pl. ÚS 20/04, [203/2005 USn.]

soud rozhodovat na základě předběžného zjištění hodnoty podniku správcem podniku a případně i dalších účastníků⁹¹, zda bude pokračováno ve správě podniku nebo bude nařízen jeho prodej v dražbě.

2.5.1. Předběžná zpráva o ceně podniku

Po právní moci usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soud uloží dle ustanovení § 338m odst. 1 OSŘ správci podniku, aby zjistil na základě údajů v účetní evidenci o podniku, jaké věci, práva a jiné majetkové hodnoty a jaké závazky slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit. Dále soud uloží správci podniku, aby provedl soupis věcí, práv a jiných majetkových hodnot a závazků, o nichž se mu podařilo zjistit, že slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit a pokud tyto věci, práva a jiné majetkové hodnoty a závazky, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, nezjistil správce podniku z účetní evidence⁹². Novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu provedenou zák. č. 396/2012 Sb., soud nově správci podniku v této fázi řízení uloží, aby zjistil, jaké jsou příjmy a výdaje podniku⁹³. Právě příjmy a výdaje podniku s ohledem na výši vymáhané pohledávky oprávněného, dalšího oprávněného a případně i přihlášených věřitelů budou jedním z rozhodujících kritérií, dle kterých se bude soud rozhodovat o tom, zda bude pokračovat se správou podniku či zda nařídí prodej podniku v dražbě. Je třeba připomenout, že soud tyto úkoly ukládá povinnému usnesením, neboť pokud není stanoveno jinak, tak soud vždy rozhoduje usnesením⁹⁴. Proti tomuto usnesení není dle ustanovení § 202 odst. 1 písm. a) OSŘ přípustný opravný prostředek (odvolání).

Jak již bylo shora uvedeno, soud uloží správci podniku, aby zjistil na základě údajů v účetní evidenci o podniku, jaké věci, práva a jiné majetkové hodnoty a jaké závazky slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit. Správce podniku by měl tedy na základě účetní evidence podniku zjistit, zda k podniku patří zejména nemovitosti včetně jejich součástí a příslušenství, zásoby, cenné papíry, pohledávky a závazky, ale i průmyslové vlastnictví, know-how a osobní složka podniku. Správce podniku by měl z účetní evidence zjistit, jakou mají hmotný a nehmotný majetek a zásoby obvyklou cenu, peněžní prostředky, ceniny, pohledávky, cenné papíry a podíly jmenovitou hodnotu.

⁹¹ viz. ustanovení § 338m odst. 3 OSŘ

⁹² srovnej ustanovení § 338m odst. 1 písm. c) OSŘ

⁹³ viz. ustanovení § 338m odst. 1 písm. b) OSŘ

⁹⁴ viz. ustanovení § 254 odst. 1 OSŘ

Povinnému bylo již v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku přikázáno, aby kdykoliv správci podniku umožnil nahlížet do účetní evidence a dalších písemností týkajících se podniku a bez omezení vstupovat do všech prostor podniku⁹⁵. Správce podniku má tedy pouze právo kdykoliv nahlédnout do účetní evidence podniku a dle výkladu lze dospět k tomu, že si může z ní pořídit opisy, výpisy či kopie, avšak správce podniku nemá právo tuto účetní evidenci povinnému odejmout. Správce ze svého postavení nemůže žádným zákonným prostředkem přinutit povinného či zaměstnance podniku, aby mu umožnil nahlédnout do účetní evidence. V případě, že taková situace nastane a povinný dobrovolně neumožní správci podniku nahlédnout do účetní evidence podniku, obrátí se správce podniku na soud a soud zjedná správci podniku k těmto dokumentům přístup a v odůvodněných případech i za součinnosti justiční stráže či policie České republiky. Soud zjedná nápravu tak, že může povinnému ukládat pořádkové pokuty dle ustanovení § 53 odst. 1 OSŘ až do výše 50.000,- Kč. Pořádkové pokuty připadají státu, a to i když pořádkovou pokutu uloží v probíhající exekuci soudní exekutor. Současně může soud povinného vyzvat ve smyslu ustanovení § 129 odst. 2 OSŘ, aby povinný dobrovolně účetní evidenci předložil soudu. Soud si udělá opis účetní evidence a tento opis bude součástí soudního spisu a správce podniku zde může do účetní evidence podniku nahlédnout. Dále je nezbytné připomenout, že povinný pokud dobrovolně neumožní správci a ani soudu do účetní evidence nahlédnout či dokonce účetní evidenci schová či zničí, tak toto případné jednání by bylo možno kvalifikovat jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí dle ustanovení § 337 odst. 3 písm. a) zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

Pokud se správci podniku nepodaří zjistit ani za pomoci soudu z účetní evidence podniku, jaké věci, práva a jiné majetkové hodnoty a jaké závazky slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, provede správce podniku jejich soupis. Dále bude pouze na činnosti a schopnostech správce, aby zjistil veškerý majetek podniku. Zákon správce podniku nevybavil žádnými potřebnými oprávněními, dle kterých by třetí osoby měly povinnost poskytovat správci podniku takovou součinnost. Správce podniku tak případně bude muset využít různé registry a rejstříky, jež jsou veřejně dostupné. Případně se správce opětovně obrátí na soud, aby soud provedl součinností dotazy vůči třetím osobám ve smyslu ustanovení § 128 OSŘ. V exekuci soudní exekutor provede součinností dotazy dle ustanovení § 33 až 34 EŘ.

---

⁹⁵ viz. ustanovení § 338h odst. 1 písm. d) OSŘ

Na základě všech zjištění o majetku podniku, o jeho závazcích a jeho příjmech a výdajích podá správce podniku ve lhůtě stanovené soudem předběžnou zprávu o tom, zda pro uspokojení pohledávky oprávněného bude vhodnější podnik nadále spravovat nebo ho prodat v dražbě⁹⁶. Předběžná zpráva by měla obsahovat taktéž obdobné informace o ceně podniku, jako zpráva o ceně podniku dle ustanovení § 338mb odst. 3 OSŘ. Nicméně tato předběžná zpráva musí obsahovat informaci, zda bude lepší podnik prodat, či spravovat. Stejnopis této zprávy soud doručí oprávněnému, těm, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, a povinnému, a umožní jim, aby se k obsahu zprávy v přiměřené lhůtě vyjádřili. K námitkám povinného týkajícím se soupisu věcí, práv a jiných majetkových hodnot, který správci podniku neposkytl součinnost, se soud nepřihlíží⁹⁷. Soud případné námitky účastníků této fáze řízení předloží správci podniku, aby předběžnou zprávu podniku případně doplnil. Soud taktéž, pokud bude mít některé okolnosti v předběžné správě za nejasné či za neúplné, tak rovnou, aniž by předběžnou zprávu předkládal účastníkům, uloží správci podniku, aby předběžnou zprávu doplnil, popř. může sám provést potřebná šetření⁹⁸. Poté se soud po zvážení všech zjištění a případných námitek účastníků rozhodne, zda bude provádět exekuci správou podniku nebo zda bude nařízen prodej podniku v dražbě.

2.5.2. Správa podniku

Soud, na základě všech zjištění vydá usnesení, kterým rozhodne, že výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku bude pokračovat správou podniku. Současně tímto usnesením pověří správce podniku, aby vykonával správu podniku a dále, aby výtěžek správy vyplácel oprávněnému, nebo tomu, kdo do řízení vstoupil jako další oprávněný a to každé tři měsíce, pokud se nedohodnou jinak. Ustanovení § 338ma odst. 2 věta poslední OSŘ dává přímý odkaz na obdobné použití ustanovení § 320h OSŘ, které určuje, v jakém pořadí se z příjmů získaných správou nemovitostí uspokojují výdaje spojené s nemovitostí. Z tohoto vyplývá, že z příjmů, které správce podniku získá, se uhradí nejprve výdaje, a to v pořadí nákladů správy podniku, dále plnění, která vyplývají z pojistných smluv ze smluv, kterými jsou zajištěny dodávky služeb spojených s užíváním podniku a správou podniku, dále náklady na udržování a nutné opravy věcí patřících k podniku, dále náklady řízení týkajícího se podniku a v případě, že součástí podniku je nemovitost, tak další výdaj bude daň z

---

⁹⁶ srovnej ustanovení § 338m odst. 2 OSŘ

⁹⁷ viz. ustanovení § 338m odst. 3 OSŘ

⁹⁸ srovnej ustanovení § 338m odst. 4 OSŘ

nemovitosti za dobu, po kterou trvá správa podniku. Zbývající částka z příjmů připadá na uspokojení pohledávky oprávněného a nákladů řízení. K její výplatě by mělo dojít každé tři měsíce, nebude-li dohodnuta delší doba⁹⁹.

V usnesení, kterým soud rozhodne o pokračování správy podniku, by měl soud uvést důvody, které ho vedly k tomu, že se rozhodl pro správu podniku a případně by se soud měl vypořádat s případnými námitkami účastníků této fáze řízení, jež podali proti předběžné zprávě. I když to zákon výslovně neuvádí, tak proti tomuto usnesení bude odvolání přípustné, neboť se nejedná o usnesení, kterým se upravuje vedení řízení dle ustanovení § 202 odst. 1 písm. a) OSŘ ani o žádné jiné usnesení dle ustanovení § 202 OSŘ. Soud tímto usnesením rozhoduje o jednom ze způsobů provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku.

Současně je třeba připomenout, že v této fázi řízení, tedy ve správě podniku má správce podniku stejná práva a povinnost, které mu doposud příslušely dle ustanovení § 338k OSŘ a na jeho činnost samozřejmě dohlíží soud v souladu s ustanovením dle § 338l OSŘ. K bližšímu rozboru práv a povinností správce a dohledové činnosti soudu odkazují na kapitolu 2.4.3. Práva a povinnosti správce podniku a na kapitolu 2.4.4. Dohled soudu na činnost správce.

2.5.3. Prodej podniku

2.5.3. a) Zpráva o ceně podniku

Soud, na základě všech zjištění vydá usnesení, kterým rozhodne, že výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku bude pokračovat nařízením prodeje podniku v dražbě. Po právní moci tohoto usnesení soud uloží usnesením správci podniku, aby podal zprávu o ceně podniku, kterou zjistil, na základě údajů z účetní evidence anebo jiných rozhodných hledisek, a na základě ocenění znalce, kterého si správce podniku se souhlasem soudu přibral¹⁰⁰. Současně soud správci podniku v tomto usnesení uloží, aby správce podniku ve zprávě o ceně podniku uvedl jaké věci, práva a jiné majetkové hodnoty patří k podniku a jakou mají cenu, dále kolik činí v podniku peněžní prostředky v hotovosti a uložené na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, jaké závazky patří k podniku a jakou mají cenu, jaké peněžité závazky patří k podniku a kolik činí celkem a kolik činí čisté jmění podniku. Soud může na

---

⁹⁹ srovnej ustanovení § 320h odst. 1, 2 a 3 OSŘ

¹⁰⁰ srovnej ustanovení § 338mb odst. 1 OSŘ

základě uvážení stanovit i další úkol správce podniku, jež se může týkat přesného ocenění podniku. Proti tomuto usnesení nebude přípustné odvolání.¹⁰¹

Správce podniku tedy ocení věci, práva, jiné majetkové hodnoty a závazky patřící k podniku odhadem na základě vlastní zkušenosti s oceňováním nebo prostřednictvím jiných osob, působících v podniku. Při stanovení ceny vychází z údajů, které zjistil v účetní evidenci ke dni určení ceny, přičemž základem pro určení ceny je souhrn všech věcí, práv a závazků, které jsou v účetní evidenci ke dni určení ceny, a dále hodnoty, které v evidenci vedeny nejsou, ale mají vliv na hodnotu podniku, a vydražitel je převezme spolu s podnikem.¹⁰² Pokud správce podniku nebude mít dostatečné znalosti k ocenění podniku, přibere se správce podniku k ocenění znalce. Je třeba zdůraznit, že novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu provedenou zák. č. 396/2012 Sb., správce podniku může přibrat znalce pouze se souhlasem soudu. Před touto novelou, která je účinná až od dne 1.1.2013 správce podniku, mohl přibrat znalce k ocenění podniku bez souhlasu soudu. Správce podniku tedy přibere znalce zejména tehdy, když se jedná o podnik povinného, jehož součástí budou nemovitosti či různé strojové vybavení, případně jedinečné know-how či třeba patenty. Ať už správce podniku nebo znalec bude stanovovat obvyklou cenu podniku v souladu se zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku)¹⁰³.

Dle ustanovení § 338mb odst. 3 OSŘ a pokud soud nestanoví jinak, tak zpráva o ceně podniku, kterou správce podává soudu, bude obsahovat odpověď na otázky, jaké věci, práva a jiné majetkové hodnoty patří k podniku a jakou mají cenu, kolik činí v podniku peněžní prostředky v hotovosti a uložené na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, jaké závazky patří k podniku a jakou mají cenu, jaké peněžité závazky patří k podniku a kolik činí celkem, kolik činí čisté jmění podniku¹⁰⁴.

Tato zprávu o ceně podniku bude hlavní podkladem pro stanovení ceny podniku soudem. Z tohoto důvodu jí soud doručí oprávněnému, těm, kdo do řízení přistoupili jako

---

¹⁰¹ viz ustanovení § 202 odst. 1 písm. a) OSŘ

¹⁰² Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2602

¹⁰³ Dle ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku), se obvyklou cenou pro účely tohoto zákona rozumí cena, která by byla dosažena při prodejích stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Přitom se zvažují všechny okolnosti, které mají na cenu vliv, avšak do její výše se nepromítají vlivy mimořádných okolností trhu, osobních poměrů prodávajícího nebo kupujícího ani vliv zvláštní obliby. Mimořádnými okolnostmi trhu se rozumějí například stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, důsledky přírodních či jiných kalamit. Osobními poměry se rozumějí zejména vztahy majetkové, rodinné nebo jiné osobní vztahy mezi prodávajícím a kupujícím. Zvláštní oblibou se rozumí zvláštní hodnota přikládána majetku nebo službě vyplývající z osobního vztahu k nim.

¹⁰⁴ viz ustanovení § 338mb odst. 3 OSŘ

další oprávnění a povinnému a stanoví jim přiměřenou lhůtu k tomu, aby se ke zprávě mohli vyjádřit. Jak je výše uvedeno, tak zpráva o ceně podniku bude hlavním podkladem soudu pro stanovení ceny.

Tento postup, tedy to, že soud ustanoví třetí osobu (správce podniku), aby podal zprávu o ceně podniku, je velmi podobný s výkonem rozhodnutí prodejem nemovitostí, kdy soud ustanoví znalce, aby ocenil nemovitost a její příslušenství cenou obvyklou¹⁰⁵. Nicméně na rozdíl od výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku soud při provádění výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti nemusí předkládat odhad ceny nemovitosti (znalecký posudek o ceně nemovitosti) účastníků této fáze řízení k vyjádření. Soudní praxe a judikatura dovodila například v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.9.2001, sp. zn. 20 Cdo 899/2001, že soud při opatření odhadu ceny podle ustanovení § 336 odst. 1 OSŘ (byť k němu soud ustanoví znalce) nejde o znalecký posudek ve smyslu důkazního prostředku podle § 127 OSŘ, nýbrž pouze o úkon v rámci vykonávacího řízení vedoucí k provedení dražby (zákon výslovně uvádí, že soud pouze „opatří odhad“); občanský soudní řád ostatně ani nepředepisuje, aby osobám uvedeným v ustanovení § 336 odst. 1 byl doručen samotný odhad, nýbrž jak to výslovně stanoví v ustanovení § 336a odst. 4 OSŘ toliko rozhodnutí, jímž soud odhadní cenu podle výsledku odhadu určí. Teprve proti tomuto rozhodnutí je pak přípustný opravný prostředek - odvolání¹⁰⁶.

2.5.3. b) Cena podniku

Po uplynutí lhůty k vyjádření se ke zprávě o ceně podniku, a pokud nenastanou jiné okolnosti, které by bránili pokračovat v řízení, tak soud nařídí jednání, ve kterém se na základě zprávy o ceně podniku, určí cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, výše peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, patřících k podniku, cena všech závazků patřících k podniku, výše peněžitých závazků patřících k podniku, a zjištěná cenu podniku¹⁰⁷. Zjištěnou cenu podniku soud určí ve výši čistého jmění podniku. K výši peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu se přitom nepřihlíží¹⁰⁸.

Ve výkonu rozhodnutí i v exekuci soud i soudní exekutor většinou rozhoduje bez jednání. Dle ustanovení § 253 odst. 2 OSŘ soud nařídí jednání pouze v situaci, kdy to

¹⁰⁵ srovnej ustanovení § 336 odst. 1 OSŘ

¹⁰⁶ srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.9.2001, sp. zn. 20 Cdo 899/2001

¹⁰⁷ srovnej ustanovení § 338n odst. 1 OSŘ

¹⁰⁸ viz ustanovení § 338n odst. 2 OSŘ

považuje za nutné nebo pokud tak stanoví zákon¹⁰⁹. Z ustanovení § 338n odst. 3 OSŘ zcela jasně vyplývá povinnost nařídit jednání. Pouze ve dvou případech soud jednání nařizovat nemusí, a to pokud nebude provádět dokazování, tedy za situace, kdy žádný účastník této fáze řízení ve lhůtě stanovené soudem nepodal námitky proti zprávě o ceně podniku a soud nemá pochybnosti o její správnosti a ani ze soudního spisu nevyplývá jiná okolnost, která by zpochybnila zprávu o ceně podniku. A dále soud nemusí nařizovat jednání, pokud s tím všichni účastníci této fáze řízení souhlasí. Souhlas od účastníků soud většinou zajišťuje postupem uvedeným v ustanovení § 101 odst. 4 OSŘ, tedy soud vyzve účastníky, aby se vyjádřili k tomu, zda souhlasí s tím, že soud bude rozhodovat o ceně podniku bez jednání a k této výzvě připojí doložku, že nevyjádří-li se ve lhůtě soudem stanovené, bude se mít za to, že s návrhem soudu souhlasí.

Pokud soud bude nařizovat jednání, tak předvolá oprávněného, ty, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, a povinného. Dále soud předvolá správce podniku a další osoby, které mohou svojí výpovědí ovlivnit průběh jednání. Předvolání by mělo být doručeno účastníkům nejméně 10 dnů před jednáním, aby měli dostatek času na jednání připravit.

Soud vydá usnesení o určení ceny podniku, které musí řádně odůvodnit a poučit o opravném prostředku (o odvolání) a usnesení je třeba odůvodnit. Soud usnesení o určení ceny podniku dle § 338n odst. 4 OSŘ doručí oprávněnému, dalším oprávněným a povinnému¹¹⁰. V případě, že podnik bude v SJM, tak se usnesení o určení ceny podniku doručí taktéž manželovi povinného. Naproti tomu usnesení o určení ceny podniku se nedoručuje případnému spoluvlastníkovi podniku, neboť není účastníkem této fáze řízení a jako takový tedy nemůže ani podat odvolání proti usnesení o určení ceny podniku, neboť tímto usnesením nebylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. Spoluvlastníkovi podniku se bude doručovat až případná dražební vyhláška.¹¹¹

Po právní moci usnesení o určení ceny podniku má každý právo dle ustanovení § 338n odst. 5 OSŘ nahlédnout do zprávy o ceně podniku. Neboť právě případní zájemci, kteří by se ucházeli o podnik, se tak mohou před dražbou seznámit s hospodářskou situací podniku.

Je třeba upozornit na to, že v této fázi řízení, tedy ve fázi, kdy soud vydal usnesení dle ustanovení § 338ma odst. 1 OSŘ, ve kterém rozhodl o tom, že podniku bude prodán v dražbě, tak soud vždy vydá usnesení o určení ceny podniku, a to i v případě, že ze zprávy správce podniku vyplývá, že je podnik předlužen. Ve zprávě správce podniku musí být přesně

---

¹⁰⁹ obdobně ustanovení § 55b odst. 3 EŘ

¹¹⁰ viz ustanovení § 338n odst. 4 OSŘ

¹¹¹ viz ustanovení § 338zq odst. 2 OSŘ

uvedena veškerá aktiva i pasiva podniku, která mají vliv na obvyklou cenu podniku, včetně aktiv imateriální povahy tak, aby mohl soud rozhodnout, že hodnota podniku je záporná, nebo pouze nepatrně aktivní.¹¹²

2.5.4. Zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postížením) podniku

Zjistí-li soud, že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku spolu s peněžními prostředky v hotovosti a uložené na účtu u peněžního ústavu nepřesahuje výši splatných peněžitých závazků patřících k podniku, pohledávek oprávněného a těch, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, které nepatří k podniku, a předpokládané náklady výkonu rozhodnutí, odměnu správce a náhradu jeho hotových výdajů, anebo že ji přesahuje jen nepatrně, výkon rozhodnutí zastaví dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ. Jedná se tak o další důvod k zastavení výkonu rozhodnutí, než důvody uvedené v ustanovení 268 OSŘ¹¹³.

Soudní praxe a dokonce i právnická literatura se rozděluje na dvě skupiny v názoru na vydání usnesení o určení ceny podniku ve vztahu k zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postížením) podniku podle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ. Prvá skupina autorů zastává právní názor, že soud usnesení o určení podniku nevydá a ani nenařídí jednání za situace, když zjistí ze zprávy o ceně podniku, že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku spolu s peněžními prostředky v hotovosti a uložené na účtu u peněžního ústavu nepřesahuje výši splatných peněžitých závazků patřících k podniku, pohledávek oprávněného a těch, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, které nepatří k podniku, a předpokládané náklady výkonu rozhodnutí, odměnu správce a náhradu jeho hotových výdajů, anebo že ji přesahuje jen nepatrně. Soud v této situaci výkon rozhodnutí prodejem (postížením) podniku rovnou zastaví dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ.¹¹⁴ Druhá skupina autorů zastává právní názor, že Soud vždy vydá usnesení o ceně podniku, a to i v případě, že ze zprávy správce podniku vyplývá, že je podnik předlužen. Zjistí-li soud z pravomocného usnesení o ceně podniku, že je podnik předlužen, tedy že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku spolu s peněžními prostředky v hotovosti a s peněžními prostředky na účtu u peněžního ústavu v měně ČR nepřesahuje výši splatných peněžitých závazků patřících k podniku, pohledávek oprávněného a dalších oprávněných, které nepatří k podniku, a předpokládané náklady výkonu rozhodnutí, odměnu správce a

---

¹¹² Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2605.

¹¹³ Srovnej ustanovení § 268 odst. 1 a 2 OSŘ.

¹¹⁴ Srovnej Tripes A., Exekuce v soudní praxi. 3. vydání, Praha: C.H. Beck, 2006, s. 603-604.

náhradu jeho hotových výdajů, anebo že ji přesahuje jen nepatrně, nemůže ve výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku dále pokračovat a usnesením výkon rozhodnutí zastaví¹¹⁵. K tomuto druhému názoru se přikláníme, neboť soud může v průběhu výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku výkon rozhodnutí kdykoliv zastavit dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ, tedy když zjistí, že průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů. Z výkladu všech ustanovení týkajících se důvodů k zastavení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, jež jsou upraveny jako speciální důvody v hlavě sedmé části šesté OSŘ, lze dospět k právnímu názoru, že soud na základě vlastních zjištění a všech skutečností, jež jsou v soudním spisu a zejména do doby, kdy mu správce podniku podá předběžnou zprávu dle ustanovení § 338m odst. 2 OSŘ může výkon rozhodnutí zastavit dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ, tedy pokud průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů. Poté, co soud již vydá usnesení dle § 338ma, ve kterém rozhodne o nařízení prodeje podniku v dražbě, tak může výkon rozhodnutí zastavit, pouze pokud je pravomocně určena cena podniku. Samozřejmě toto se týká pouze důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí, že průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů, tedy důvody uvedené v ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ a § 338n odst. 6 OSŘ. Na ostatní důvody zastavení výkonu rozhodnutí vyjádřené v ustanovení § 268 odst. 1 písm. a), b), c), d), f), g.) h) OSŘ toto nemá vliv, neboť z těchto důvodů může být výkon rozhodnutí zastaven kdykoli a není namístě namítat, zda má soud vydat nejprve usnesení o určení ceny podniku či nikoli.

Po právní moci usnesení o zastavení výkonu rozhodnutí prodejem podniku je povinný, bez ohledu na to zda je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, povinen podat bez zbytečného odkladu insolvenční návrh, jestliže byl výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku zastaven proto, že cena majetku náležejícího k podniku nepřevyšuje výši závazků náležejících k podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik. Tuto povinnost mají i zákonní zástupci povinného a jeho statutární orgán nebo likvidátor povinného, jestliže je povinný právnickou osobou v likvidaci. Tyto osoby podávají insolvenční návrh jménem dlužníka.¹¹⁶

V exekuci soudní exekutor nemůže sám kdykoliv zastavit exekuci jako soud, a to ani v situaci, když zjistí, že je podnik předlužen dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ. Exekuční řád

---

¹¹⁵ Srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2605 obdobně Kurka, V., Drápal, L. Výkon rozhodnutí v soudním řízení. 1. vydání, Praha: Linde, 2004, s. 606.

¹¹⁶ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2605

stanovil v ustanovení § 55 EŘ vlastní postup pro zastavení exekuce a od této úpravy se soudní exekutor nemůže v žádném případě odchýlit. Exekuční řád tedy stanovil postup, jak má exekutor postupovat při zastavení exekuce, ale způsoby zastavení jsou plně upraveny v občanském soudním řádu. Pokud tedy soudní exekutor po právní moci usnesení o určení ceny podniku zjistí, že je podnik předlužen a je zde tedy dán důvod pro částečné zastavení exekuce, co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ, tak bude soudní exekutor postupovat dle ustanovení § 55 odst. 4 EŘ¹¹⁷ a vyzve oprávněného, aby se vyjádřil k částečnému zastavení exekuce, co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ. Pokud oprávněný bude souhlasit, tak soudní exekutor exekuci částečně zastaví, co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ. Pokud oprávněný nebude souhlasit s návrhem exekutora k částečnému zastavení exekuce, co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ, tak soudní exekutor postoupí spis exekučnímu soudu k rozhodnutí. Soud buď exekuci částečně zastaví, co do způsobu provedení exekuce prodejem (postižením) podniku dle ustanovení § 338n odst. 6 OSŘ, nebo pokud neshledá důvody k částečnému zastavení exekuce, tak přikáže soudnímu exekutorovi pokračovat v prodeji podniku.

Za zmínku stojí i ustanovení § 47 odst. 1 EŘ, když soudní exekutor může nejen vydat, ale i zrušit exekuční příkaz. Proti tomuto usnesení není připuštěn opravný prostředek¹¹⁸. Tímto rozhodnutím by se soudní exekutor mohl případným vyhnout komplikacím s tím, že by oprávněný nesouhlasil s částečným zastavením exekuce.

2.6. Dražba podniku

2.6.1. Dražební vyhláška

2.6.1. a) Náležitosti dražební vyhlášky

Po právní moci usnesení o ceně soud postupuje dle ustanovení § 338o OSŘ a nařídí, dražební jednání (dražbu podniku).

---

¹¹⁷ srovnej ustanovení § 55 odst. 3 EŘ ve znění účinném do dne 31.12.2012

¹¹⁸ srovnej ustanovení § 55c odst. 3 písm. c) EŘ

I tato fáze výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku je velmi podobná výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti, neboť dle ustanovení § 336b odst. 1 soud po právní moci usnesení o ceně nemovitosti nařídí dražební jednání (dražbu nemovitosti).

Soud tedy vydá usnesení, kterým nařídí dražbu podniku. V dražební vyhlášce soud uvede v jednotlivých výrocích čas a místo dražebního jednání, označení prodávaného podniku, dále soud uvede cenu věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, výši peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, patřících k podniku, cenu všech závazků patřících k podniku, výši peněžitých závazků patřících k podniku, zjištěnou cenu podniku, výši nejnižšího podání, výši jistoty a způsob jejího zaplacení. Dále soud v dražební vyhlášce upozornění, že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, výše peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, patřících k podniku, cena závazků patřících k podniku, výše peněžitých závazků patřících k podniku, zjištěná cena podniku a výše nejnižšího podání mohou být změněny s přihlédnutím ke zvýšení nebo snížení jmění podniku, k němuž dojde do dražebního jednání. Současně soud uvede předpoklady, za kterých vydražitel může převzít vydražený podnik a za kterých vydražený podnik přejde do jeho majetku. Dále soud upozornění, že při rozvrhu podstaty se mohou oprávněný, ti, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, a další věřitelé povinného domáhat uspokojení jiných vymahatelných pohledávek nebo pohledávek zajištěných zástavním právem, zadržovacím právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva, než pro které byl nařízen výkon rozhodnutí, jestliže patří k podniku, jestliže je přihlásí nejpozději do 5 dnů přede dnem dražebního jednání, jestliže v přihlášce uvedou výši pohledávky a jejího příslušenství a prokáží-li je příslušnými listinami, a poučení, že k přihláškám, v nichž výše pohledávky nebo jejího příslušenství nebude uvedena, se nepřihlíží. Soud musí taktéž uvést upozornění, že závazky patřící k podniku, které nebudou při výkonu rozhodnutí uspokojeny, přecházejí na vydražitele. Dražební vyhláška musí obsahovat výzvu, aby každý, kdo má právo, které nepřipouští dražbu dle ustanovení § 267 OSŘ, ho uplatnil u soudu a aby takové uplatnění práva prokázal nejpozději před zahájením dražebního jednání, s upozorněním, že jinak k jeho právu nebude při provedení výkonu rozhodnutí přihlíženo. Dále soud upozorní, že osoby, které mají k podniku, k jeho části nebo k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, předkupní právo, ho mohou uplatnit jen v dražbě jako dražitelé a že udělením příklepu

předkupní právo zaniká. Současně soud upozornění, kde a kdy je možné nahlédnout do zprávy o ceně podniku¹¹⁹.

Dražební vyhláška obsahuje údaje o organizaci dražby, které jsou místo a čas dražebního jednání¹²⁰. Dražbu se může konat u soudu, případně v místě, kde se nachází podnik, pokud zde budou patřičné prostory nebo se dražba může konat v jiném vhodném místě, tedy takovém místě, kde soudce, jež bude provádět dražbu, bude mít dostatečný přehled o účastnících dražby, bude mít zde patřičné zázemí a soudce ani účastníci dražby nebudou rušeni třetími osobami¹²¹. Dle ustanovení § 338q odst. 2 OSŘ soud nařídí dražební jednání nejméně 30 dnů od vydání dražební vyhlášky.

Soud dále dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. b) OSŘ označí prodávaný podnik. Toto označení bude většinou shodné s označením podniku, tak jak je označení uvedeno v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, neboť v případě, že by toto označení v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku nebylo správné, soud by oprávněného vyzval k odstranění vady podání. Soud tedy v dražební vyhlášce uvede obchodní firmu, právní formu, sídlo a identifikační číslo, je-li podnik zapsaný v obchodním rejstříku, případně jméno a příjmení podnikatele, rodné číslo nebo datum narození, identifikační číslo a místo podnikání, je-li podnik vedený v registru živnostenského podnikání. V případě, že se jedná o podnik, který je veden v jiném zákonném registru, tak soud uvede údaje z tohoto registru.

V soud dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. c) OSŘ uvede cenu podniku, tak jak je uvedena v usnesení o ceně podniku, tedy soud musí uvést cenu věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, výši peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu v měně ČR, patřících k podniku, cenu všech závazků patřících k podniku, výši peněžitých závazků patřících k podniku a zjištěnou cenu podniku. Blíže k ceně podniku lze odkázat na kapitolu 2.5.3. b) Cena podniku.

Nejnižší podání stanoví soud ve výši poloviny ceny věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, jak byly uvedeny v usnesení o ceně podniku. Nejvýše však soud může stanovit nejnižší podání ve výši dvou třetin zjištěné ceny podniku, jak byla uvedena v usnesení o ceně podniku, a to i tehdy pokud by polovina ceny věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku přesahovala dvě třetiny zjištěné ceny podniku¹²².

---

¹¹⁹ viz ustanovení § 338o odst. 2 OSŘ

¹²⁰ viz ustanovení § 338o odst. 2 písm. a) OSŘ

¹²¹ srovnej ustanovení § 338q odst. 1 OSŘ

¹²² srovnej ustanovení § 338o odst. 2 písm. d) OSŘ ve spojení s ustanovením § 338r odst. 1 OSŘ

Výši jistoty soud stanoví dle svého uvážení. Je přitom omezen tím, že výše jistoty může být nejvýše stanovena do výše tří čtvrtin nejnižšího podání¹²³. Soud by měl však také zvážit situaci, která může nastat, a to, že jistina slouží také k úhradě závazků případného obmeškaného dražitele. Dále by výše jistoty taktéž neměla odradit případné zájemce, neboť dražební jistota musí být složena před dražbou, a to buď v hotovosti do pokladny soudu, nebo na účet soudu. K platbě na účet soudu se však přihlédne, bude-li prokázáno, že na účet soudu skutečně platba před začátkem dražby došla. Na to musí soud v dražební vyhlášce upozornit. Při skládání jistoty v hotovosti do pokladny soudu soudní praxe dovodila, že účastník, který skládá jistotu v hotovosti, není vázán omezením dle ustanovení § 4 zák. č. 254/200 Sb., o omezení plateb v hotovosti. Tento stav platil bez výjimky do dne 31.12.2012. Účastník o dražbu tak mohl složit do pokladny soudu v hotovosti jistotu přesahující 15.000,- EURO. Od 1.1.2013 byla provedena novela § 4 zák. č. 254/200 Sb., o omezení plateb v hotovosti, když limit pro platbu v hotovosti byl stanoven do výše 350.000,- Kč. Současně bylo novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu, jež byla provedenou zákonem č. 396/2012 Sb., novelizováno ustanovení § 336e odst. 2 OSŘ, které při výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí výslovně zakázalo platit jistotu přesahující částku ve výši 350.000,- Kč v hotovosti do pokladny soudu. Je třeba zdůraznit, že tato novela nebyla výslovně zapracována do ustanovení § 338r odst. 2 OSŘ, tedy do ustanovení stanovující výši jistoty a podmínky jejího složení. Nicméně lze se domnívat, že se jedná o legislativní chybu a nedůslednost zákonodárce, ale systematickým a teleologickým výkladem dojdeme k závěru, že se použije analogie a soud při podmínkách stanovení způsobu zaplacení jistoty bude omezen ustanovením § 336e odst. 2 OSŘ a musí upozornit v dražební vyhlášce případné zájemce, kteří se chtějí účastnit dražby podniku, že platbu v hotovosti do pokladny soudu lze složit, pouze pokud nebude přesahovat částku 350.000,- Kč¹²⁴.

Soud v dražební vyhlášce dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. e OSŘ uvádí upozornění, že cena věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, výše peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, patřících k podniku, cena závazků patřících k podniku, výše peněžitých závazků patřících k podniku, zjištěná cena podniku a výše nejnižšího podání mohou být změněny s přihlédnutím ke zvýšení nebo snížení jmění podniku, k němuž dojde do dražebního jednání. Po vydání dražební vyhlášky soud uloží správci podniku, aby před zahájením dražebního jednání podal soudu zprávu, zda nedošlo ke změně stavu, který byl rozhodný pro vydání

---

¹²³ viz ustanovení § 338r odst. 2 věta první OSŘ

¹²⁴ srovnej ustanovení § 336e odst. 2 OSŘ ve spojení s § ustanovení § 338r odst. 2 OSŘ

usnesení o ceně podniku¹²⁵. Ustanovení § 338t odst. 1 výslovně odkazuje, aby správce podniku podal soudu zprávu, zda nedošlo ke změně okolností dle ustanovení § 338m odst. 3 OSŘ, nicméně toto ustanovení hovoří o tom, že soud doručí předběžnou zprávu účastníkům řízení k vyjádření¹²⁶. Lze se domnívat, že se jedná o legislativní chybu, a že i zde byl zákonodárce nedůsledný při provádění novely exekučního řádu a občanského soudního řádu, která byla provedena zák. č. 396/2012 SB., když původní znění ustanovení § 338m odst. 3 OSŘ je po této novele ustanovení § 338mb odst. 3 OSŘ¹²⁷. Z tohoto se lze domnívat, že správce podniku tedy neupozorňuje po dražební vyhlášce soud na to, komu se doručuje předběžná zpráva, ale zda se nezměnily okolnosti, které správce uvedl ve zprávě o ceně podniku. Správně by tedy ustanovení § 338t odst. 1 OSŘ mělo obsahovat odkaz na ustanovení § 338mb odst. 3 OSŘ. Zprávu o okolnostech, které jsou rozhodné, pro cenu podniku, tedy zda došlo či nedošlo ke změně poměrů v majetku podniku, podává správce podniku soudu v den samotné dražby. Součástí výzvy, kterou soud ukládá správci podniku, aby podal soudu výše uvedenou zprávu o změně okolností, jež jsou rozhodné pro cenu podniku po vydání dražební vyhlášky, bude i poučení o tom, že v případě, že správce podniku tuto zprávu soudu nepodá řádně a včas, tedy před dražbou, soud dražbu bude muset odročit a správci podniku soud uloží povinnost uhradit náklady státu za zmařenou dražbu a na návrh účastníků dražby náklady, které jim účastí na této neúspěšné dražbě vznikly¹²⁸. Bude se jednat zejména o náklady za promeškaný čas, za ušlý výdělek či náhradu mzdy, cestovní náklady atd. Tyto náklady jsou účastníci povinni přesně vyúčtovat soudu¹²⁹. Soud o těchto nákladech rozhoduje usnesením, proti kterému je přípustné odvolání.

Dne ustanovení § 338o odst. 2 písm. g) OSŘ soud v dražební vyhlášce uvede předpoklady, za kterých a kdy případný vydražitel nabude podnik do svého majetku a okolnosti, kdy je oprávněn podnik převzít. Již dnem následujícím po dražebním jednání (po vydání usnesení o příklepu) je oprávněn vydražitel převzít podnik do držby¹³⁰. Podnik na žádost vydražitele mu předá správce podniku za součinnosti s povinným. O tomto převzetí podniku vydražitelem se musí sepsat protokol a vyrozumí se o tom soud¹³¹. Vydražený podnik přechází do vlastnictví vydražitel zpětně ke dni vydání usnesení o příklepu a to za

---

¹²⁵ srovnej ustanovení § 338t odst. 1 OSŘ

¹²⁶ srovnej ustanovení § 338m odst. 3 OSŘ

¹²⁷ srovnej ustanovení § 338m odst. 3 OSŘ ve znění účinném do dne 31.12.2012 a ustanovené § 338mb odst. 3 OSŘ

¹²⁸ viz ustanovení § 338t odst. 2 OSŘ

¹²⁹ např. advokáti dle vyhl. č. 177/1996 Sb.,

¹³⁰ srovnej ustanovení § 129 a násl. OZ

¹³¹ srovnej ustanovení § 338z odst. 1 a 2 OSŘ

předpokladu, že usnesení o příklepu nabude právní moci a vydražitel doplatí nejvyšší podání¹³².

Soud dále v dražební vyhlášce dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. h) OSŘ musí uvést upozornění, že při rozvrhu podstaty se mohou oprávněný, ti, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, a další věřitelé povinného domáhat uspokojení jiných vymahatelných pohledávek nebo pohledávek zajištěných zástavním právem, zadržovacím právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva, než pro které byl nařízen výkon rozhodnutí, jestliže patří k podniku, jestliže je přihlásí nejpozději do 5-ti dnů přede dnem konání dražebního jednání, jestliže v přihlášce uvedou výši pohledávky a jejího příslušenství a prokáží-li je příslušnými listinami, a poučení, že k přihláškám, v nichž výše pohledávky nebo jejího příslušenství nebude uvedena, se nepřihlíží¹³³. Právní úprava upravující výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku tak stejně jako právní úprava upravující prodej nemovitosti¹³⁴ umožňuje, aby z rozvrhu výtěžku prodeje podniku (prodeje nemovitosti) byly uspokojeny pohledávky věřitelů, které jsou vymahatelné, tedy pohledávky, které jsou i exekučními tituly dle ustanovení § 274 OSŘ, a pro které nebyl nařízen tento výkon rozhodnutí nebo se jedná o pohledávky věřitelů, které jsou za zajištěné zástavním právem, zadržovacím právem, převodem práva dle ustanovení § 553 OZ nebo postoupením pohledávky dle ustanovení § 554 OZ, které patří k podniku.

Dle ustanovení § 338zn odst. 1 OSŘ stanoví, že oprávnění z výkonů rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí patřících k podniku a výkonů rozhodnutí příkázáním k podniku patřících jiných pohledávek než z účtu u peněžního ústavu, které byly nařízeny dříve než výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, tak nemusí vymáhanou pohledávku do výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku přihlásit, neboť se považují ze zákona za věřitele, kteří přihlásili své pohledávky podle § 338s OSŘ, a to i v případě, že pohledávka, pro niž se výkon rozhodnutí vede, nepatří k podniku¹³⁵. Tyto ostatní výkony rozhodnutí mimo příkázání pohledávek u peněžních ústavů se odkládají přímo ze zákona¹³⁶. Pokud pohledávky těchto věřitelů nebyly uspokojeny z rozdělované podstaty, tak po skončení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku vydražitel vstupuje na místo povinného do řízení a ve výkonu rozhodnutí se pokračuje.

---

¹³² viz ustanovení § 338o odst. 2 písm. g) OSŘ ve spojení s ustanovením § 338z odst. 1 a 2 OSŘ

¹³³ viz ustanovení § 338o odst. 2 písm. h) OSŘ

¹³⁴ srovnej ustanovení § 336f OSŘ a ustanovení § 338s OSŘ

¹³⁵ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s.. 2654-2555

¹³⁶ srovnej ustanovení § 338zn odst. 1 OSŘ

Oprávnění z výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí patřících k podniku a výkonů rozhodnutí příkázáním k podniku patřících jiných pohledávek než z účtu u peněžního ústavu, které byly nařízeny po nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku mohou přihlásit svou vymáhanou pohledávku dle ustanovení § 338s OSŘ. Tyto výkony rozhodnutí soud nařídí, ale do skončení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku neprovede.

V exekuci prováděné soudními exekutory je výše uvedená situace obdobná a je upravena zejména v ustanovení § 16 a násl. zák. č. 119/2001 Sb. Dle ustanovení § 16a odst. 1 zák. č. 119/2001 Sb., pokud postihují-li exekuce souběžně stejný podnik, platí, že se provede ta exekuce, která byla nejdříve nařízena. Pořadí nařízení exekuce se určuje dnem, kdy příslušnému rejstříkovému soudu nebo orgánu, který vede jiný rejstřík, v němž je povinný zapsán, bylo doručeno usnesení, jímž soud nařídil výkon rozhodnutí prodejem podniku, nebo byl doručen exekuční příkaz vydaný soudním exekutorem, nebo byl doručen exekuční příkaz vydaný správcem daně.

Jak již bylo shora uvedeno, soud v dražební vyhlášce upozorní, že věřitelé za podmínek, jež jsou v ustanovení § 338s OSŘ mohou přihlásit své pohledávky u soudu nejpozději do 5-ti dnů přede dnem dražebního jednání. Podle ustanovení § 338s odst. 2 OSŘ v přihlášce musí být uvedena výše pohledávky a jejího příslušenství, jejíž uspokojení se věřitel povinného domáhá, jinak se k přihlášce nepřihlíží. Současně k přihlášce musí být připojeny listiny prokazující, že se jedná o vymahatelnou pohledávku nebo o pohledávku zajištěnou zástavním právem, zadržovacím právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva, a že patří k podniku, ledaže tyto skutečnosti vyplývají z obsahu soudního spisu. Pokud přihláška nesplňuje níže uvedené náležitosti, tak soud v žádném případě nepostupuje dle ustanovení § 43 OSŘ a nevyzývá věřitele, aby doplnili či opravili přihlášku. Pokud přihláška nesplňuje všechny náležitosti, tak k ní soud prostě nepřihlíží. O tomto následku však musí být věřitelé v dražební vyhlášce poučeni. Přihlášky, které věřitelé doručí soudu opožděně a u přihlášek, u kterých věřitel nedoložil, že patří k podniku, soud usnesením odmítne. Proti tomuto usnesení není přípustné odvolání. Usnesení se doručí pouze přihlašovatel, neboť o právech jiných účastníků tímto usnesením nebylo rozhodováno.

Dále dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. i) OSŘ soud v dražební vyhlášce musí upozornit, že závazky patřící k podniku, které nebudou uspokojeny při výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, přechází na vydražitele. Blíže o tomto tématu bude pojednáno v kapitole 2.6.3. Příklep.

Soud dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. j) OSŘ v dražební vyhlášce musí upozornit každého, kdo má k majetku patřícímu k podniku právo nepřipouštějící dražbu, že ho musí nejpozději před zahájením dražebního jednání uplatnit žalobou podle § 267 OSŘ, a že musí soudu prokázat podání této žaloby. V případě, že právo nepřipouštějící dražbu nebude včas uplatněno nebo že do zahájení dražebního podání této žaloby, soud k němu nebude při dražbě přihlížet. Jedná se o podání vylučovací žaloby. Podáním vylučovací žaloby se dražba podniku přerušuje a soud dražební jednání odročují¹³⁷. Aktivně legitimován k podání vylučovací žaloby je osoba odlišná od povinného a tato osoba již v podané žalobě musí uvést právo, které jí svědčí, a pro které nelze dražbu podniku provést. Pasivně legitimován bude oprávněný z výkonu rozhodnutí. Právo nepřipouštějící výkon rozhodnutí bude například vlastnické právo třetí osoby, a to buď k celému podniku či k jeho části. Nejčastěji se bude jedna o movité věci, které byly sepsány s tím, že patří podniku, ale tyto věci (např. dopravní prostředky či stroje) byly jen v nájmu či byly spláceny leasingovými smlouvami a vlastnické právo ještě k těmto věcem nepřešlo. Taktéž povinný mohl podnik před nařízením výkonu rozhodnutí prodat na základě smlouvy o prodeji podniku¹³⁸ třetí osobě a tato třetí osoba nepodala návrh za zapsání změny v obchodním rejstříku či jiném zákonem stanoveném registru. Pro posouzení existence práva nepřipouštějícího výkon rozhodnutí je rozhodující stav v době rozhodnutí soudu o vylučovací žalobě. Ten, kdo neuplatní své právo k majetku patřícímu k podniku vylučovací žalobou a před zahájením dražebního jednání neprokáže, že tuto žalobu podal, nemůže se později domáhat svých práv vůči vydražiteli, neboť vydražitel nabývá podnik, jako věc hromadnou, usnesením o příklepu, tedy rozhodnutím státního orgánu dle ustanovení § 132 odst. 2 OZ.¹³⁹ V případě, že by byl podnik z výkonu rozhodnutí vyloučen, tak soud výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku zastaví dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. f) OSŘ

Dále soud v dražební vyhlášce dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. k) OSŘ upozorní, že osoby, které mají podniku či k jeho části předkupní právo, tak že ho mohou uplatnit v jen v dražbě jako dražitelé a současně soud upozorní, že toto předkupní právo udělení příklepu zaniká. Ten, kdo hodlá uplatnit při dražbě své předkupní právo, musí je soudu prokázat nejpozději před zahájením dražebního jednání¹⁴⁰. Ten, má předkupní právo, ho může pouze realizovat v případné dražbě a to tak, že pokud učiní více dražitelů stejné nejvyšší podání, tak soud udělí příklep právě osobě, které toto předkupní právo svědčí. Předkupní právo má především, ten komu bylo smlouvou, rozhodnutím jiného orgánu či zákonem uděleno.

---

¹³⁷ srovnej ustanovení § 338v odst. 1 OSŘ

¹³⁸ srovnej ustanovení § 476-488a OBCHZ

¹³⁹ Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2610

¹⁴⁰ viz ustanovení § 338r odst. 3 OSŘ

Případně spoluvlastník podniku nebo jeho části se může taktéž domáhat svého předkupního práva.

V neposlední řadě soud v dražební vyhlášce upozornění případné zájemce o dražbu, kde a kdy je možné nahlédnout do zprávy o ceně podniku¹⁴¹. Umožnění nahlédnout do zprávy o ceně podniku má význam pro případné zájemce o dražbu, aby se mohli seznámit s úplným hospodářským stavem podniku a rozhodnout se tedy, jestli je pro ně investice do podniku zajímavá.

2.6.1. b) Doručení dražební vyhlášky

Dražební vyhlášku soud doručí do vlastních rukou dle ustanovení § 338p odst. 1 písm. a) OSŘ ve spojení s ustanovením § 338p odst. 2 OSŘ oprávněnému, těm, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, povinnému. V případě, že je podnik ve společném jmění manželů, nebo se za součást společného jmění manželů pro účely nařízení výkonu rozhodnutí považuje, tak soud doručí dražební vyhlášku do vlastních rukou manželovi povinného. Dále soud doručí do vlastních rukou dražební vyhlášku osobám, o nichž je mu známo, že mají k podniku nebo k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, předkupní právo nebo zástavní právo anebo zadržovací právo, osobám, kterým práva patřící k podniku byla postoupena k zajištění pohledávky věřitele povinného nebo byla převedena k zajištění závazku povinného ve prospěch jeho věřitele, dále osobám, které již přihlásily své vymahatelné pohledávky nebo pohledávky zajištěné zástavním právem, zadržovacím právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva, jež patří k podniku, a příslušnými listinami je prokázaly. V neposlední řadě soud doručí do vlastních rukou dražební vyhlášku osobám, které jsou oprávnění z již dříve nařízených výkonů rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí patřících k podniku a výkonů rozhodnutí příkázáním k podniku patřících jiných pohledávek než z účtu u peněžního ústavu¹⁴². V případě, že je výkon rozhodnutí prováděn prodejem (postižením) podílu podniku, doručí soud do vlastních rukou taktéž dražební vyhlášku spoluvlastníkovi podniku.

Dále soud doručí dražební vyhlášku správním orgánům a úřadům a institucím, pro které stanoví povinnost doručení zákon, a to finančnímu úřadu a obecnímu úřadu, v jejichž obvodu je podnik a v jejichž obvodu má povinný své bydliště (sídlo, místo podnikání). Dále

---

¹⁴¹ srovnej ustanovení § 338o odst. 2 písm. l) OSŘ.

¹⁴² viz ustanovení § 338zn odst. 1 OSŘ.

těm orgánům a institucím, které vybírají pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, tedy příslušné okresní správě sociálního zabezpečení. Dále těm orgánům a institucím, které vybírají pojistné na veřejné zdravotní pojištění, tedy příslušné zdravotní pojišťovně. Dále soud doručí dražební vyhlášku obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož obvodu je podnik¹⁴³. Těmto osobám soud dražební vyhlášku nedoručuje do vlastních rukou. Nicméně se jedná o osoby, které mají ze zákona zřízenou datovou schránku¹⁴⁴, a proto jim soud doručuje dražební vyhlášku v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 OSŘ ve spojení s ustanovením § 17 zák. č. 300/2008 Sb., do datové schránky.

Současně soud dražební vyhlášku v den vydání dražební vyhlášky vyvěsí na úřední desce, a to jak listinné podobě, tak i v elektronické podobě. Současně soud z úřední desky sejme Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (postizněním) podniku. Dražební vyhláška bude sejmuta z úřední desky soudu den následující po dražbě podniku¹⁴⁵. Dále soud taktéž požádá obecní úřad, v jehož obvodu je podnik, aby vyhlášku nebo její podstatný obsah uveřejnil způsobem v místě obvyklým. Dle ustanovení § 338p odst. 4 OSŘ může soud v odůvodněných případech dražební vyhlášku nebo její podstatný obsah uveřejnit v celostátním nebo místním tisku, popřípadě jiným vhodným způsobem.

V soudní exekuci má dále povinnost uveřejnit dražební vyhlášku na webových stránkách, které pro účely zveřejnění dražeb vede Exekutorská komora ČR a taktéž v centrální evidenci exekucí.

Doručení dražební vyhlášky orgánům a institucím se doručuje z důvodu, aby tyto osoby mohli závčas přihlásit pohledávky do řízení. Uveřejnění dražební vyhlášky slouží k tomu, aby se každý mohl seznámit s jejím obsahem a zároveň se dražby účastnilo, co nejvíc zájemců a podnik se tak vydražil za co nejvyšší částku.

Novela exekučního řádu a občanského soudního řádu provedená zákonem č. 396/2012 Sb., zachovala stále možnost určitých osob k podání odvolání proti dražební vyhlášce, na rozdíl od dražební vyhlášky ve výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí, kde odvolání proti dražební vyhlášce není přípustné¹⁴⁶. Právo k podání odvolání proti dražební vyhlášce mají pouze oprávněný, ti, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, povinný. Dále manžel povinného, pokud je podnik ve společném jmění manželů, nebo se za součást společného jmění manželů pro účely nařízení výkonu rozhodnutí považuje. Dále odvolání proti dražební

---

¹⁴³ srovnej ustanovení § 338p odst. 1 písm. b) až d) OSŘ

¹⁴⁴ srovnej ustanovení § 1, § 5, § 5a, § 6 a § 7 zák. č. 300/2008 Sb.

¹⁴⁵ viz ustanovení § 63e odst. 2 vyhl. č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy

¹⁴⁶ srovnej ustanovení § 336c odst. 5 OSŘ ve znění účinném do dne 31.12.2012 a ve znění účinném od dne 1.1.2013

vyhláše mohou podat a osoby, které mají k podniku nebo k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, předkupní právo¹⁴⁷. Odvolání proti dražební vyhláše může podat i spoluvlastník podniku, pokud je prováděna dražba spoluvlastnického podílu k podniku.

Je však nezbytné zmínit skutečnost, že proti výrokům, které obsahují místo a čas konání dražebního jednání, označení draženého podniku, není odvolání přípustné, neboť se jedná o výroky, které pouze upravují vedení řízení¹⁴⁸. Dle ustanovení § 338p odst. 5 poslední věta OSŘ není odvolání přípustné i proti výrokům dražební vyhlášky, které jsou uvedeny v ustanovení § 338o odst. 2 písm. f) až 1) OSŘ. Jedná se různá upozornění a výzvy, s nimiž je potřebné seznámit nejen účastníky výkonu rozhodnutí, ale i další.

Jiné osoby než výslovně uvedené v ustanovení § 338p odst. 5 OSŘ nemají právo podat odvolání proti dražební vyhláše, neboť je dražební vyhláška pouze vyrozumívá o tom, jakým způsobem mohou uplatňovat své práva a o následcích s ní spojených, protože jejich práv se provedení výkonu rozhodnutí určitým způsobem dotýká.

2.6.2. Dražební jednání

Samotná dražba podniku byla velmi obdobná dražbě nemovitosti. To změnila novela exekučního řádu a občanského soudního řádu provedená zákonem č. 396/2012 Sb., když nově bylo zavedeno, že dražbu nemovitosti lze konat i elektronicky s využitím internetu¹⁴⁹.

Dražební jednání provádí pouze samotný soudce. Soudce tak jednání řídí a rozhoduje v něm. Žádný jiný zaměstnanec soudu toto právo nemá. V exekuci provádí dražbu podniku soudní exekutor nebo za určitých podmínek i exekutorský kandidát. Jiné úkony, jimiž se nerozhoduje, může na základě pověření soudce provést vykonavatel nebo jiný zaměstnanec soudu, který se přitom řídí pokyny soudce¹⁵⁰. Bude je jednat například o kontrolu totožnosti účastníků dražby, přijetí dražební jistoty, nebo sepisem protokolu o průběhu dražby.

Dle ustanovení § 338u odst. 3 OSŘ se jako dražitelé nesmí dražby účastnit povinný a ani manžel povinného a to ani v případě, že dražený podnik nespadá do společného jmění manželů. Jako dražitel nesmí vystupovat ani správce podniku. Dále se dražby nemohou v žádném případě účastnit jako dražitelé soudci či jiní zaměstnanci soudů. Jedná se i soudce a zaměstnanec jiných soudů, než toho, který provádí dražbu. Stejná povinnost platí pro soudní

---

¹⁴⁷ srovnej ustanovení § 338p odst. 5 OSŘ

¹⁴⁸ Srovnej ustanovení § 338p odst. 5 poslední věta OSŘ

¹⁴⁹ Srovnej ustanovení 336o odst. 1 OSŘ

¹⁵⁰ Srovnej ustanovení § 338u odst. 1 věta druhá OSŘ.

exekutory a jejich zaměstnance. Zákon tak jednoznačně vyloučil, aby se tyto osoby mohli účastnit jako dražitelé jakékoli nedobrovolné dražby. Toto omezení platí proto, aby nevznikly pochybnosti o zákonnosti celé dražby. Dále se dražby nemůže účastnit vydržitel, který nedoplatil nejvyšší podání a stal se tzv. obmeškaným vydražitelem. Obmeškaný vydržitel se tedy nemůže účastnit opakované dražby, a to ani v případě, že by složil dražební jistotu. Dražby se dále nemohou účastnit osoby, kterým v tom brání zvláštní právní předpis.

Dražby podniku se může účastnit jako dražitel pouze osoby, které složily dražební jistotu. Dražby se tak mohou účastnit fyzické osoby osobně nebo prostřednictvím zástupce, který předloží plnou moc k zastupování v dražbě. Plná moc musí obsahovat ověřený podpis dražitele¹⁵¹. Je to z důvodu, aby nebyla žádná pochybnost o tom, zda případný dražitel skutečně projevil vůli podnik nabýt v dražbě. Za právnickou osobu obec, vyšší územně samosprávný celek nebo stát draží osoby uvedené v ustanovení § 21, § 21a a § 21b OSŘ, které své oprávnění musí prokázat listinou, jež byla úředně ověřena, nebo jejich zástupce, jehož plná moc byla úředně ověřena. Soudní praxe však dovodila, že za právnickou osobu se dražby může účastnit osoba, která neprokázala své oprávnění jednat za tuto právnickou a ani nedoložila úředně ověřenou listinu s pověřením, avšak soudu je buď z obsahu soudního spisu či jiného dostupného zdroje známo, že tato osoba oprávnění má¹⁵². Bude se jednat například o jednatele či jiný statutární orgán obchodní společnosti, která je zapsána v obchodním rejstříku, neboť tato informace je povinně uveřejněný údaj v obchodním rejstříku, který je veden v elektronické podobě¹⁵³.

Dražební jednání je soudním jednáním a proto se na něj přiměřeně použije ustanovení části první a třetí OSŘ. Dražby se může tedy účastnit jako divák každý. Jelikož se jedná o soudní jednání, tak by každá osoba měla brát důstojnost tohoto jednání, neboť soudce může nechat vykázat osobu, jež by toto jednání hrubě rušila¹⁵⁴.

Po nařízení dražby mohou nastat okolnosti, které dražbu neumožní soud, bude muset dražbu odročit. Bude tomu v případě, že bude vůči povinnému podán insolvenční návrh dle zákona č. 182/2006 Sb. a bude tak zahájeno insolvenční řízení, neboť dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., zahájením insolvenčního řízení výkon rozhodnutí či exekuce lze sice nařídit, avšak nelze je provést.

Další překážkou k provedení dražebního jednání může být situace, kdy bude mít soud za prokázané, že byla podána vylučovací žaloba na vyloučení podniku či jeho části z výkonu

---

¹⁵¹ Viz ustanovení § 338u odst. 4 OSŘ ve spojení s ustanovení § 336h odst. 3 OSŘ.

¹⁵² Srovnej Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.2.2006, sp. zn. 20 Cdo 2439/2005 [C 3942]

¹⁵³ Viz webové stránky ministerstva spravedlnosti www.justice.cz

¹⁵⁴ Srovnej ustanovení § 54 OSŘ

rozhodnutí¹⁵⁵. Soudu při výkonu rozhodnutí v žádném případě nepřísluší posuzovat důvodnost této žaloby. Ta bude posuzována v nalézacím řízení dle části třetí OSŘ¹⁵⁶. V obou výše uvedených překážkách provedení dražby, tedy zahájením insolvenčního řízení proti povinnému nebo podáním vylučovací žaloby, soud dražbu odročí do pravomocného ukončení těchto řízení.

Dle ustanovení § 338v odst. 3 OSŘ soud dražbu neprovede, pokud správce podniku nepodá soudu do zahájení dražby zprávu dle ustanovení § 338t odst. 1 OSŘ. Soud tuto dražbu taktéž odročí. Soud současně rozhodne o povinnosti správce uhradit náklady zmařené dražby a na návrh účastníků dražby o povinnosti správce k úhradě jejich nákladů, které jim vznikly v souvislosti s účastí na této dražbě.

Při nařízení nové dražby soud postupuje znovu dle ustanovení § 338o až ustanovení § 338t OSŘ.

V případě, že byl podán návrh na vyloučení jednotlivých věcí, práv nebo jiných majetkových hodnot patřících k podniku, soud podle okolností případu posoudí, zda je třeba jednání odročit až do pravomocného rozhodnutí o návrhu nebo zda přistoupí k dražbě. V případě, že přistoupí k dražbě, soud upozorní dražitele na sporné věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty¹⁵⁷.

Po zahájení dražebního jednání soudce zjistí totožnost účastníků, zda dražitelé složili jistotu. Dále zjistí, zda bylo uplatněno někým právo nepřipouštějící provedení dražby¹⁵⁸. Dle ustanovení § 338w odst. 1 písm. a) soudce rozhodne usnesením, zda bylo prokázáno předkupní právo. Proti tomuto usnesení není přípustné odvolání¹⁵⁹. Soud současně oznámí dle ustanovení § 338w odst. 1 písm. d) OSŘ kteří věřitelé přihlásili své pohledávky a v jaké výši, popřípadě kteří věřitelé mají právo na uspokojení svých pohledávek¹⁶⁰. Soud rozhoduje vždy o tom, zda bylo prokázáno předkupní právo a kteří věřitelé přihlásili své pohledávky a v jaké výši a o jaké pohledávky věřitelů se jedná. O tomto soud rozhodne i za situace, kdy nikdo nesplnil podmínky k účasti v dražbě, tedy když nikdo nesložil dražební jistotu. Soud o tomto taktéž rozhodne v situaci, když žádný z dražitelů neučinil nejnižší podání, neboť předkupní právo a přihlásit svou pohledávku lze pouze v první dražbě.

Pokud soudce zjistí na základě podané zprávy dle ustanovení § 338t odst. 1, že se podstatně změnila okolnosti, které mají vliv na cenu podniku, tak dle ustanovení § 338w odst.

---

¹⁵⁵ Srovnej ustanovení § 338v odst. 1 OSŘ

¹⁵⁶ Srovnej ustanovení § 267 odst. 1 OSŘ.

¹⁵⁷ Viz ustanovení § 338v odst. 2 OSŘ.

¹⁵⁸ Srovnej ustanovení § 338v odst. 1 OSŘ.

¹⁵⁹ Viz ustanovení § 338w odst. 2 OSŘ.

¹⁶⁰ Viz ustanovení § 338zn odst. 1 OSŘ.

l písm. b) usnesením určí novou cenu věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, výši peněžních prostředků v hotovosti a uložených na účtu u peněžního ústavu v měně České republiky, patřících k podniku, cenu závazků patřících k podniku, výši peněžitých závazků patřících k podniku a výslednou cenu podniku. A dále soudce stanoví dle ustanovení § 338w odst. 1 písm. c) OSŘ nejnižší podání. Proti těmto usnesením není přípustné odvolání¹⁶¹. V případě, že se cena podniku nezměnila, tak nerozhoduje znovu o nové ceně ani o nejnižším podání, pouze vyhlásí, že se cena podniku ani nejnižší podání nemění.

Pokud soud na základě podané zprávy dle ustanovení § 338t odst. 1 OSŘ zjistí skutečnost, že je podnik předlužen, tak dle ustanovení § 338w odst. 3 OSŘ výkon rozhodnutí prodejem (postizením) podniku zastaví. Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání. V případě, že by odvolací soud toto usnesení o zastavení zrušil. Soudce by nařídil novou dražbu.

Nebude-li výkon rozhodnutí zastaven, tak soudce vyzve dražitele, aby činili své podání¹⁶². Současně soudce musí upozornit dražitele, o jakou částku mohou minimálně zvyšovat své podání a pravidla dražby, a že dražitelé jsou svými podáními vázáni¹⁶³. Soudce proto dle ustanovení § 63d odst. 1 a 2 vyhl. č. 37/1992 Sb., upozorní dražebníky, že v dražbě podniku mohou dražitelé zvyšovat podání nejméně o částku, která se rovná 5 % nejnižšího podání. Dražba podniku pokračuje, dokud dražitelé na vyzvání slovy "poprvé, podruhé" činí vyšší podání. Není-li další podání, soudce upozorní dražitele, že nebude-li učiněno vyšší podání, udělí po vyzvání slovy "potřetí" příklep. Soudce udělí příklep tomu dražiteli, který učinil nejvyšší podání.

V případě, že by žádný z dražitelů neučinil nejnižší podání, tak soudce oznámí, že se dražební jednání končí.

2.6.3. Příklep

Dle ustanovení § 338x odst. 1 OSŘ soud udělí příklep tomu, kdo učiní nevyšší podání. Učinilo-li více dražitelů stejné nejvyšší podání, udělí soud příklep nejprve tomu, komu svědčí předkupní právo k podniku, pak tomu, komu svědčí předkupní právo k části podniku nebo k jednotlivým věcem, právům nebo jiným majetkovým hodnotám, které patří k podniku.

¹⁶¹ Viz ustanovení § 338w odst. 2 OSŘ.

¹⁶² Srovnej ustanovení § 338w odst. 4 OSŘ.

¹⁶³ Viz ustanovení § 338w odst. 5 OSŘ.

V případě, že nejvyšší podání učinili ostatní dražitelé, kterým nesvědčí předkupní právo, tak je soudce vyzve, zda se nedohodnout. V případě, že k dohodě nedojde, soud udělí příklep tomu dražiteli, který byl určen losem.

Před udělením příklepu je povinností soudce, aby se dotázal účastníků dražby, zda nemají námitky proti příklepu. Případné námitky, oprávněného, toho, kdo do řízení přistoupil jako další oprávněný, povinného a dražitele, se uvedou do protokolu¹⁶⁴, neboť tyto osoby mohou podat odvolání proti usnesení o příklepu dle ustanovení § 338y odst. 2 OSŘ.

V případě, že soudce usoudí, že uplatněné námitky nejsou důvodné, tak udělí příklep dražiteli, který učinil nejvyšší podání. Soudce se však musí vypořádat v odůvodnění usnesení o příklepu, proč námitkám nevyhověl. Udělení příklepu končí dražební jednání. Pokud soudce dospěje k závěru, že námitky jsou důvodné, rozhodne usnesením, že odmítl udělit příklep. Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné¹⁶⁵. Soudce poté pokračuje v dražbě vyvoláním předposledního podání. Dražitel, kterému na vznesené námitky nebyl udělen příklep, může podat odvolání proti usnesení o příklepu dle ustanovení § 338y odst. 1 OSŘ. V podaném odvolání musí uvést, že podává odvolání právě proto, že vznesl námitku při dražebním jednání proti udělení příklepu námitky. Dle ustanovení § 338x odst. 5 OSŘ se dražitelům, kterým nebyl udělen příklep, vrátí složená jistota po skončení dražebního jednání. Ten kdo podal námitky proti udělení příklepu, vrátí se mu jistota až po právní moci usnesení o příklepu.

V situaci, kdy nikdo nevznesl námitky, tak soudce usnesením udělí vydražiteli příklep¹⁶⁶. V usnesení o příklepu soud stanoví lhůtu k zaplacení nejvyššího podání, která počíná dnem právní moci příklepu a nesmí být delší než dva měsíce. Na nejvyšší podání se započte vydražitelem složená jistota¹⁶⁷. Usnesení o příklepu bude obsahovat přesné označení vydraženého podniku, označení vydražitele a dále výši nejvyššího podání, částku, kterou je povinen vydražitel zaplatit po započtení složené jistoty, a lhůtu, ve které má vydražitel tuto částku zaplatit, přičemž tato lhůta nesmí být delší než dva měsíce¹⁶⁸.

Dle ustanovení § 338y odst. 1 OSŘ soud doručí usnesení o příklepu oprávněnému, tomu, kdo do řízení přistoupil jako další oprávněný, povinnému, manželu povinného, je-li podnik součástí SJM nebo se pro účely výkonu rozhodnutí považuje za majetek patřící do SJM. Dále soud doručí vydražiteli a dražitelům, kteří proti udělení příklepu vznesli námitky.

---

¹⁶⁴ Viz ustanovení § 338x odst. 2 OSŘ.

¹⁶⁵ Viz ustanovení § 338x odst. 3 OSŘ.

¹⁶⁶ Srovnej ustanovení § 338x odst. 3 věta druhá OSŘ.

¹⁶⁷ Viz ustanovení § 338x odst. 4 OSŘ.

¹⁶⁸ Srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2628.

Proti usnesení o příklepu je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení. Tato lhůta se týká výše uvedených osob, kterým se doručuje usnesení o příklepu. Odvolání mohou podat ve lhůtě 15-ti dnů ode dne dražebního jednání též osoby uvedené v ustanovení § 338p odst. 1 písm. a) OSŘ, kterým nebyla doručena dražební vyhláška, jestliže se z tohoto důvodu nezúčastnili dražebního jednání. V odvolání tyto osoby budou namítat skutečnost, že jim soud nedoručil dražební vyhlášku, ač k tomu byl povinen a z tohoto důvodu se nemohli účastnit dražby a uplatnit svá práva a dále musí tvrdit, že uplatnění jejich práva by přitom znamenalo jiný výsledek dražby.

Ustanovení § 338y odst. 3 OSŘ odkazuje na obdobné použití ustanovení § 336k odst. 3 a 4 OSŘ. Lze se domnívat, že i zde se jedná o legislativní chybu, když ustanovení § 336k odst. 3 a 4 OSŘ se novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu, jež byla provedena zákonem č. 396/2012 Sb. změnilo, a to tak, že odst. 3 byl novelou posunut na odst. 4 a odst. 4 byl novelou posunut na odst. 5¹⁶⁹.

I zde je velká podobnost výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku s výkonem rozhodnutí prodejem nemovitosti. Ustanovení § 336k odst. 4 a 5 OSŘ., upravují postup odvolacího soudu při rozhodování o námitkách (odvolání) proti usnesení o udělení příklepu. Při rozhodování odvolacího soudu je výslovně zakázáno rozhodovat dle ustanovení § 219a OSŘ. Odvolací soud při rozhodování nemůže usnesení o příklepu zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud tak usnesení o příklepu buď potvrdí anebo změní tak, že se příklep neuděluje, jestliže v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby, nebo jestliže byl příklep udělen proto, že při nařízení dražebního jednání nebo při provedení dražby došlo k porušení zákona¹⁷⁰. Porušení zákona dle ustanovení § 336k odst. 4 OSŘ lze spatřovat v nesplnění podmínek konání dražby¹⁷¹. Rozhodnutí odvolacího soudu se doručí osobám, kterým se doručovalo usnesení o příklepu a odvolateli. V případě, že by odvolací soud usnesení o příklepu změnil, protože dražební vyhláška byla vydána v rozporu s ustanovením § 338o OSŘ, tak soud bude povinen vydat novou dražební vyhlášku a řízení pokračuje stejně jako při nařízení prvního dražebního jednání. Blíže k tomuto tématu lze odkázat na kapitolu 2.6.1. Dražební vyhláška, kapitolu 2.6.2. Dražební jednání a 2.6.3. Příklep.

---

¹⁶⁹ Srovnej ustanovení § 336k odst. 3 a 4 OSŘ ve znění účinném do dne 31.12.2012 a ustanovení § 336k odst. 4 a 5 OSŘ ve znění účinném od dne 1.1.2013.

¹⁷⁰ Viz ustanovení § 336k odst. 4 OSŘ.

¹⁷¹ Srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 26292630.

V případě, že odvolací soud usnesení o příklepu změní z jiného důvodu než pro porušení podmínek konání dražby, tedy např. že se soud dopustil chyb při samotném dražebním jednání¹⁷². V takovém případě soud nevydává novou dražební vyhlášku, pouze stanoví čas a místo nové dražby.

Dle ustanovení § 338z OSŘ může vydražitel převzít podnik již následující den po vydání usnesení příklepu. Podnik převezme od správce podniku za součinnosti s povinným. O tomto převzetí je povinnost informovat soud a sepsat o předání protokol. Vydražitel nabude podnik do svého vlastnictví ke dni vydání usnesení o příklepu za podmínky, že usnesení o příklepu nabude právní moci, a že vydražitel doplatil nejvyšší podání. K témuž dni současně zanikají předkupní práva a současně se vydražitel stává vlastníkem věci a vstupuje do práv a závazků patřících k podniku. Na vydražitele tak přechází věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze mají tomuto účelu sloužit, dále práva vyplývající z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví týkající se podnikatelské činnosti vydraženého podniku, ledaže by to odporovalo smlouvě o poskytnutí těchto práv nebo jejich povaze. Dále na vydražitele přecházejí práva a povinnosti vyplývající z pracovněprávních vztahů zaměstnanců působících ve vydraženém podniku, závazky patřící k vydraženému podniku, které nebyly uspokojeny při rozvrhu, včetně jejich zajištění. Vydražitel dále vstupuje do závazku povinného jakožto dlužníka. K tomuto přechodu není třeba souhlasu věřitele. Dále je potřeba zmínit to, že závazky, které byly uspokojeny při rozvrhu, tak zanikají. Společně s nimi zaniká i jejich zajištění. Vydražitel může vypovědět ať již z pozice nájemce nebo pronajímatele nájemní nebo podnájemní smlouvy na nebytové prostory uzavřenou povinným.

Dle ustanovení § 338zl odst. 1, 2 a 3 OSŘ soud je povinen poté, kdy vydražený podnik přešel do majetku vydražitele, o tom vyrozumět rejstříkový soud či jiný způsobilý orgán, který provede zápis v rejstříku. Současně tento orgán V případě, že k podniku patří nemovitost, tak soud taktéž vyrozumí příslušný katastrální úřad, v jehož katastrálním území je nemovitost. Současně, že na nemovitosti vázne zástavní právo, tak ve vyrozumění soud uvede, zda působí vůči vydražiteli či zda zaniklo.

---

¹⁷² Např. udělení příklepu dražiteli, který neučinil nejvyšší podání, nepřipuštění dražitele k dražebnímu jednání, ač, splnil podmínky k účasti, nerozhodnutí o předkupním právu atd..

2.6.4. Další dražební jednání

V případě, že se dražebního jednání nezúčastnil žádný dražitel či že by žádný z dražitelů neučinil nejnižší podání, tak soudce dražební jednání končí¹⁷³. Soud bude konat další dražební jednání pouze na návrh oprávněného nebo toho, kdo do řízení přistoupil jako další oprávněný. Tento návrh může být podán nejdříve po uplynutí lhůty tří měsíců od bezúspěšné dražby. V případě, že by návrh na opakování další dražby nebyl podán do šesti měsíců od dne konání neúspěšné dražby, tak soud výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku zastavil¹⁷⁴.

Další dražba bude taktéž nařízena také tehdy, pokud by vydražitel nezaplatil nejvyšší podání ve lhůtě uvedené v usnesení o příklepu ani v dodatečně soudem stanovené lhůtě, která nesmí být delší než jeden měsíc¹⁷⁵. Usnesení o příklepu se ze zákona ruší a soud i bez návrhu nařídí další dražební jednání.

Stejně jako při výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti¹⁷⁶ je obmeškalý vydražitel povinen zaplatit náklady, které vznikly nařízením další dražby. Obmeškaný dražitel je povinen uhradit tyto náklady státu, ale i všem účastníkům této fáze řízení. Tyto náklady je povinen obmeškaný vydražitel zaplatit i v případě, že by se podnik v další dražbě prodal za vyšší cenu než v předešlé dražbě. Dále obmeškaný vydražitel odpovídá za případnou škodu, která by byla nezaplacením nevyššího podání vznikla. V případě, že by se další dražbou dosáhlo nižšího nejnižšího podání než v dražbě původní, tak je obmeškaný vydražitel povinen uhradit tento vzniklý rozdíl. Nejprve by se tato rozdílná částka započítala z jistiny, kterou obmeškaný dražitel před první dražbou složil. V případě, že by jistina nepostačila k úhradě všech závazků, a to náhrady nákladů a dosaženého nejnižšího podání, tak soud by poměrně tyto závazky uspokojil a vyzval by vydražitele, aby doplatil rozdíl na nejvyšším podání.

Další dražební jednání nařídí soud usnesením, kterým vydá novou dražební vyhlášku. Nová dražební vyhláška obsahuje náležitosti dle ustanovení § 338o odst. 2 písm. a) až g) a písm. i), l) OSŘ, Nová dražební vyhláška tak obsahuje místo a čas dražby, a dále údaje o výsledné ceně, nejnižším podání, výši jistoty, jaké předpoklady musí být splněny, aby mohl vydražitel převzít podnik, a k jakému okamžiku přejde do jeho vlastnictví. Blíže k těmto náležitostem dražební vyhlášky lze odkázat na kapitulu 2.6.1. a) Náležitosti dražební vyhlášky.

¹⁷³ Viz ustanovení § 338za odst. 1 OSŘ.

¹⁷⁴ Srovnej ustanovení § 338za odst. 1 věta druhá OSŘ.

¹⁷⁵ Viz ustanovení § 338za odst. 2 OSŘ.

¹⁷⁶ Srovnej ustanovení § 336n OSŘ.

Jelikož účinky spojené s prvním dražebním jednáním zůstávají zachovány i pro další dražební jednání, tak nová dražební vyhláška nebude obsahovat upozornění uvedená v ustanovení § 338o odst. 2 písm. h), j), k). OSŘ. Proto osoby, které neuplatnily svá práva do zahájení prvního dražebního jednání, již nemohou tato práva uplatnit v další dražbě.

Dle ustanovení § 338za odst. 3 věta první OSŘ se nejnížší podání stanoví ve výši čtvrtiny ceny věcí, práv a jiných majetkových hodnot patřících k podniku, nejvýše však ve výši třetiny zjištěné ceny podniku. Jistota nesmí přesahovat tři čtvrtiny takto stanoveného nejnížšího podání.

Při dalším postupu soud přiměřeně použije ustanovení § 338p OSŘ, tedy o doručování dražební vyhlášky, ustanovení § 338q OSŘ, tedy o místě konání dražby, ustanovení § 338r odst. 2 OSŘ, tedy o výši jistoty a způsobu jejího zaplacení, ustanovení § 338t OSŘ, tedy o zprávě o změně ceny podniku, ustanovení § 338u OSŘ, tedy o účasti v dražbě a o řízení dražby, ustanovení § 338v odst. 2 OSŘ, tedy postup v případě podání návrhu na vyloučení jednotlivých věcí, práv nebo jiných majetkových hodnot patřících k podniku, ustanovení § 338w až § 338z OSŘ, tedy o průběhu dražby, udělení příklepu, usnesení o příklepu a Převzetí podniku vydražitelem a přechod podniku do majetku vydražitele¹⁷⁷. Blíže k těmto jednotlivým ustanovením bylo pojednáváno v kapitole 2.6.1. Dražební vyhláška, kapitole 2.6.2. Dražební jednání a v kapitole 2.6.3. Příklep, proto lze odkázat na tyto uvedené kapitoly.

Pokud ani v této další dražbě nebude podnik prodán, protože žádný z dražitelů neučinil ani nejnížší podání, soud výkon rozhodnutí zastaví dle ustanovení § 338za odst. 3 poslední věta OSŘ. Soud rozhodne o nákladech řízení dle ustanovení § 271 OSŘ ve spojení s ustanovením § 338zo odst. 4 OSŘ a zohlední, z jakých důvodů došlo k zastavení řízení.

2.6.5. Rozvrh rozdělované podstaty

2.6.5. a) Rozvrhové jednání

Stejně jako při výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti nastává při výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku poslední fáze řízení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku poté, kdy usnesení o příklepu nabylo právní moci a vydražitel doplatil nejvyšší podání, a to rozvržení výtěžku dražby. Soud nařídí jednání o rozvrhu rozdělované

---

¹⁷⁷ Srovnej ustanovení § 338za odst. OSŘ

podstaty.¹⁷⁸ Jednání se nařídí vždy. K rozvrhovému jednání soud předvolá oprávněného, osoby, které do řízení přistoupili jako další oprávnění, povinného. I kdyby byl vydražený podnik v SJM nebo by pro případ výkonu rozhodnutí byl podnik považován za součást SJM, tak v této fázi řízení již manžel povinného nebude účastníkem řízení, neboť jeho účast zanikla právě právní mocí usnesení o příklepu (za předpokladu doplacení nejvyššího podání). Dále soud předvolá správce podniku, vydražitel, osoby, které podaly přihlášku, pokud přihlášku soud dle ustanovení § 338s odst. 3 OSŘ neodmítnul. Dále soud předvolá osoby oprávněné z nařízených výkonů rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí patřících k podniku a výkonu rozhodnutí příkázáním k podniku patřících jiných pohledávek než z účtu u peněžního ústavu. Soud toto předvolání vyvěsí taktéž na úřední desce soudu. Z úřední desky bude předvolání sejmuto po skončení rozvrhového jednání¹⁷⁹. Na rozvrhové jednání se přiměřeně použije ustanovení části první a třetí OSŘ. Dle ustanovení § 115 odst. 2 OSŘ musí být předvolání doručeno účastníkům minimálně 10 dnů přede dnem jednání.

Hlavním cílem rozvrhového jednání je rozdělit dle zákonem stanovených podmínek výtěžek z dražby mezi věřitele povinného. Dle ustanovení § 338zc OSŘ rozdělovanou podstatu tvoří peněžní prostředky v hotovosti a peněžní prostředky uložené na účtu u peněžního ústavu, patřící k podniku¹⁸⁰, nejvyšší podání případné a úroky z něho. Dále v určitých situacích náklady, které je povinen nahradit obmeškaly vydražitel. Dle ustanovení § 338znzd se při rozvrhovém jednání projednají pohledávky, které mají být uspokojeny z rozdělované podstaty. Každý z věřitelů, který řádně přihlásil svou pohledávku nebo případně ho zákon považuje za věřitele je povinen přesně vyčíslit pohledávku a její příslušenství ke dni rozvrhového jednání a uvést, do jaké skupiny patří, a skutečnosti významné pro její pořadí. Pohledávky věřitelů, kteří toto nesplní, vyčíslí soud ke dni rozvrhového jednání a jejich skupinu a pořadí uvede podle údajů obsažených ve spisu.

Rozvrhové jednání může řídit stejně jako dražební jednání řídit pouze soudce. Po ověření totožnosti a evidenci účastníků, kteří se k rozvrhovému jednání dostavili. Soud tyto účastníky seznámí s výší nákladů státu. Jedná se především o náklady dražby, případně další dražby a taktéž zaplacení zálohy na úhradu hotových výdajů správce podniku. Dále soud seznámí účastníky s odměnou a hotovými výdaji správce podniku, které správce soudu vyúčtoval na základě konečné zprávy o výkonu funkce poté, kdy vydražený podnik přešel do

---

¹⁷⁸ Viz ustanovení § 338zb odst. 1 OSŘ.

¹⁷⁹ Viz ustanovení § 63e odst. 3 vyhl. č. 37/1992 Sb.

¹⁸⁰ Srovnej ustanovení § 338zc OSŘ ve spojení s ustanovení § 338n odst. 1 písm. b) OSŘ.

majetku vydražitele¹⁸¹. Odměna a hotové výdaje správce podniku soud stanovuje dle vyhlášky č. 485/2000 Sb. Dle ustanovení § 338zd odst. 3 OSŘ může každý z účastníků rozvrhu popřít vyčíslené pohledávky co do jejich pravosti, výše, zařazení do skupiny a pořadí. Nicméně pohledávku vydražitele dle ustanovení § 338zf OSŘ popřít nelze. Jedná se totiž o pohledávku vydražitele za podstatou, pokud výše peněžitých závazků patřících k podniku spolu s pohledávkami oprávněného, těch, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, a dalších přihlášených věřitelů, které nepatří k podniku a které mají být uhrazeny z podstaty, nepřesahuje rozdělovanou podstatu, a to ve výši tohoto rozdílu, nebo pohledávky oprávněného, těch, kdo do řízení přistoupili jako další oprávnění, a dalších přihlášených věřitelů, které mají být uspokojeny z podstaty, nepřesahují rozdělovanou podstatu, a to ve výši tohoto rozdílu¹⁸².

Pohledávky se uspokojují na základě rozvrhového jednání z rozdělované podstaty podle osmi skupin¹⁸³. V první skupině se uspokojí pohledávky nákladů vzniklých státu v souvislosti s prováděním dražby, nové dražby nebo další dražby a zaplacením zálohy podle ustanovení § 338i odst. 5 OSŘ. Ve druhé skupině se uspokojí pohledávka odměny správce a jeho hotových výdajů. Ve třetí skupině se uspokojí pohledávka vydražitele podle ustanovení § 338zf OSŘ. Ve čtvrté skupině se uspokojí pohledávky zajištěné zadržovacím právem. V páté skupině se uspokojí pohledávka oprávněného, pohledávka toho, kdo do řízení přistoupil jako další oprávněný, a pohledávky zajištěné zástavním právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva. V šesté skupině se uspokojí pohledávky nedoplatků výživného. V sedmé skupině se uspokojí pohledávky daní a poplatků, pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pokud již nebyly uspokojeny ve skupině páté. V poslední osmé skupině se uspokojí ostatní pohledávky, Ostatními pohledávkami, které patří do sedmé skupiny, tedy pohledávky všech přihlášených věřitelů a pohledávky věřitelů, které se za přihlášené považují, v případě, že nepatří do některé předchozí skupiny.

Dle ustanovení § 338ze odst. 2 OSŘ Pohledávky patřící do stejné skupiny se uspokojí podle pořadí a v případě, že mají stejné pořadí, tak se uspokojí poměrně. Je třeba upozornit na ustanovení § § 338ze odst. 5 OSŘ, které stanovilo, že pokud nestačí rozdělovaná podstata, tak se nejprve uhradí z pohledávky věřitele příslušenství pohledávky, za poslední tři roky, poté jistina a poté zbylé příslušenství¹⁸⁴ Pro pořadí pohledávek v jednotlivých skupinách jsou rozhodující níže uvedené skutečnosti. U pohledávky oprávněného je rozhodující skutečností

---

¹⁸¹ Srovnej ustanovení § 338zj OSŘ.

¹⁸² Viz ustanovení 338zf OSŘ.

¹⁸³ Srovnej ustanovení § 338ze odst. 1 OSŘ.

¹⁸⁴ Srovnej ustanovení § 338ze odst. 4

den, kdy k soudu výkonu došel jeho návrh na nařízení výkonu rozhodnutí. U pohledávky toho, jenž do řízení přistoupil, jako další oprávněný je rozhodující skutečností den, který se považuje za přistoupení k řízení. U přihlášené pohledávky je rozhodující skutečností den, kdy k soudu došla přihláška. U pohledávky zajištěné zástavním právem, zadržovacím právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva je rozhodující skutečností den vzniku těchto práv. U pohledávky věřitele uvedeného v ustanovení § 338zn OSŘ je rozhodující skutečností den, podle kterého se řídí pořadí pohledávky v řízení o výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky nebo prodejem movitých věcí anebo nemovitostí. U pohledávky oprávněného, toho, jenž do řízení přistoupil jako další oprávněný, nebo přihlášené pohledávky náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo z bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, byl-li podnik zajištěn v trestním řízení o tomto trestném činu a byly-li návrh nebo přihláška podány v době, kdy zajištění podle trestního řádu trvá je rozhodující skutečností, den právní moci rozhodnutí o zajištění podniku podle trestního řádu. Pořadí pohledávky se stanoví podle toho hlediska, které je pro něj výhodnější. Současně je třeba upozornit na to, že nesplatné pohledávky zajištěné zástavním právem, postoupením pohledávky nebo převodem práva se považují při rozvrhu za splatné¹⁸⁵. V případě, že z celé rozdělované podstaty, něco zbude, tak se tento přeplatek vyplatí povinnému.

2.6.5. b) Usnesení o rozvrhu

Soud rozhodne usnesení, které z pohledávek budou uspokojeny z rozdělované podstaty, v jaké skupině, popřípadě v jakém pořadí. Soud tedy rozhodne o uspokojení pohledávek státu, správce podniku, vydražitele a věřitelů podle skupiny a pořadí, jak byly stanoveny při rozvrhovém jednání. Soud v žádném případě rozvrhovým usnesením nerozhoduje o pohledávkách věřitelů, na které nezbude nic z rozdělované podstaty. Pokud by z rozdělované podstaty nebyla plně uspokojena pohledávka správce podniku na odměně a hotových výdajích, tak soud usnesením uloží tuto povinnost k úhradě odměny a hotové výdaje správce podniku, povinnému. Současně rozhodne, že za splnění této povinnosti, tedy úhrady odměny a hotové výdaje správce podniku, ručí společně a nerozdílně oprávněný, další oprávněný a přihlášený věřitel, který řádně a včas přihlásil svoji pohledávku¹⁸⁶.

---

¹⁸⁵ Viz ustanovení § 338ze odst. 3 OSŘ

¹⁸⁶ Srovnej ustanovení § 338ze odst. 7 OSŘ.

Dle ustanovení § 338zi odst. 1 soud v rozvrhovém usnesení přizná pohledávky jejich věřitelům; úhrada odměny a hotových výloh se poskytne správci a úhrada pohledávky podle § 338zf se poskytne vydražiteli (§ 338zi odst. 1 OSŘ).

Soud je povinen doručit usnesení o rozvrhu všem účastníkům, které předvolával k rozvrhovému jednání. Proti usnesení o rozvrhu je přípustné odvolání. Odvolání mohou podat všichni účastníci této fáze řízení a není podstatné, zda byly rozvrhovému jednání přítomni či nikoli. Odvolání proti usnesení o rozvrhu mohou podat dokonce i ti přihlášení věřitelé, jejichž přihláška byla soudem odmítnuta pro opožděnost.

Po právní moci usnesení o rozvrhu soud vyplatí částky přiznané tímto usnesením a případný přeplatek vrátí povinnému. Tím výkon rozhodnutí prodejem (postizněním) podniku úspěšně končí. Ještě je třeba připomenout, že soud správce podniku zproští funkce poté, kdy schválí konečnou zprávu o výkonu funkce. Z povahy ustanovení § 338zj OSŘ plyne, že by tomu mělo být neprodleně poté, kdy podnik přejde do vlastnictví vydražitele a vydražitel podnik převezme, pokud jej nepřevzal následující den po dražbě. Zproštění by mělo rozhodně proběhnout před rozvrhovým jednáním¹⁸⁷. V případě, že by soud provedl vyrozumění dle ustanovení § 338zl odst. 1, 2 a 3 OSŘ poté, kdy podnik přešel do majetku vydražitele, tak neprodleně toto vyrozumění provede.

V exekuci prováděné soudními exekutory nemusí prodáním podniku v dražbě a rozvržením podstaty vždy skončit celá exekuce, neboť exekuce končí až vymožením pohledávky oprávněného v případě, že neskončí jiným zákonem předvídaným způsobem¹⁸⁸. Pokud budou z výtěžku z rozvrhové podstaty plně uspokojeny náklady exekuce a pohledávka oprávněného končí i provedení exekuce vymožením pohledávky. Soudní exekutor je však povinen učinit vyrozumění o skončení exekuce dle ustanovení § 46 odst. 8 EŘ, které zašle všem orgánům a osobám, které ve svých evidencích vedou poznámku o probíhající exekuci anebo kterým byla v exekuci uložena nějaká povinnost; oznámení není rozhodnutím. V oznámení označí také exekuční příkazy, jejichž účinky skončením exekuce podle § 47 odst. 6 zanikly.

---

¹⁸⁷ Srovnej § 338zj OSŘ

¹⁸⁸ Srovnej ustanovení § 51 EŘ.

III. Závěr

V diplomové práci jsem se zaměřil na právní úpravu provedení výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Jedná se o jeden ze způsobů provedení nuceného vymáhání pohledávek věřitelů (oprávněných) na základě exekučních titulů, kterou provádějí v rámci výkonu rozhodnutí soudy a v rámci exekuce soudní exekutoři.

V práci jsem zaměřil pozornost nejprve na rozdíl mezi právní úpravou při výkonu rozhodnutí prováděnou soudy a exekucí prováděnou soudními exekutory. Věnoval jsem pozornost samotnému pojmu podniku a dále vlastnímu průběhu výkonu rozhodnutí prodejem (postižení) podniku povinného od nařízení výkonu rozhodnutí prodejem podniku, ustanovení správce podniku, určení ceny podniku po samotnou dražbu podniku povinného a rozvržení výtěžku dražby. Dále jsem věnoval pozornost právní úpravě výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí, když průběh tohoto výkonu rozhodnutí je velmi obdobný výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku.

Novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu provedenou zákonem č. 396/2012 S., a která je účinná od dne 1.1.2013 (dále jen jako „novela exekučního řádu a občanského soudního řádu“) poměrně změnila tento způsob výkonu rozhodnutí. Tato novela nejenom, že změnila název tohoto způsobu výkonu rozhodnutí z prodeje podniku na postižení podniku. Došlo k významnému kroku, když původně byl tento výkon rozhodnutí směřován pouze k prodeji podniku v dražbě. Současná právní úprava zavedla tzv. správu podniku, tedy institut, který byl zaveden, jako jeden z nových způsobů provedení exekuce u nemovitostí povinného. Bohužel se domnívám, že tato novela exekučního řádu a občanského soudního řádu byla dle mého názoru nedůsledně provedena, a to hlavně právě u výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku. Tato novela exekučního řádu a občanského soudního řádu například výrazně zmodernizovala výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí, když umožnila provádět dražbu nemovitostí elektronicky pomocí internetu, nebo když umožnila financovat vydraženou nemovitost úvěrem. Aby se zvýšilo ještě více uspokojení pohledávky, byl zaveden institut předražku.

Novela exekučního řádu a občanského soudního řádu se snažila, obřemenit, již tak přetížené soudy a přenést více kompetencí na soudní exekutory a dále zefektivnit provedení výkonu rozhodnutí i tím, že zavedla nové způsoby provedení výkonu rozhodnutí. Ačkoliv se dá říct, že v tomto smyslu je novela exekučního řádu a občanského soudního řádu přínosem, tak bohužel musím konstatovat, že ne všechny změny jsou přínosem pro praxi. Výkon

rozhodnutí prodejem (postižením) podniku způsobuje největší zásah do majetkové sféry povinného. V českém právním řádu není více omezující způsob provedení výkonu rozhodnutí. Paradoxem proto zůstává fakt, že výkon rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, nebyl tak modernizován novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu, jako například výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti. Za velmi nešťastné považují také to, že poměrně dost ustanovení upravujících výkon rozhodnutí prodejem podniku výslovně odkazuje na ustanovení upravující prodej nemovitosti a znění těchto ustanovení bylo přesunuto do jiných ustanovení, nicméně odkazy v právní úpravě výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku zůstaly beze změn. V praxi to má za následek často kuriózní situace, když soud na jedné straně se může domnívat, že se nejspíš skutečně jedná o legislativní chybu a ví, které ustanovení zákona by měl použít. Nicméně i soudce a dokonce soudní exekutor jsou orgánem státní moci, a to dokonce moci soudní a i z tohoto důvodu musí postupovat v rámci základní zásady vyjádřené v Ústavě ČR v čl. 2 odst. 3 a v Listině v čl. 2 odst. 2: „Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon“. Orgány státní moci mohou tedy dělat pouze to, co zákon výslovně dovoluje a nesmí činit to, co zákon neukládá. Soud by tak neměl použít jiné ustanovení zákona, než které mu zákon výslovně ukládá.

V současné době byly udělány další novely exekučního řádu a občanského soudního řádu, a to nejenom k rekonstrukci soukromého práva. Bohužel ani tyto novely se nezaměřily na zmodernizování tohoto způsobu provedení výkonu rozhodnutí.

Cílem mé diplomové práce bylo přiblížit právní úpravu výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku, porovnat tuto právní úpravu s právní úpravou, jenž je obsažena v exekučním řádu, a kterou provádějí soudní exekutoři a taktéž porovnat tuto právní úpravu s právní úpravou výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti a poukázat na její nedostatky. Závěrem bych shrnul, že ač stávající právní úprava výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku vykazuje značné nedostatky, tak současně zavedení možnosti správy podniku velmi zvýšila efektivnost uspokojení pohledávek oprávněných.

Seznam použité literatury

Knižní publikace:

Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009

Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák a kolektiv Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009

Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2010

Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013

Kurka, V., Drápal, L. Výkon rozhodnutí v soudním řízení. 1. vydání, Praha: Linde, 2004

Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010

Tripes A., Exekuce v soudní praxi. 3. vydání, Praha: C.H. Beck, 2006

Winterová, A. a kol., Civilní právo procesní. 6. aktualizované a doplněné vydání, Praha: Linde Praha, 2011

Použité právní předpisy:

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava ČR, ve znění pozdějších předpisů

Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů

Zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 119/2002 Sb., o zbraních, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška č. 485/2000Sb., o výši odměny správce podniku, způsobu jejího určení a určení náhrady jejich hotových výdajů, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, ve znění pozdějších předpisů

Použitá judikatura:

Nález Ústavního soudu ČR ze dne 25.10.2005, sp. zn. Pl. ÚS 20/04, [203/2005 USn.]
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.4.1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/98 (R4/2000)
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7.9.1999, sp. zn. 33 Cdo 1199/98
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.9.2001, sp. zn. 20 Cdo 899/2001
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.8.2002, sp. zn. 20 Cdo 1919/2001
Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 31.12.2005, sp. zn. Cpjn 200/2005 [R 31 III/2006 civ.]
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.2.2006, sp. zn. 20 Cdo 2439/2005 [C 3942]
Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 06.03.2006, sp. zn. 14 Co 90/2006, [R 26/2007 civ.]
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1.12.2006, sp. zn. 20 Cdo 1827/2006
Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.3.2012, sp. zn. 20 Cdo 334/2012

Odborné články:

JUDr. Ing. Bohumil Poláček, Ph.D., MBA, LL.M., Úloha znalce v exekučním řízení, Komorní listy č. 3/2013

webové portály a další odkazy:

<http://www.ekcr.cz>

<http://www.nsoud.cz>

<http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>

<http://www.cak.cz>

<http://www.justice.cz>

<http://www.beck-online.cz>

Abstrakt

Tato diplomová práce byla zpracována na téma „Prodej podniku jako způsob výkonu rozhodnutí (exekuce) na peněžité plnění“. Téma této práce jsem si dobrovolně zvolil, neboť exekučním právem se zabývám poslední čtyři roky a současně se jedná o velmi dynamicky se rozvíjející právní odvětví v rámci občanského práva procesního. Výkon rozhodnutí (exekuce) je právní odvětví, které prodělává neustálé změny, jejímiž hlavními cíly je na jedné straně zefektivnit vymáhání peněžitých pohledávek a na straně druhé to je ochrana práv a minimalizování zásahu do těchto práv jen v odůvodněných případech a v nezbytné míře. Cílem mé práce je seznámit s právní pravou výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku prováděnou soudy v rámci výkonu rozhodnutí a exekucí prováděnou soudním exekutory. Dále se snažím současnou právní úpravu výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku porovnat s právní úpravou výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti a také se snažím porovnat současnou právní úpravu výkonu rozhodnutí prodejem (postižením) podniku s právní úpravou výkonu rozhodnutí prodejem podniku, tedy s právní úpravou před novelou provedenou s účinností od dne 1.1.2013.

Tato diplomová práce je členěna do tří samostatných částí. První část je úvodem práce. Druhá část obsahuje vlastní text práce a třetí část je tvořena závěrem práce. Je nutno poznamenat, že druhá část je členěna do šesti kapitol, z nichž některé obsahují další podkapitoly.

Druhá část práce je tedy věnována samotnému výkonu rozhodnutí prodejem (postižení) podniku. V této části je pojednáváno o celém výkonu rozhodnutí prodejem (postižení) podniku, a to od samotného podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí až do samotného skončení tohoto výkonu rozhodnutí zákonem předpokládaným způsob, tedy buď úspěšným vymožením pohledávky oprávněného, nebo neúspěšným způsobem, a to zastavením výkonu rozhodnutí.

V závěru samotné práce se snažím shrnout veškeré poznatky v práci dosud rozebírané a porovnat současnou právní úpravu a právní úpravu minulou a taktéž se snažím nastínit určité teze de lege ferenda.

Abstract

This essay was drafted on the topic of “The sale of an enterprise as the mode of enforcement (execution) of monetary judgment”. The topic of this essay was chosen by me as I have been working with the execution law and, furthermore, this is very the dynamically expanded legal area in the frame of the civil procedural law. The enforcement (execution) is the legal area which is been experiencing by permanent changes, which main aims are both more effective enforcement of the pecuniary fulfilment on one side and the protection and minimisation of enforcement in reasonable and indispensable cases on the second side. The aim of this essay is to introduce this legal area of the sale of an enterprise as the mode of enforcement (execution) arranged by the judges during enforcement and executions arranged by the executors. Furthermore, I try to compare the current legal status of the enforcement by the sale of an enterprise to the current legal status of enforcement by the sale of a real estate property and also to compare the current legal status of the enforcement by the sale of the enterprise to the legal status effective before the amending the current legal status effective from 1st January 2013.

This essay is segmented into the three individual parts. The first part is an introduction of the essay. The second part contains the own text of this essay and the third part is a conclusion. It should be noted that the second part is segmented into the six chapters; some of them may be also segmented into the subchapters.

The second part of the essay is aimed to the enforcement (execution) by the judgement of the sale of the enterprise. In this part, it is said about the whole enforcement by the judgement the sale of the enterprise from the taking the action of the enforcement up to the own completing with the enforcement by the legally predicted mode, which is either successful enforcement of the debt of the creditor, or unsuccessful mode, which is a suspension of the enforcement.

In conclusion of the essay, I summarise all findings previously noted in the essay compare current legal status to previous legal status and also to outline some conclusions in lege ferenda.

Název práce v anglickém jazyce: The sale of an enterprise as the mode of enforcement (execution) of monetary judgment

Klíčová slova - key words

výkon rozhodnutí na peněžité plnění – enforcement of the judgement of the pecuniary fulfilment

podnik – enterprise

exekuce – execution

správa podniku – management of enterprise

dražba podniku – auction of enterprise